

4 0 8 4

2 0 2 4



Alternativ tittel:

4084

Tilbake til nåtiden

eller

HUMANIA

År 4084

en framtidsroman om vår tid

Lasse Efskind - manus 2024/25

INNLEDNING

Bokas hovedide:

Tenk deg selv i en fjern framtid, og se tilbake på vår tid.

Det er denne romanen.

Et blikk på historien avslører at menneskets natur er krig og erobring. Vi skaper oss motiv utfra religion, nasjonalisme, næring eller sjalusi.

Mitt framtidssamfunn har taklet dette, dels i det ytre ved å samle kloden til en, dels i det indre ved å endre menneskets biologi med avansert teknologi.

Er da alt vel og bra? Jeg er slett ikke så sikker.

Samtidig er dette en bok om vår tid. Jeg ser meg fra framtiden tilbake til i dag. Boken blir et skarpt innlegg i dagens debatt om: overvåking, teknologi, kunstig intelligens, kjønn, helse, livssyn og miljø. Men det sees fra framtidens perspektiv. Da har altså verden blitt akkurat motsatt alle dystre spådommer: et humanistisk idealsamfunn. Men gir det skyfri himmel, sjelefred? Bokens hovedpersoner starter et nostalgisk opprør som romantiserer vår tid og vil tilbake, og det får dramatiske konsekvenser, uante følger.

Før var den høyeste hensikt å tjene Gud; nå er den å tjene mennesket. I syndefallet spiste Adam av kunnskapens tre. Religion er med rette redd for all eksperiment-basert viten og vitenskap. Gud har i vår vitenskapskultur, symbolsk sett, trukket seg tilbake til naturlovene. Mennesket vet at mestrer vi naturlovene så mestrer vi Gud. Da unnslipper vi også syndefallet. Det store spillet er i gang, på en ny måte.

Vår tids stridsspørsmål som klima og miljøproblem, diskriminering og kvinnekamp, fattigdom og ulikhet, arbeidsløshet ... de er om enn ikke løst, så i stor grad håndtert på en god måte i år 4084.

Politiske systemer som enevelde, sosialisme, kapitalisme og folkedemokrati har gjennom tidene forsøkt å tilby en strukturell løsning på menneskets sosiale problemer og materielle behov. Kapitalisme hadde effektiv produksjon, men manglet rettferdig fordeling. Med sosialisme var det omvendt. Alle systemer har sviktet, men samtidig bidratt med noe, fram til Humania år 4084, en slags syntese. Alle har vært forståelige utfra sin historiske sammenheng og teknologi. På en måte har teknologien revolusjonert kapitalismen og sosialisert den gjennom å muliggjøre full statskontroll og regulering, gjort det Marx ville, men hans tilhengere aldri klarte.

I denne romanen 2000 år fram, har verdenssamfunnet altså oppnådd mye av det vi i dag strever med. Slik sett er dette et optimistisk syn. Men samtidig - har det blitt et lykkeligere samfunn? For, hvis ikke, da uttrykker romanen i stedet en uutgrunnelig pessimisme. Jeg vil i det minste få deg kjære leser til å tenke gjennom ... er det så godt og trygt vi vil ha det som i 4084-utopien? Du som leser vil sikkert i starten merke en forfatter-mening mellom linjene, men ikke vær for trygg; det er langt fra sikkert den slår til. Kanskje må du selv til slutt svare.

Er utviklingen jeg beskriver sannsynlig? Dialektisk tenkt, drives politisk og sosial utvikling av den teknologiske utviklingen, ikke omvendt. Bil, mobil, båt, fly, industriell matproduksjon, internett og AI gjør verden mindre. Det krever stadig mer samarbeide og til slutt «en verden».

Dessuten, darwinistisk tenkt vil det som er overflødig til slutt forsvinne. Kjønsdrift er i dag, og mer i framtiden, overflødig for å få barn. Derfor «hen» og aksept av alle slags retning på kjønnsdrift. Til slutt forsvinner kjønnene som drift. Medisinsk teknologi er bare ved starten. Den vil mer og mer styre vår kropp og helse «til det gode». Teknologi vil også stadig mer overvåke oss «for det gode». Ikke minst hendelser som «Coronakrisen» stimulerer til all slags «positiv» overvåking. Det vil komme fler og mer.

Dette er mine forutsetninger i denne boken. Altså, ikke helt utopisk. Min frykt er ikke at mennesket feiler i forhold til de store materielle utfordringer og klima, men at vi skaper et samfunn å sovne i. Jeg har en politisk analyse i tråd med dialektisk materialisme: den teknologiske utvikling styrer den politiske og kulturelle, ikke omvendt. Maktens sentrum ligger derfor i teknologien.

Lasse 2025 (påstartet 2021)

Preludium

Sett fra framtiden kan vi skimte nåtiden skarpere om luften er kald og klar, klippe hull i tiden, snu oss tilbake til fortiden, et perspektiv sett fra de ufødte.

Hold deg fast. Blir du med? Vi lander i år 4090.

En eldre mann ligger på en enkel feltseng. En klynge mennesker står tett inntil i halvsirkel, tause som i andakt, med senket blikk. Klærne deres er fargefattige og enkle, med et preg av utilsiktet uniformering.

Den eldre er hengslete og mager. Skjegg og hår er viltvoksende grått, klippet halvkort i kantene. Det har vokst villig rundt nesen og nakken, opp langs ørene, for der å stoppes av en blank isse, som når frodig vegetasjon strekker seg oppover og til slutt møter et ugjestmildt høyfjell.

Han støtter seg opp, løfter en arm mot folket, vil tale, men kraften i ordene er punktert ...

Venner, utvalgte, vi har snart fullført vårt korstog til opprinnelsen, til det biologiske grunnfjell mennesket var ...

Alle lytter til den gamle, men hører ham ikke.

Leppene hans er tørre, ansiktet værbitte. En indre uro trenger seg ut i alle rynker, fryser fast i hans mimikk, legger en skjelving til all bevegelse.

Han løfter begge armene, men skjelver stadig mer, vil gi dem styrke, men har ingen styrkedrikk. De har sett, bare på et halvt år har kroppen hans eldet femti år, fordi helsebiomatene ble skrudd av. Ironisk nok, slik er det biologiske livet, uten teknologi.

De står foran den gamle og kniper igjen øynene, som for å skjerme seg mot ordene hans, men fanger sine egne vonde anelser inne. Mens landskapet rundt løfter synet av den lille gruppen inn i universet, med en svak lyd av sirisser fra naturens urverk.

Da med ett - en kvinne bryter ut fra flokken, bøyer seg over den gamle, legger armene rundt, kjærlig. Det er lett å se under de løst omsvøpte klærne at hun er gravid, at tiden var kommet da hun snart skal føde ...

... ja, da hun snart skulle føde ...

Kapittel 1

Vi spoler noen få år tilbake fra episoden foran, til 4084, året det hele begynte; det var som en unnfangelse.

På den store scenen står historieprofessor *Heni* som skal starte sin forelesning serie om 2000-tallet, en *hen* i sin beste alder rundt 75, midt i livet og med en overraskende sterk karriere. Han liker å bli betegnet *han* og ikke *hen*, derfor gjør vi det. Fordi han er en sentral person i denne fortellingen, dykker vi nærmere inn i hans bakgrunn og sammensetning.

I tillegg til hans forhåndskodete gen modifikasjon for *Akademia*, hadde han en sterk naturlig genetisk ballast, og ble dessuten bevilget en av de beste biomat lære kombinasjoner helt fra første leveår. Senere fikk han både helse biomat og spesial-biomater for intellektuell utvikling.

(mye i kursiv i tekstene kan eventuelt plasseres som fotnoter)

Biomat er en databrikke med spesialfunksjon, algoritmer og varianter av kunstig intelligens AI, EAI (extended artificial intelligence) og medisinsk kunstig intelligens kalt MAI. De opereres inn og henter sin energi fra kroppens temperatur gradienter og kroppsbevegelse. En del er direkte koplet til nervesystemet, noen også til blod og andre organer. Samtidig kan de sende og motta signaler. Delvis kan personen som har biomaten selv styre mange av funksjonene, avhengig av hvilken type det er. En variant av biomat er mikro-invasive chips – MIC – der et stort antall mikroskopiske databrikker eller kunstig data-DNA injiseres i blodbanen. De fester seg til viktig vev, være seg i hjerne, lever, benmarg eller nyrer, og der trenger inn i celler og styrer eller overtar cellefunksjoner. Godartete virus er våre transportører for å få det til. Alt dette kan sees som en videreutvikling av 2000 tallet «app» i smarttelefoner, som deretter ble operert inn i kroppen, ble såkalte «neurolinks» koplet til hjernen, nerver eller biologiske sentra i kroppen.

Mennesket blir på denne måten en intim sammensmeltet enhet av teknologi og biologi, et «Humanoid». Noen kaller det android. For ikke å øke begrepsforvirringen blir her android brukt som begrep bare der en robot med kunstig intelligens imiterte mennesket, men ikke er en symbiose med menneske kjøtt og blod. Vi sier «humanoid» når den teknologiske/ biomat delen i et menneske blir en bærebjelke i den samlede funksjonen.

I tidligere tider ble kunstig intelligens i stor grad utviklet som roboter uten biologi. Noen ble så avanserte og intelligente androider at de gikk mennesket en høy gang, og ble misbrukt i krig og konflikt. Humania klarte til slutt å nedkjempe robot-android trusselen, og innførte strenge regler for både androider, humanoider og biomater. Derved har de på alle måter løftet

mennesket til noe helt annet enn det rent biologiske, gjort alle til kontrollerte humanoider, eller skal vi si, de har «beveget og utviklet menneskets biologi». Samtidig gir det samfunnet – Hunania - full kontroll.

Menneskeheten blir med sine androider og teknologi som en stor integrert organisme. Samspillende med kloden blir de den ny GAIA, løftet fra det mytiske til realitet. Dette vil i hvert fall Hunania i sitt perspektiv mene, de sier «vi har kommet videre».

Tilbake til vår professor – *Heni* var på alle måter kodet og modifisert til et gunstig, ja professoral humanoid, og nådde den forhåndskodete høyde på 185 cm, er heller slank og litt slentrete med et sporty look, buskete øyenbryn, grønnblåe øyne, som kan fange deg med intenst blikk, men raskt slå om og avvise, signal fra et temmet men sultent rovdyr langt der inne. Ansiktet har fått tynne rynker som tiden har klort inn, foreløpig bare et tegn på livserfaring. Håret er fylldig bølgende brunt med et islett av rødt.

Det umiddelbare inntrykk er en person av «hel ved», med kunnskap og et skarpt intellekt. En svakhet er hans mangel på hverdagshumor. Ingen kan huske han fortelle en god vits. På oppfordring siterer han humor fra 2000 tallet der latteren har falmet til smil.

Han er enebarn av forsker foreldre, og vandt til å få viljen sin. Faren gikk lange turer med lille *Heni* der de samtalte om filosofi og livets mystikk. Interessen for gammel klassisk historie ble sådd fordi far var en beundrer av *taoistiske og konfusianske* tanker. Spesielt bet *Heni* seg fast i «reglene for selvkultivering», som beskriver åtte faser i livet. De to første er å undersøke og lære, få kunnskap. De neste tre er først å bestemme egne mål, trene egenviljen og forfine personligheten. De tre siste har dristige ambisjoner, nemlig å harmonisere familie og venner, delta i statens styre og forbedre verden. Bare ved å mestre de personlige spørsmål, kan man med hell kaste seg inn i de store spørsmål.

Samtalene med far er ennå som de var i går, men far–sønn forhold var som lærer og elev, ikke av hjertets omsorg. Nettopp dette kopierte *Heni*, ville bli den store læremester – professoren, og studentene hans barn. *Taoistisk* selvdisciplin ble hans ledetråd. I motsetning til buddhistisk *enlightenment* ville han påvirke, skyve samfunnet i god retning, og *Humania* som den beste vei videre. Samtidig hentet han inspirasjon og energi fra fortiden, spesielt 2000-tallet.

Alt dette sammen med hans biomat backing har ført *Heni* fram til podiet her – til historieprofessoren du ikke kan unngå å lytte til.

Alltid velkledd, korrekt, men i dag overrasket *Heni* med en litt tjafsete grå jakke over de vanligvis fargeglade smart-klærne av siste mote, står klar på podiet. Pulsen slår hardere. Blikket søker årvåkent utover. Salen er fullsatt av forventningsfull ungdom, de fleste under førti. Stadig fler deltakerskjermer

kopler seg inn. Forelesningene sendes også som synkront hologram to andre steder i *Akademia*.

Hologram er tredimensjonale laser bilder dannet i et felt-rom. De har blitt så gode at man knapt kan se forskjell fra en ekte person, men om man vil kan man ta gjennom uten motstand. Som regel kombineres det med mange tekniske installasjoner og kybernetikk til et såkalt «helhetlig simuleringsrom», et slags cyber-space.

Det som før var smarttelefon, er erstattet av innplanterte biomater med talegjenkjenning. Man kan be om personlige hologrammer eller projeksjon av tastatur for å skrive, og fungerer også som bærbart TV. Hologram kan dessuten illustrere det som før var bøker, mens teksten oppleves direkte via en biomat, der hastighet og graden av hukommelse kan reguleres individuelt.

Skriving er derfor ekstremt sjelden nødvendig, men mulig. Bøker i papir fins bare på museer. Folk ler når de ser gamle foto av folk som går rundt med mobiltelefon mot øret, eller leser en bok.

Heni merker, jakka kjennes alt for tung og varm. Kanskje var det en dårlig ide å ta den på? Den vanlige summingen i lokalet stilner, lyset tones ned.

- *Kjære livs studenter - i dag skal vi to tusen år tilbake, til en fasinerende tid. En utrolig tid. Den hadde mye frykt i seg, mye usikkerhet, men det viste seg, den la grunnlaget for det vi er i dag.*

Stemmen er først litt høy, men det AI-styrte lydanlegget legger den raskt på rett nivå. En liten pause. Den private familie-biomaten sender et støt, som en oppmuntring fra *Hona* og *Aver*, hans kjære i kollektivet, og han svarer med mykt smil før han raskt skjerper seg.

- *Jeg gir dere 15 sekunder på å laste inn informasjon nr.1 knyttet til det jeg skal si.*

Sekundene telles ned som små drypp mot øret. Samtidig får han info at hans hologram kopi-kropp i *Bergvin*, tidligere *Bergen*, nå funker korrekt. Den hadde først flimret og vært gjennomskinnelig.

- *Dere må ha meg unnskyldt, men jeg vil starte med å kaste jakka. Den er alt klam av svette. Og dere skjønner hvorfor, den har ikke en eneste smartfiber, er en jakke slik de brukte for 2000 år siden. Jeg har lånt den fra de Humanistiske Historiske Samlinger. Se på vekten, se på fiber sammensetningen i appendiks 2 straks – den er som en brynje.*

Han venter, mens alle får en direkte tilgang i sine undervisnings-biomater på jakkas sammensetning og oppbygging, og registrerer tilfreds at mange velger lagre til sitt utvidete hjerne-minne.

Idet han legger jakka på podiet ved siden av, kjennes hvordan smartklærne under på en måte pustet lettet ut og inntar den omsorgsfulle programmerte balansen for hans kropps kontakt med omgivelsene.

- *Som sagt, jeg skal ta dere 2000 år tilbake. Vi vet en del. De var veldig dokumenterende, men mest digitalt, derfor er mye pulverisert. Faktisk står mer tilbake fra ennå eldre tider da de skrev på pergament og papir og bygget i stein. Men vi har likevel mye materiale, både genetisk, bilder og fortellinger fra arkiver. Noen av arkivene var gravd ned i ishaller. Det var et smart trekk for framtiden.*

Trykk nå på biomat-recipienten, der ser dere en illustrasjon av en slik hall fra der det en gang het Svalbard, nå fredet som en arktisk enklave. Se også en egen fil for området rundt her i Oslovía, som det så ut den gang.

En liten kunstpause, og sender nye hjerter hjem til *Hona* og *Aver*, nok nervøse på hans vegne.

- *Dere vil oppdage at både mennesker og natur var svært forskjellig fra nå, samtidig grunnleggende likt. Det merkeligste for oss er alle veiene og tunnelene, og alle åkerjordene som et slags eksem utover landskapet. Dere vet, Magneto-synkrone luftveier, fusjons energi og kunstig intelligens - gjorde mesteparten av veier og tunneller overflødige. All trafikk over litt distanse går i dag i AI styrte luftkorridorer. Noen tunneller brukes til lagerplass og avfall. Moderne jordbruk og havbruk har tilbakeført store arealer til regulert frigjort natur, som det heter.*

Det kommer et signal på hans indre øre at systemet slipper gjennom et relevant spørsmål: *Var det ikke i ennå tidligere tider store steinbroer for vanntransport?* Litt overrasket svarer han:

- *Ja, i det antikke Roma ennå 2000 år tidligere hadde de såkalte akvedukter. Også de ble avleggs og stående som skjeletter da man fant en mer effektiv transport for vann. I det førhistoriske Inka riket hadde de et veisystem med mange trapper fordi de ennå ikke hadde tatt hjulet i bruk. De bokstavelig talt løp langveis.*

På øret får han inn ennå et prioritert spørsmål ...

Jeg ser på hologrammet av byene den gang - hvorfor sitter det folk i filler på gatene? Og trafikken virker kaotisk med kjøretøyer som omtrent hakker på hverandre?

Han sender et blokkeringssignal til systemet, ikke flere spørsmål, men må smile og svarer:

- *De som sitter langs veiene ble kalt tiggere eller uteliggere, folk som ikke klarte å livnære seg eller ikke hadde et sted å bo. De sosiale forskjellene*

var den gang ikke regulert som i dag. Mange steder var det tusenvis av mennesker som ikke engang var registrerte beboere, store såkalte slumområder. Den gang, selv i verdens rikeste land, var det millioner som sultet og sto i matkøer, en uverdighet vi håper aldri kommer tilbake. Og trafikken, ja tenk, den gang kunne man selv kjøre en adris, som ble kalt bil, uten elektronisk kontroll. Bare ved å svinge på rattet kunne du krasje rett inn i en møtende. Det skapte tragiske ulykke. Vi kan nesten ikke forestille oss, det var en pioner tid.

Dere får nå tilbud på øret om å laste til basishukommelsen en fordypning om emnet.

Det blir uro i forsamlingen, mange synes nok dette er forunderlig. Flere spørsmål forsøker å trenge gjennom, men blir avvist av den tilkoplete EAI.

- *Jeg forstår dere blir forundret. Men det var også gode sider med livet den gang, områder vi kanskje har tapt. De hadde et uregulert følelsesliv med kjønn, sex og forelskelser ... alt sammen uten innkodet sentral modulering. Temaet er både omfattende og vanskelig, og fremmed for oss. Vi vil derfor opprette studiegrupper i emnet. Dere kan fra nå melde dere på slike grupper. Men her går jeg videre ...*

Han kremter, legger inn en pause, ser utover forsamlingen, vet at hans hologram kropp og blick samtidig ser utover tre andre forsamlinger, blant annet i provinsen Japan, vet at hans standard *Humania* språk med litt nordeuropeisk aksent, blir simultanoversatt av en språk-AI.

*Det var uventet at **dialekter og språk** holdt seg så godt gjennom århundrer. Mange spådde verden snart bare skulle ha et felles språk. Riktignok er det et felles *Humania*-språk, men de lokale klode-områders språk, som etter hvert ble kalt dialekter, overlevde i folket. En grunn var at dialektene var så lette å bruke og alle forsto uansett takket være den obligatorisk innebyggete språk-AI som simultanoversetter. Derved ga dialekten en lokal identitet og kultur, uten at det hindret fri kommunikasjon. Da globaliseringen gjorde nasjonalstatene til klode-områder eller provinser, ble det ekstra viktig for mange å holde på lokale språk og kulturtradisjoner. Storsamfunnet hadde ingenting imot, så lenge det ikke førte til separatisme.*

På tilsvarende måte har teknologien løftet mennesket ut av nasjonalismen og inn i det globale samfunn, både politisk, fysisk og økonomisk. Epidemier og miljøkriser bidro også til at en felles sterk styring var nødvendig. Folk aksepterte det fordi man samtidig kunne dyrke sin egenart og lett kommunisere, godt hjulpet av teknologi og mange typer EAI.

Vi forlater nå professorens forelesning og løfter blikket utover *Akademias* saler. Hadde vi virkelig vært i år 4084 kunne vi gjennom vår område- biomat kople inn et online fish-eye kamera som overblikker byområdet. Her må vi ty til fantasien.

Det er mai måned, med en mild sommerbris, en lettskyet ettermiddags himmel, begynnende skumring, lav sol, snart sommer, likevel ennå med et kjølig drag. Blader åpner seg for første gang. Frukt og folk strekker seg mot solen for å modnes, er varmt nok i vannet for et kveldsbad. Skodden har flere netter kledd landskapet så det ikke sover helt sommernakent. Men på ettermiddagen blir luften klar som krystall, og bærer lette lyder av vann som sildrer, fjerne fuglekvisper, lukt av vått gress, markblomster. En bris løper kilent over naken hud.

Humania ønsker å harmonisere kultur med natur, som med penselstrøk fra en klassisk maler. Resultatene har vært varierende, likevel hele tiden utfra gode hensikter. Slynger av grønt bukter seg velregulert mellom bygninger og konstruksjoner i alle størrelser. De fleste bygningene likner gjennomskinnelige fargerike såpebobler som har landet og ovalet seg ut, og kalles med et fellesord BOBs, eller bare bobler, og dominerer det sentrale bybildet. Alle BOBs er påbudt energi, temperatur og utslippsbalanse. Noen produserer overskuddsenergi.

Til de spesielt interesserte: I en periode overtok avanserte roboter, så androider, det meste av renhold og vedlikehold i BOBs. Etter hvert ble disse integrert i materialene, ble som smartklærne selvrensende og selvjusterende, bare med en sentral AI og android overordnet styring. På den måten var de som usynlige hjelpere.

Vi speider mot sentrum, der *Akademia* ligger i en sone med såkalte læringsbobler. I sentrum dominerer bo-, lærings- og nærings bobler. Derfra glir landskapet umerkelig over i mer skogvokste grønne områder med boligbobler. Langt tilbake var dette bysamfunnet *Oslo*, før det *Kristiania*, som etter hvert ble omskapt til dagens *Oslovia*.

Boligboblene varierer mer enn de andre i størrelse, farger og form. Noen er ovale, andre dråpeformete, noen helt runde som en gigantisk osteklokke. De fleste er gjennomskinnelige for å slippe inn lys. Alle har landingsplasser for kjøretøy av mange slag. De ligger spredt mellom uteparker og bevarte steinblokker med klenodier og hus fra gamle dager.

I et sentralt område, gamlebyen, er de frittliggende restaurerte steinhusene framtreddende, som inkluderer bygninger med spir og kupler, det som en gang var gudshus – kirker eller moskeer. Etter at havet steg omtrent tre meter, valgte man å sanere alle de eldre lavtliggende bygningene og utvide havnebassenget, og bygget en molo for bevaring av *Karl Johans gate* med bygningene på oversiden og det gamle slottet. Dette er nå nedre del av gamlebyen, et populært område for tilreisende, og der det ennå spilles teater med tema fra gamle dager.

I lufta mellom og over det hele flyter i ordnete strømmer hva man kan kalle kommunikasjons enheter med varierende størrelse og form. De er en videreutvikling av det som før var biler og droner. En felles betegnelse er *adris*, en forkortning av *airodrides*, og er kunstig intelligens styrte, lydløse og uten forurensning, men fargerike og i alle størrelser. Energi overføring og deres luftvei baner styres av *Magneto-synkron* teknologi. Den revolusjonerte i sin tid all transport og gjorde veier og togs Skinner overflødige. Å eie private transportenheter ble da helt unødvendig, men man kan leie for egne turer. Det har frigjort bymiljøet for nesten all støy. Vil man lytte høres et diskrete kor av fuglesang og vindsus gjennom trær og rundt gesimser.

For den teknologisk interesserte, her er mer i detalj. For andre, dere kan hoppe over det skraverte under.

På slutten av 2000-tallet kom magnetbaner for tog med stabiliserende magnet ledninger. Dels gikk togene i lufttomme kanaler. Slik forsvant etter hvert alle skinner. Snart kom tilsvarende systemer for biler. En magnetfelt generator i bakken skaper et felt der en farkost med magnetisk mottak vil sveve. Som kjent, like magnetpoler frastøter hverandre. Samtidig vil et pulserende felt koplet mot reseptorer drive farkosten framover. Derved blir feltene både vei og motor. Magnet-banene ble etter hvert så finmaskete at det ga samme kjørefrihet som på en vei, men med større sikkerhet. Omkostningene ble også en brøkdel. Ledningsnettene gikk stort sett med god klaring over bakken. Støyen var redusert til et minimum. Mye støy tidligere kom fra hjulrotasjonen mot veibanen. Nå trengte man bare hjul ved landing ut av magnetfeltet eller helt lokal for sakte kjøring.

Neste steg kom da man mestret fusjonsenergi og kombinerte kunstig intelligens med magneto-synkron superledere i laser strømmer, der gass ble nedkjølt til å ha en plasma-kjerne og derved bli superledere. Fusjons reaktorer, helt motsatt, krever ekstrem høy temperatur og får vansker med «beholdere». De ble derfor plassert i satellittbaner, som små soler i vakuum og vektløshet. Ved avskjerming med enorme speil ble energien overført til jorden i laser stråle-elver. Derved blir tilgangen på miljøvennlig energi nærmest ubegrenset. Det ble mulig å erstatte bilene med selvstyrte «mini-fly» som gikk i sikre lave luftbaner i et

finmasket tredimensjonalt AI styrt energi-magnetnett. De ble utviklet til airodrives, forkortet adris. Bil og tog ble da definitivt satt på museum, sammen med sjåføren. Alt styres via varianter av kunstig intelligens.

Midt på dagen i *Oslovia* er det på bakkenivå en maurtue av folk, tilsynelatende kaotiske bevegelser, men med underliggende mening. Tynne veier snor seg som arterier og vener mellom de forskjellige bobler, parker og hus, forbeholdt gående eller lavhastighets adris, alt fra tradisjonelle sykler og el-sykler til mangfoldige typer en-hjulinger og mobile puteplattformer. Alle er utstyrt med et anti-kollisjons system og kunstig intelligens.

Ute i periferien fortaper veiene seg i større parker; ennå lengre ut i skogsområdene. Grønne lunger og ren luft er noe alle setter pris på. *Hunantias* teknologi gjør det mulig, uten forsakelser.

Fjorden ligger som en mektig blågrå drage innover mot bykjernen, strekker seg helt til moloen mot *Karl Johans gate* med sin buktende dragehale. På moloen er statuer som symboliserer byens historie, og på et par opphøyete plataer vises historiske hologram filmer, men også filmer fra livet i dag.

Utallige båter pryder fjorden. De likner lopper og lus på dragen. Assosiasjonen er fristende også fordi noen av båtene stadig løfter seg opp i lufta for raskt å dale ned igjen; formelig spretter bortover, er et yrende men nøye regulert folkeliv.

Slik ligger byen en avslappet maidag. Naturen samspiller med mennesker og teknologi. Mai er en vekst måned både for folk og natur. Eller som myndighetene sier det - menneskenes og naturens krefter er i fruktbart samspill, i tråd med *Humanias* ideologi; propaganda kanskje, likevel med en viss realitet. Og folk spiller på lag, kan på en måte ikke ha det bedre.

Likevel forplanter det seg en følelse av noe for styrt og manipulert, for tilpasset, noe unaturlig naturlig, som om kloden har blitt et planetarium, som om den ubarmhjertige del av *Darwin* er lirket bort.

kapittel 2

Lindan våknet klam av svette, så seg kastet ut gjennom en teltduk inn i stummende mørke, ropte, eller mer som et stønn, idet hun støtte bort i en naken kropp, som reagerte med å snu seg søvning imot med armene omsorgsfullt rundt. Et svakt lys skjøv forsiktig mørket til side. Hun skalv, strittet først imot, men roet seg, gled ut av drømmen.

Hva er det Lindan? ... det er meg ...

Hun kjente etter, forsto, hun var i sin egen seng, kjente igjen armene hans rundt seg, lukten hans ... roet seg.

Å Handis ... åpnet øynene, slo armene om han.

Jeg må ha drømt om den teltleiren, du vet, det professoren snakket om ...

Hun trykket nervøst på et punkt bak øret for at helse-biomaten skulle gi noe beroligende.

Du skjønner, jeg skrudde av søvnregulatoren i går kveld, professoren oppfordret oss til å prøve, kjenne hvordan folk sov ukontrollert for to tusen år siden.

Gjorde du!

Søvnregulator var bare et tilbud; men alle har den på, en automatisert rutine.

Den gir myke drømmer og nøye tilpasset søvn-tid.

Jeg var fange i leiren han fortalte om, het det ikke flyktningleir, var sulten; det regnet og jeg var våt og kald. Noen ropte navnet mitt, de kom for å ta meg, måtte rømme ...

Han trykket henne sterkere til seg, kjente et tårevått kinn, at kroppen vibrerte, pustet raskt og overflatisk, men roet seg etter hvert, trakk pusten stadig dypere. Biomaten hjalp til, løsnet spenningene.

Slik lå de en stund, tett inntil hverandre, hud mot hud, med nakne tanker, så med ett ...

Vi melder oss på de kollokviene til professoren, bare må få plass.

Men tema var seksualitet og parforhold den gangen ... vi har det jo bra.

Sant nok, de fire i kollektivet levde harmonisk, med balanserte følelser, jobbet og studerte i kombinasjon, som ga mening. I tillegg hadde de fått innvilget to barn, selv som studerende. Barna hadde 50% av deres gener, men føltes fullt og helt som egne, nådde hjertet. Derfor var de en etablert familieenhet, tross studenter, ikke uvanlig i *Humania*.

Ja Handis, vi har det bra, men kan for det ikke slutt å være nysgjerrig.

Han nølte, kjente hennes rastløse natur.

Du skjønner, jeg blir fryktelig nysgjerrig på folk den gang, tenk, et slags urmenneske.

Men vil du havne i en slik ... hva het det ... flyktningleir?

Da lo hun - neida, men alt han fortalte, det var mye livskraft den gang, ikke bare lidelse.

Ok, vi melder oss på. Vi har mange motiveringspoeng, går nok.

Hun nikket, ga et kyss på kinnet.

Men du må love å koble på søvnregulatoren i kveld.

Hvorfor det, kanskje heller du skal prøve en natt uten!

En eim fra nattens hendelse ligger i lufta da de tar på smart-morgenklærene, og vekker de to andre i kollektivet. Leiligheten er standard med 3 hvilerom og to fellesrom. Veggene er prydet med holografiske foto og digitale malerier. Tema er alt fra galakser og bosettinger på andre planeter, til dype skoger og barn som leker. De abonnerer på en kunstserie som stadig skifter og varierer med hologram og malerier. En storskjerm viser dessuten stemningsbilder og statlig informasjon. For den daglige matlaging og innkjøp har de en android «butler» til disposisjon, derfor, frokosten står alt på bordet.

Gamle dagers TV og PC er erstattet av hologram. Alle kan også velge en direkte input til deres biomater. En sentral AI styrer det hele fra algoritmer der beboerne kan legge inn ønsker, behov og tidspunkter. Det skal ikke være påtrengende, bare tilbud. En interne android butler kan de kan be om nær alle slags tjenester. Den ordner og regulerer det meste i huset, vasker, bestiller ekstra mat, passer barna ved behov.

Det er mulig å handle fysisk i noen større varemagasin, men gjøres sjelden og er aldri nødvendig. Digitale butikker er for lengst avløste av holografiske magasiner som projiserer fram et rom med varer man ber om. Om man vil kan man som hologram gå gjennom det holistiske rommet og plukke ut varer. Enkelte varer, når man tar på dem, forteller om sin kvalitet, og med en stemme som passer. Det kan skape mye munterhet, spesielt i barneavdelinger eller for fancy klær.

Tidligere tiders reklame for varer er borte, erstattet med balansert informasjon om nyheter og produkter, når man selv spør. Likevel lister det seg inn en følelse av Humanias faste hånd, en styrt frivillighet.

Selv om gammeldags reklame og konkurranse er borte, har Humania beholdt næringslivets drive etter nyhet og intervensjon. Folk kan fritt velge nye produkter og det skjer en sentral AI regulert prissetting som stimulerer ideskaping, ny teknologi og bedre kvalitet, men hindrer misbruk og sløsing. AI genererer tenkte konkurrerende industrier, produkter og utviklings metoder, lar dem sloss og velger den beste, i stadige sykluser.

Som regel er det alltid minst tre alternativer til samme vare, der pris og kvalitet er reelt i konkurranse, sørget for av algoritmer og AI styring. Også tilbud om rimelig gjenbruk er obligatorisk. Holdbarhet og ressurs vektlegges mer enn i tidligere tider.

Straks de er samlet forteller *Lindan* om nattens opplevelse. Men før de får riktig kommentert, våkner barna, med mye lyd og lys. Mange små gjøremål står i kø. Barna skal ha hjelp til vask og mat, av både butler og de voksne. De innstille dagens lekeprogrammer i barnas biomater. Deretter er det raskt av sted til forskolen, som er fysisk. Holografiske varianter er forsøkt, men ble forkastet, bortsett fra i spesielle sammenhenger. Fysisk nærhet er viktig, ikke minst for barn.

Klem da moms ... Lindan bøyer seg ned og klem-kysser begge barna idet de springer ut. Hjertet gjør varme byks; hun er glad i dem, som de var helt hennes egne. Men hun vet ...

Skolen ligger i gang- og leke avstand fra der de bor i en studentenhet i kunnskapsboblen. På veien er barna under GPS biomat-kontroll, kalles nå *GM – global Mapping*. Da all høyhastighets trafikk går i lufta, er det risikofritt å leke seg fram langs skoleveien. Idyll kanskje, men sårbart, som en forelskelse, krever stadig fornying.

Barn ja, skravert tekst under er for de spesielt interesserte:

Humania har klar tale: alle barn skal sikres trygg og mest mulig harmonisk oppvekst. I tillegg til hjemmemiljø og skole, samvirker den indre kontroll via biomater, hormoner og gener. Begrepene «far» og «mor» fra gammelt av har nytt innhold, for mange barn kommer til verden uten et definert opphav. For likevel ha nærhet og ansvar innførte Humania plikten til å gi alle barn minst to «foreldre», som regel to, av og til tre «hen». De samsvarer ofte ikke med barnas gener. Likevel tilstrebes at minst en er genetisk opphav.

Kloning er forbudt. Det sammen er stamcelle barn i kunstig livmor. Såkalte organoider, dyrkede menneskeceller som gir nye organer, er til stor nytte i forskning og behandling, men da det ble mulig med organoid livmor, ble perspektivet utfordrende. I sin tid ble det eksperimentert mye med. Flere barn ble født med store defekter. Derfor ble det forbud. Samtidig gir genteknologi mulighet for på et tidlig stadium i fosterutviklingen å innkode gener som fremmer ønskete egenskaper, både kroppslig og intellektuelt. Det kombineres med biomatene etter fødsel. Totalt sett gir det en unik mulighet til å «designer» de mennesketyper Humania ønsker, og det gir en skremmende kontroll. Tilsynelatende har «det gode» seiret, men det spørs ...

Straks barna er ute av syne finner *Lindan* et rolig hjørne, tid til mindfulness. Hun lukker øynene og lar tankene forsiktig flyte friere, famle tilbake til barndom, til faren. Han var en høyreist med maskulin profil, såkalte negroide trekk, og jobbet med automatisert renhold, gjør det ennå. Om noe er lavstatus

yrke i *Humania*, må det være dette. Selv om de gamle rasebegrepene er parkert, finnes tydelige rase-genetiske avtrykk i kroppsbygning og hud, spesielt de negroide, kinesiske eller ariske.

Lindan har mørkt hår med naturlige bølger, fyldige lepper og ørnenese, lange smekre ben, en forsiktig gyllenbrun hudfarge, høyreist atletisk, en tydelig genetisk påvirkning fra far, ikke bare *Humanias* gene-miks.

Lindan har ennå god kontakt med far. Mor flyttet til den andre siden av kloden, til provinsen *Australi*, da *Lindan* var fire år. *Lindan* har ingen genetisk avtrykk av mor, implantert egg, var bare livmor, mens far ga gener. Hun vokste opp i kollektivet med far, og husket ikke mye om mor, bare at hun var en drømmer, likte poesi, og jobbet som kunst tilrettelegger på en barneskole, var også god til å tegne. *Lindan* samlet lenge på noen av mors tegninger, lagt dem i en skuff, men nå husker hun ikke hvor de er. Mor var kommet på dobbelt avstand.

Dessuten var hun selv blitt mor, ville aldri reise fra barna sine, det var sikkert. Helt sikkert. Aldri! *

Lindan kjenner at pulsen igjen slår raskere, trykker forsiktig på helse biomaten. Etter litt roet hun seg, men svever tilbake til nattens drømmer, til den tiden professoren fortalte om.

Tenk å kunne levd i en slik tid!

Det ville være som å gå inn i eventyret. Likevel, hun skjønner ikke helt hva hun savner eller tiltrekkes av i fortiden. Noe er det. De har det godt og trygt, veldig trygt, for trygt, *kanskje det ...*

Hun kommer på et sitat – visstnok helt fra den teknologiske barndom, ja fra 2000 tallet ... fra en filosof, het man ikke Zapffe? ... han mente at mennesket var som en løve i en zoologisk hage – velfødd, velpleiet men rastløs fordi det ikke fikk brukt sitt potensiale som rovdyr. Akkurat slik føler hun seg av og til ... som sperret inne i en teknologisk og genetisk dyrehage, et humanistisk bur det ikke er mulig å bryte ut av, eller være rovdyr, urmenneske ... i stedet bare bli servert, være trygg hele tiden ...

Kanskje det – trygg blir for trygt, og ... hun savner å være kvinne, vil ikke være *hen*. Selv om de er hormonelt modifiserte til å nærme seg den mellomkjønnslike tilstanden, blir de ikke helt like. De bærer med sitt kjønnslike utgangspunkt, og *Lindan* kjenner det mer enn de fleste.

Bortsett fra den obligatoriske helse-biomaten og media & kommunikasjons - biomaten, kan alle i *Humania* velge mellom flere kunst & kultur biomater.

Lindan prøvde mange før hun bestemte seg for å operere inn en poesi-biomat. Jeg har nok et ekstra kunst-gen fra mor, tenkte hun, men vet hun ikke har mors gener. Likevel, biomaten blir på en måte som å operere inn litt av mor; tenker *Lindan* med et smil.

Poesi-biomaten med sin AI henter fram dikt og poetisk prosa av forskjellig type og språk, og fra alle tider. Man kan gi et stikkord, en versform, et tema eller en stemning, og biomaten kommer med forslag. Den kan også være en med-poet, diktet i team med deg.

Lindan leser inn en stemning ... forteller poesibiomaten at hun brenner inne med å ville være kvinne, føler at ingen forstår henne. Samtidig, de har det så alt for godt som *hen*, er skam å føle en annen lengsel.

Har biomaten et dikt som beskriver dette, må være bare fire linjer og rime? Strengt krav. Biomaten kom med flere forslag. *Lindan* strøk, så med nye forslag. Slik «spilte» de mot hverandre, helt til fire linjer satt:

*Jeg frykter og favner kjønns vetter
kaldt og varmt i kvinne ... mann
Jeg vandrer i fortid i mørke netter
det lokker, setter min framtid i brann*

*Hva er det med meg? Lindan gjentar det som et mantra ... drømmen,
professoren, løven ... men tenk på barna, på Handis, på hvor trygt og godt vi har
det. Hva er det med meg?*

Helse-biomaten slipper fri noe ekstra beroligende, pulsen dempes. Likevel ... fortiden hadde klort seg fast i henne, så gleder seg som et barn til kollokviene.

Kapittel 3

Professor Henis studiegrupper eller kollokvier om *fortiden 2020* ble rekordraskt fulltegnet. Kollokvie-regulatorens AI sorterte ut og fordelte i grupper over alle de fysiske lokalisasjoner som hadde hørt den første forelesningen, og foreslo for *Heni* en utvidelse av antallet, noe han raskt godkjente.

Hvordan skulle han på beste måte legge det hele opp?

Han rådførte seg med noen kolleger, og kontaktet *Senteret for graviditet*, spurte om å få låne ut noen gravide profesjonelle mødre. De var i tvil. Da gjorde han et originalt grep ... ville låne både *hun og han* før graviditet. Til slutt fikk han med to profesjonelle foreldre, et par *han og hun*, to som ikke var fullstendig kjønnsmodifisert til hen, og som levde sammen som tradisjonelt «mann og kone». De sa seg villige til å stille. *Heni* visste at de hadde en hormonstimulering som til en viss grad samsvarte med menn og kvinner to tusen år tilbake. Derfor – det beste han kunne få.

Planen var at *Heni* skulle gå mellom forskjellige lokale kollokvier gruppene, men han kunne bare demonstrere *hun og han* i sin sentrale gruppe. De ville synes som hologram hos alle grupper, også de som var fysisk langt unna. I tillegg hadde han flere assistenter og androider som var kjent med opplegget, fryktet at den vanlige AI styringen av gruppene ble for trang.

Lindan og Handis kom med i den sentrale gruppen, og fikk med seg *Torse*, en av de to andre i familien.

På forelesningen som varte 2 sammenhengende timer, innledet først *Heni*, la vekt på framveksten av selvvalgte såkalte «kjærlighets» parforhold på 2000-tallet, etter at det dominerende i lang tid hadde vært at familien bestemte partner. Men ingen av delene var vellykket, skapte stadige konflikter og mange brutte forhold, mange alenebarn, men også mye poesi og kunst.

Tenk – poesi og kunst!

De forsto at han prøvde være ironisk, hinte fram mot deres egen tid der seksualitet var erstattet med kunst, og med nærhet og intime følelser av en annen art, som det het. Men *Lindan* kjente motstand, hun holdt en knapp på den gamle «kjærligheten».

Hun fikk ikke reflektert lenge over dette, for et ungt tjueårs-par ble brakt inn foran dem – *hun og han*. *Hun* hadde fyldige faste bryster og et bølgende lyst hår; *han* var atletisk bredskuldret med lekende blått blikk.

Alle nærer at dette virkelig var kjønn, var *HUN og HAN* - med store indre bokstaver. De fleste hadde sett slikt på hologram, men aldri i levende live. Stemningen fortettet seg.

Heni presenterte dem som genetisk og hormonelt «delvis umodifiserte mennesker», som alle var for 2000 år siden. Tenk alle! Han fortsatte: Nå er det bare noen få slike, beholdt som en del av barnproduksjonen, men som dere vet, bare en liten andel. De fleste barn produseres ved midlertidig å reversere kvinnelige hen og kunstig befruktning.

Mens han snakket var det tydelig at de to *han* og *hun* følge seg mer og mer beklemt, så utover i salen, og merket intense blikk, visste at svært mange fulgte dem som hologram. *Hun* tok *han* diskre i hånden, kjente den var klam, men holdt fast. Var det dette de var invitert til, barneprodusenter? Professoren hadde på forhånd snakket med dem om respekt for det umodifiserte, at han ville vise «mennesket som det var». Det kunne de være med på, svarte *ja*, kanskje mer *tja*. Nå var det en ny brodd i professorens ord, og mange borende blikk.

De to ble bedt om å ta av seg klærne. Romregulatoren justerte raskt opp temperaturen idet de sto nakne. *Heni* lot dem stå slik mens han doserte hvordan ubehandlet kjønnsdrift den gang førte til et virvar av forhold og barn – fra barnebruder, flerkoneri, religiøse sektsamfunn, gatebarn, prostitusjon, partnervold, voldtekter ... *Skremmende skygger fra fortiden som vi i dag bare finner i historie-filer.*

Som i et flash følte *Lindan*, og mange, at mennesket den gang likevel var mer menneske enn dem, la også merke til at de to ble stadig mer urolige, avkledd på alle måter.

I Humania er nakenhet som regel helt greit, også i fellesskap, også kroppskontakt. Årsaken er at tidligere tiders seksualitet er borte. En gang var det familien som bestemte partner, så var det seksualitet, den såkalte kjærlighet, som også krevde monogami, men snart endret det seg til seriemonogami eller polyamorøse forhold. Humanias biomater og hormon kontroll satte en stopper for dette. Sterke følelser ble modifisert til kunst og såkalt harmonisk følelse.

Derfor ble disse to en sterk kontrast. Ja, en provokasjon bare i utstråling og kroppsspråk, et pust fra en fjern frihormonell fortid. Det ulmet blant tilhørerne. *Heni* ante en sterkere reaksjon enn forutsatt, men doserte bare mer energisk videre: *Alle vet hvor galt det var den gang med store hormonskjeller, hvor urettferdig og konfliktfylt det ble for både muskelstyrke, hurtighet og følelser. To kjønn er i sin natur diskriminerende. Ja, ja ... Linda hadde hørt det mange ganger, men ... det var da vår natur ...*

Uroen økte, både i salene og hos de to. AI kollokvie-administratoren ga beskjed at det raste inn spørsmål, skulle den slippe noen gjennom?

Nei, ikke foreløpig. Heni ville heller ta tyren ved hornene:

Som dere vet, gjennom gen- og hormon forandringer, ved kulturelt press for total likestilling har kjønnene smeltet sammen til nesten et. Før 2000-tallet var menn dominerende, så ble kvinner dominerende, først i vesten, snart over hele kloden. Slik ble likestilling en manns-sak. Den logiske konklusjon, det likeverdige var da å minimalisere kjønnene, skrinlegge sex. Største hindring var mannens testosteron, og opprettholde forplantningen. Medisins teknologi og biomatene løste det. Vi har nå ingen problem med kontrollert barnproduksjonen – det heter ikke lenger unnfangelse og svangerskap. Likevel, selv med alle slags manipulasjoner av egg, sæd og assistert befruktning, har storsamfunnet valgt å beholde noen med kjønnsdrift, som en sikkerhet, nærmest som avlsdyr med opprinnelige gener og egenskaper. Som disse to!

Der sto de altså – avlsdyrene, i all sin nakenhet. *Heni* burde nok ikke sagt det slik.

Mens han snakket, hadde den nakne *han* blitt stadig mer blussende rød og trommet med fingrene. Plutselig brøt han ut, ropte:

Vi er ingen avlsdyr, men mennesker som dere ... mer enn dere!

Hun prøvde å roe ham, la en hånd på hans skulder, men *han* viftet den bort.

Hologrammene av de to begynte å flimre, men *Heni* ga raskt beskjed til AI at hologrammene skulle fortsette, uansett.

Og vi er ikke fra fortid, men nåtid. Vi føler sterkere og kanskje som de følte den gang, det er riktig ... men så skammelig, dere vet ikke hva sex er, eller samleie!

Studentene svarte med økende uro, som en forventning eller bekreftende summing. Sannheten er, ingen av dem hadde opplevd samleie, bare sett det gjennom media.

Heni sto rådvill avventende, lette etter ord.

Mens *han* snakket ser *Lindan*, og de fleste, at *hans* kjønnslem reiser seg, til slutt strutter i full ereksjon. En nervøs uro gikk gjennom salen da den erigerte penis reiste seg som en slange til hugg. Med ett var alles oppmerksomhet rettet mot den.

Bemerkning. Deres eget kjønnsorgan er som en litt fyldig klitoris. Den lar seg vokse noe ved stimuli, til og med gi en slags orgasme. Han-variantene har et urinrør heftet til klitoris og små testikkelrester, der helse-biomaaten etter stimuli henter ut sædceller til befruktning. Tilsvarende har hun-varianten en tynn kanal inn til en forminsket livmor med ovarier. Etter hormon kur hentes egg til befruktning i «profesjonelle mødre» med fullstendig livmor, aldri ved samleie.

Han gjentok: Vet dere hva samleie er? En summing ble raskt sterkere. Vil dere vite hva sex var, så følg med nå ... og han visker raskt noe fortrolig til *hun*, som smiler himmelfallent og går ned på knærne, bøye seg forover, med bena litt fra hverandre. Han legger seg bakfra over henne, griper om henne med et fast tak, trenger seg inn i henne med rytmiske bevegelser. Snart setter han i et høyt stønn idet kroppen frigjør spenning og kraft, siger sammen over henne, på en omfavnende kjærlig måte.

Det gikk så raskt, med alle paralyisert, selv AI rakk ikke reagere, før nå. To assistenter kommer hastende inn, fører dem fra hverandre, slår smartkapper rundt dem, geleider dem ut.

Heni står fremdeles som stivnet, åndeløs taushet, som på en tyrefekter arena hvor oksen uventet ble felt. Eller, som i en boksering der begge lå nede for telling.

Snart høres lavt fra langt bak i salen ... *bravo ...* flere følger etter, høyner ... *bravo!* Til slutt en øredøvende applaus. *Heni* blir mer enn usikker, ser seg rundt, kjenner at AI på øret trenger seg på, at det hagler med spørsmål.

Han tar seg sammen: *Hør, dette gikk litt ut av styring, beklager overfor de to ... beklager ...* syntes han måtte åpne for spørsmål, og de haglet inn:

Gjorde de virkelig dette i full offentlighet den gang?

*Nei, nei - dette hører til i det såkalte **lukket rom**. Men de hadde mange rituelle og seksuelle danser, og de så mye pornografi, dere kjenner begrepet?*

Heni sanser at stemningen ikke er på nåtidens side, må utdype:

I dag har vi som dere vet mer sensuell offentlig nærhet og danser, med et utvidet spekter følelser. Hensikten er ikke lenger sex men sensuell opplevelse, helhetsfølelse, samhørighet. Vi har kommet videre.

Det skapte ingen applaus. Et nytt spørsmål trenger på:

Kan det bli barn etter dette?

*Nei – nå blir *Heni* kategorisk – selvsagt sørger helse-biomaten for prevensjon, Det blir ikke barn ved samleier lenger, er bare til forlystelse for dem som har hormon og kropp til det. Om noen lurere, man kan også lage sæd og eggceller av stamceller, av egen hudcelle, men kloning er forbudt i *Humania*.*

Fremdeles henger det tvil i luften og *Heni* gjentar i formanende tone:

*Man spør seg, hva i all verden skal vi med sex når det er enklere og bedre å lage barn på annen måte. Vi har kommet videre i *Humania*.*

Men ingen applaus.

AI anbefaler at det er fornuftig å avslutte kollokviet litt før tiden, *Heni* forstår, noen i *Akademias* ledelse har nok spilt inn, så han bekrefter, sier et par avsluttende ord til alle om toleranse, humanitet, at man må forstå den tiden på

deres egne premisser. Dessuten, han vil følge opp med to nye kollokvier om 2000-tallet.

Straks kollokviet er slutt, ber han om et raskt møte med de to, men får beskjed at de er på vei hjem, ønsker ikke snakke.

Skitt, det kom litt ut av kontroll, ja vel, men derfor ble det forbanna vellykket!

Lindan kjente en varm rar følelse da hun gikk fra kollokviet, og merket hun ikke var alene om det ... varm, eller var hun mer oppildnet, visste ikke, var noe helt nytt, et sovende hormon som rørte på seg. Biomaten hadde ikke fått justert henne helt ned.

Gå foran du, sa hun til *Handis*, og gikk inn på et toalett, låste døra, tok ned smartbuksa, stilte seg opp mot veggen, lukket øynene og følte med hånden i skrittet, var våt. En ellers beskjeden klitoris hadde vokst til sensitiv fingertupps størrelse. Hun innrømmer, så for seg *han* oppå seg og inne i seg, stimulerte seg til det gikk ilinger gjennom kroppen, lyn-utladninger.

Ingen mann hadde vært inne i henne, og hennes vagina var bare en tørr kanal. De hadde hentet ut egg to ganger, og et av barna hadde hennes gener. For å hindre diskriminering ville de ikke si hvem, men hun så, elsket dem begge. Tankene virvlet seg sammen. Snart kjente hun at biomaten aksjonerte sterkere; roet henne ned, til hun forsto hvor godt hun *egentlig* hadde det, sendte et hjerte til *Handis*, låste seg ut og gikk rolig hjem.

Kapittel 4

Professor *Heni* følte seg utladet men samtidig oppildnet etter samleie episoden, og ville fullføre. Det gjensto 3 forelesninger og 4 kollokvier med tema om *livet for 2000 år siden*, alle fulltegnete, og det haglet av ivrige spørsmål. Noen kolleger heiet han videre, andre mente han burde avslutte. Men han sto på, fullførte, med mer kontroll, men det manglet ikke på energi og entusiastisk tilhører skare, ble rene proff-kjendisen.

Denne morgenen satt han ved frokosten – *fullført, over, jeg er i mål!*

Han så ned i tallerkenen uten matlyst, var spesielt lei den kunstige kjøttfarsen, så for seg et breddfullt bord med stek og ribbe fra ekte kjøtt, drepte dyr. Han hadde sett jaktfilmer, barbariske på en måte, men appetittvekkende. Bevares, de hadde alt, uten å plage dyrene. Likevel, nettopp derfor, var det noe tiltrekkende med jakt. Urmennesket.

Begge foreldrene til *Heni* levde ennå, men hadde passert livshøyden, er stolte av sin sønn professoren, men er uten jevnlig kontakt. *Heni* vokste opp med dem på et småbruk kollektiv ved *Golsfjellet*. De hadde noen få husdyr, som var uvanlig, men som et supplement var det tillatt.

Det viktigste minne var samtaleturene med far, og den taoistiske filosoferingen. Men også et helt annet minne klorte seg fast, mor og husdyrene.

Hvorfor forsvinner dyrene «til slakt»?

Far holdt det skjult for lille *Heni*, men mor ville forklare hvordan dyrene kom igjen som koteletter. Barbarisk, han husker sjokket, selv om mor sa avlivingen var human. Den første tanke på døden var sådd.

En gang maste han seg til å overvære slakt av en gris, så de parterte. Han grøsset. Men som en fugl Phønix løftet han tankene til breddfulle bord med kjøtt, dessuten til alt han hadde lest om matorgier tusener av år tilbake, de lange linjer med blod.

Mor var en mykere personlighet enn far, mer i harmoni med natur og dyr. Hun og lille *Heni* gikk skogsturer, fortalte hvordan dyr kunne følte og tenkte, ja snakke med hverandre, med uforståelige lyder for oss, av og til med sang. Mor hadde i sine unge dager forsket på kommunikasjon mellom dyr og fortalte utfra viten, men la nok til for *Heni*, som i et moderne eventyr, og de overnattet ute i lyse sommernetter, lå og lyttet til lydene, mens mor hviskende tolket for ham. Hun hadde en egen biomat som hjalp til. Det beåndet naturen.

Alt dette strømmet rundt i *Henis* hode, der han satt matlei og så ned i tallerkenen, men måtte smile, for han hadde fått mye med seg i bagasjen. Han skjøv maten resolutt til side og gikk utålmodig rundt. Helse- biomaten vibrerte under huden, snart satte han seg, lukket øynene, kjente at pulsen og pusten sakte la seg til hvile.

Med et rykk reiste han seg igjen. Stolen skled bakover.

Pokker, jeg fortjener en friuke ... jeg avlyser alle nye forelesninger.

Men da kom han på, først måtte han i et haste-møte med *Akademias* ledelsen, umulig å avlyse eller utsette. Ledelsen hadde flere ganger sagt seg fornøyd med forelesningene og kollokviene hans ... likevel ønsket de nå et møte, raskt.

Hvorfor? Uansett, han måtte stille.

Og slik ble det.

Heni tok med seg *Linn* til møtet. Hen var ansatt hos ham og styrte mye av det praktiske rundt forelesningene og kollokviene.

Døren åpnet seg inn til et romslig møterom med store panoramavindu som ga utsyn fra gulv til tak over *Akademias* sentrale område. Rommet var spartansk men smakfullt innredet med et par enkle sittegrupper med et stort ovalt bord sentralt plassert. Der satt tre personer.

Fra taket svevet som hologram en tredimensjonal modell av *Akademia*.

Prosjektoren sendte ut et holografisk bilde av en krystall lysekrone, dempet ned så dagslys i overflod strømmet inn fra en mild juni ettermiddag.

En mindre projektor sendte et hologram filmopptak. *Heni* så med en gang at de spilte fra hans første forelesning om *2000 tallet*. Men straks de kom inn ble opptaket slått av og de ønsket velkommen, og med en håndbevegelse invitert til å sette seg ved det ovale bordet. Det luktet nytraktet te og vennlig stemning.

Heni kjente igjen den ene av de tre som visedirektør for *Akademia Oslovianaensis* som den lokale del av *Akademia* het. De to andre var fra administrasjonen i hans eget historisk-kulturelle fakultet, kjente ansikter, og arkivminnet hentet straks fram navnene. Likevel presenterte de seg, visedirektøren som *Armita*, en hen men vi sier hun. *Heni* merket et positivt tonefall, slappet mer av.

Hun startet med å rose *Heni* for en forelesningsserie som hittil hadde hatt rekord oppslutning, og ... *kunne han utdype hvorfor?*

Før ikke å skryte, sa han:

Det handler om en fasinerende tidsepoke – da mennesket for alvor erobret kloden, på godt og ondt.

Ja, men vi har hatt mange forelesninger fra den tiden, men aldri med et slikt engasjement. Det er flott, glimrende, men ...

Hun lente seg framover og tok et nipp te.

Der kom det et ... *men ...* tenkte *Heni*.

... men vi har et luksusproblem, for nesten alle de påmeldte er livs-studenter, altså de er i en alder der de jobber og ofte har familie i tillegg, men er bevilget studier og videreutvikling ved siden av. Da må vi begrense litt på antall og timer. Dessuten ...

Hun stoppet opp igjen, tok en ny slurk av teen. Nå kommer et ... *dessuten ... ante Heni.*

... Dessuten, vi må ikke romantisere fortiden. Perspektivet må være hvor mye bedre vi har det i dag, hvor langt vi har kommet. Ingen vil vel tilbake til kriger, sult og religioner i kamp mot hverandre. Vår sikkerhets algoritme har likevel varslet at det ligger en ørliten men signifikant fare for en paradoksal reaksjon. Paradoksal? undret Heni

Ja, at noen forelsker seg i den tiden og vil tilbake. Det er alt dannet flere spontane «2000-klubber» med referanse til dine forelesninger.

Ok. Men ... tilbake? ... han syntes han måtte forsvare forelesningene ... som du sier, vårt samfunn har fått bukt med fattigdom, kriminalitet, religiøs fanatisme og klimatrussel. Ingen verken vil eller kan tilbake. Og vi har dessuten en indre kontroll ved utvalg av gener og vår hormonregulator.

Greit, hun dro på det, men vi må ta hensyn til algoritmen. Du vet, i noen av enklavene er det mer spillerom. Vi tillater det utfra vårt prinsipp om stor toleranse. Men det gir økt risiko.

Heni tenkte ... jeg trenger ikke algoritmen for å skjønne dette, dramatikk og konflikt er fasinerende, men tryggest på avstand. Å flykte i fantasi er fristende, særlig når livet er så forbannet forhåndsprogrammert nå. Nettopp derfor hadde han fordypet seg i fortiden, leve seg inn.

Men han sa det ikke slik, smilte og sa ... Forstår, jeg skal følge med, relatere det jeg sier sterkere til vår hverdag og tid.

Dessuten, tenkte han, hun nevner ikke episoden med HUN og HAN, men den ligger nok der og irriterer, ble drøy kost, for de vil skjule seksualiteten.

Resten av møtet ble høflighetsfraser og ny te-runde. De utvekslet endel praktiske synspunkter, og tidspunkter for oppfølging, og om annen undervisning. *Heni* fikk kilt inn at han trengte en friuke. Ingen sa imot. Han merket at *Armita* var litt interessert, ymtet frampå at de hadde ledig plass i hennes privatgruppe, hva med et kaffe-besøk? Men *Heni* unnvek ... *vi får kontaktes etter friuken* ... for han hadde det fint der han var, og hun var nok en dominerende personlighet, men aldri lett å avvise flørt fra en overordnet. Han la også merke til hennes litt framhevede lepper, antakelig hadde hun implantert den nye kontakt leppe sensibilisereren eller stimulatoren. Den var tillatt, men kritisert for å være på kanten av *Humanias* prinsipper. Silikoninnlegg slik de hadde i gamle dager var for lengst forbudt. Man sverger til det «naturlige», ironisk nok, blant alt det nødvendige pålagte unaturlige. *Heni* så for seg et kyss mot leppe stimulatoren, og vibrerte ved tanken. Kanskje det ikke så dumt med et kaffe-besøk? Han fant i sin utvidete hukommelses at *Armita* var 11 år yngre enn ham, bodde med 4 andre. Da han kjørte en motiveringsanalyse kom *bedre kontroll* opp som et mulig delmotiv. Uansett ...

Kapittel 5

Vi vender oss tilbake til *Lindan og Handis* sitt miljø. De to barna i deres gruppe er 9 og 11 år gamle. Den yngste er en *hun* og den eldste *han*. Begge hormonstyres til *hen*. Vi følger dem til skolen. Etter mye eksperimentering har man kommet til at det beste, tross all teknologi, er å møtes fysisk på samme sted, i en skole-BOB. En del er likevel i holografiske skolerom, og de gjør holografiske reiser til andre land, kulturer og verdensdeler, så livaktig at man må knipe en medelev i armen for å huske det er holografi.

Først om skole og barnehelse i år 4084 ... trekk pusten dypt, det må bli en del teknologi. Dette kapittel er derfor for spesielt interesserte.

Skolestart er 8 års alder. Grunnskolen er på 9 år før en differensiering til høyere utdanning og yrker. Før 8 års alder har barna mest lek og løs læring, både via nette, biomater og dagskole. Dagskole, som het barnehage eller førskole tidligere, er ikke obligatorisk, men over halvparten er med i flere år. Alle hjem er dessuten integrert i et samlende barnekultur-nettverk med mange slags tilbud for barn. De fleste har også en elektronisk robot-android butler og et genmodifisert kjæledyr som likner hund eller katt.

Familie-leilighetene er en videreutvikling av såkalte nettstyrte smarthus. Det private beskyttes samtidig mot nettet, noe som nettopp er smart. All sikkerhet tas hånd om av en AI-styringsenhet, som på mange måter er en god personlig assistent i tillegg til Android butler. Alle funksjoner overvåkes av biomatene og de fysiske enhetene i smart-huset, og er koplet til informasjons biomat, som alle må ha. Derfor kan små barn uten problem være mye alene hjemme uten voksne tilstede. Foreldre kan også for en billig penge leie en «hjem-vikar» android om nødvendig.

Alle barn får i første leveår operert inn en helse- og en informasjons biomat. Disse omprogrammeres og tilpasset alderen og den individuelle utvikling hvert år, og skiftes ved en liten operasjon 3 ganger i løpet av oppveksten. Helse-biomaten har i barneårene en egen lærings-enhet. Både utfra analyse av arvede egenskaper og samfunnets behov får de aller fleste en yrkes- biomat allerede ved 8-års alder. Den påvirker gjennom hormon og gener barnets interesse, kropps- og hjerne utvikling, til å bli best mulig egnet for det kodete yrket. Dels brukes gen-koplinger som er en videreutvikling av *CRISPR metoden*, dels samspill med helse- biomaten og hormonutvikling. I tillegg er yrkes- biomaten en ekstra hukommelse i en digital enhet koplet rett til hjernen. Derved kan man lettere huske de «riktige tingene».

I tillegg har helse- biomaten avanserte programmer som motvirker allergi hos barna og det generelle immunforsvar styrkes. Sykdomsvirus vil raskt bekjempes ved at biomaten danner et «snilt» liknende virus som utkonkurrerer det farlige,

slik kveles virusutbrudd i starten. Pandemier som gamle dager er bekjempet og vaksiner er sjelden nødvendig.

Det var lenge en heftig debatt om dette var en for stor inngripen i menneskelig frihet. Svangerskapet og den blotte eksistens av et nyfødt barn overgår det *Humanias* teknologi og medisin framviser. Hensikten er ikke å konkurrere med men forlenge naturens yteevne. Teknologi er den lille fuglen som letter fra ørnens rygg, og derfor flyr ennå høyere. Derved ble motargumenter nedkjempet mot *Humanias* biomater og gen manipulasjon.

Det innplanteres også mange andre spesielle biomater i kroppen. I alt er det 40 varianter og hovedfunksjoner. Mennesket ble da det som kalles en *BIOSYMB*, en intim symbiose mellom biologi, AI og teknologi, en humanoide. I prinsippet er dette tilsvarende som vi alle er en symbiose mellom egne celler og milliarder av bakterier, parasitter og virus.

En stor prosent av barn eller ungdom får en allmen- biomat som ikke gir et yrke i vanlig forstand, men er en hjelp til å bli skolert innen flere kunst- og kulturområder. Alle får dessuten med en «kulturell grunnpakke». Derved vil man unngå «fagidioti» til tross for sterk spesialisering, men det er ikke til å unngå å se ironien i dette, dog et lite motpust i en spesialiserende storm. Noen spesialiseres til «fødemaskiner». Noen ytterst få holdes uten alle biomater bortsett fra helse- og lærings biomaten, og som vi har hørt, noen kan forbli hormonelle hun og han.

Humania har derfor en rikholdig variasjon og fleksibilitet, en skattkiste av gode intensjoner – alt styrt med nøye overordnet kontroll, der hensikten er å forene mennesket i et humanoid fellesskap, hentet fram det afrikanske fellesskaps symbol *Ubuntu* som et samlende begrep. Likevel, mennesket har med dette vandret lenger enn langt ut fra sin Afrikanske krybbe.

På skolen blir barna plassert i fleksible grupper, AI analysert, ikke bare etter alder, men også etter modenhet og forhåndskodete egenskaper og modifikasjoner. Dessuten tilstrebes det en balanse i han og hun. Kjønn er mer framtrepende i den sene barnealderen før de i puberteten styres hormonelt til *hen*. Unntak er, som nevnt, de som er forhåndskodet til mødre for kommende generasjoner. De kodes til et «modifisert hen» som beholder normal livmor. Noen få får som vi har hørt, utvikle seg nesten som menn og kvinner på gammelmåten, og plasseres raskt i spesialskoler.

I grunnskolen har alle gruppeundervisning med lærere, og digitale felles undervisninger med film og hologram forestillinger, også mange kultur arrangementer og fysisk fostring. Alle kan fra første år melde seg inn i programmet utfra hva de liker og mestrer. Det diskuteres både sammen med barna og foreldregruppen.

Etter fjerde år velges noen fagkombinasjoner, i alt åtte fordypningsområder fra en stikkordsliste. Fag-algoritmer bygger deretter opp resten av fagkombinasjonen og tilbudet. Hvert påfølgende år kan de skifte ut tre områder eller be om kombinasjoner.

Listen de kan velge fra ser slik ut, med hensikt skrevet i tilfeldig rekkefølge: *(bare for de helt interesserte, andre hopper over – ev. som fotnote)*

Kjønn Sensitiv Realfag1: fysikk. Realfag2: Kjemi. Energi Kunst Kultur Musikk og sang Maleri Tegne Popp-art Teater Skrive Dikte Språk Historie antikken Litteratur Filosofi Hva var religion Yrkesfag Datateknologi Biomat-innsikt Realfag3: matematikk og algoritmer. Administrasjon Mosjon Det som var idrett Tur Fjell Klatre Fly Adris Dataspill Holistisk tilbake i tid Ut i naturen Ville dyr Fugler Landbruk Havbruk Fisk Koraller Fossiler Svømme Dykke Været og klima Himmel Galakser Kloder Realfag4: elektromagnetisme Penger Profitt Business Kroppen min Helsevesen Sykdom Hygiene Alder Foreldre Funksjonsnedsatt Sosiale grupper Samfunn.

I andreklassen der niåringen til *Handis* og *Lindan* går – hun heter *Noras* – har de nå sangtime, med barnlige folkesanger fra forskjellige deler av kloden. Melodi og tekst er på forhånd overført til deres hukommelsesenheter, slik at de synger og husker teksten som en slags intuisjon. Læring av bokstaver og språk skjer på samme måte, effektivt. Mesteparten av tiden kan da brukes til kreative øvelser, lek og kunst. Hver dag har de en time med fysiske øvelser kombinert med dans, men aldri som den gamle idrett som framhevet vinnere og tapere. Data skjermtid for lek, spill og chat, kalt *individuell hologram-tid*, begrenses til en time daglig.

I fjerde klassen der 11-åringen går – han heter *Fredli* – er opplegget litt annerledes med reiser rundt til kulturhus og naturparker, ikke alltid i fysisk forstand, men i såkalte holoskopiske helhets simulatorer. De har begynt med historie om gamle dager, alt fra antikken til de mørke mellomtidene, og de økonomiske krigers tid som startet for et par tusen år siden, med både økonomi, produksjon og folketall helt ut av styring. Det truet kloden og naturens mangfold. Nød, krig, epidemier og naturødeleggelser førte da til at menneskeheten ble redusert til 5 milliarder. Opp til 3000-tallet preget dette mennesket, kalles vår annen middelalder. Så innså flertallet at det måtte radikalt endres, teknologi og biomater kom til unnsetning, gjennom kriser og kriger seiret til slutt globalistene over nasjonalistene, kimen til *Humana*.

Barna studerer dessuten humanitets- og toleranseprinsipper, gjennomfører rollespill. Skolen er nøye med at ingen faller utenfor, eller mobbes. Redusert intelligens eller funksjonsdefekter som dysleksi kan genteknologisk

oppgraderes, i god dialog med foreldrene. Individuell hologram-tid er begrenset til tre timer daglig for 11-åringer.

Denne skoledagens store hendelse, for å si det slik, ble at lille *Noras* så noe som pilte langs skoleveggen, og fikk tatt et foto med sitt innebyggete øye-kamera, en teknologi der hun ved å aktivere en biomat kan kopiere synsnerve impulsen over til et digitalt foto av det hun ser. Hun sendte fotoet straks på intranettet, og skrev ... *hva er dette?* Etter få sekunder fikk hun svar – *en rotte!* En lærer skrev kjapt at den var ufarlig, ingen smitte, men er ikke genmodifisert, kan bite, *ikke mate den*. De benyttet anledningen, lastet inn i barnas digitale hukommelse om rotters anatomi og plass i den biologiske utvikling.

Rett etter kom det formaninger om ikke å kaste matrester i skolehagen, ikke tisse i hjørnene. Etter kort tid strømmet det på med mange humoristiske kommentarer ... *Noras* ble «dagens helt» ... for det skjedde sjeldent noe helt uventet i den velregisserte skoledagen.

I klassen klarte hun ikke konsentrere seg, gledet seg til å fortelle *Lindan* og *Handis* om rotta – *tenk en rotte!*

Lesere har kanskje undret seg over *navn*. Alle er på fornavn, både barn og voksne, for med identitetskode og AI-algoritme er fornavn mer enn nok for alle praktiske formål. Dessuten er lagret den genetisk DNA sekvensen for hver enkelt person, som en sentral identitets kode. Det ble derfor umoderne med etternavn eller lange slektsnavn, men er ikke forbudt.

Kapittel 6

Barna sprang raskt hjem fra skolen, sendte et hjerte til *Lindan* og *Handis*. *Lindan* sto i døra da de kom, hadde selv akkurat kommet etter en lang dag på skole som lærer for en 8ende klasse, trykket kjapt på helse-biomatens oppvikker-punkt, ville ikke virke sliten for barna.
Vet du hva mamma, jeg så en rotte på skolen i dag ... og lille *Nora* viste fram bildet fra et holografisk arm-display. *Lindan* spilte overrasket, men hadde alt fått beskjed.
Snart etter krevde *Fredli* oppmerksomhet, trakk opp en liten epoxy figur fra lomma ... *se her*. *Lindan* skjønnte først ikke hva det var. Før *Noras* satte i et lite hyl ... *det er jo rotta!*
Ja, forklarte *Fredli* stolt, *jeg tegnet den på et holografisk ark etter ditt foto og til 3D-printeren i klassen*, lyste av stolthet. *Lindan* slo moderlig armene rundt dem begge.

Torse sto i dag for middagen i den lille familien, var en *hen*, vi sier han. Siste familiemedlem heter *Tuva*, en *hen*, vi sier hun. *Akademia* hadde utfra forskning om optimal ernæring kommet med familie-månedsprogrammer, som lagres direkte i helse- biomaten, men hver enkelt kan selv variere og supplere, gå rundt i holografiske supermarkeder og velge. De fleste nøyer seg med anbefalte matprogrammer, men denne familien har valgt et program med maksimal frihet. Hver uke sendte de inn menyer med en ny mat-plan. Maten kommer daglig brakt til døra med ubemannete droner, og ingen sak å bestille noe ekstra. Kostnadene blir debitert en felles bo-konto. «*Studenter*» i alle aldre har en fast inntekt som i stor grad er det som før het borgerlønn.

Alle seks satte seg ved det runde spisebordet. Maten sto delikat forberedt. *Handis* koplet på en anbefalt bord-*mindfull* prolog, en kort filosofisk tekst kombinert med siste nytt av musikk, av og til med holografisk illustrasjon. Her var det mye å velge mellom, forskjellige tema og kulturtilpassete varianter. Barnas biomater hadde automatisk stimulert til ro og matlyst, satt nå lyttende med senket blick og skuldre. Straks prologen var ferdig kastet de seg over maten.

Lindan var ikke sulten, strakk på kroppen, kjente ømme muskler og et uklart minne om professoren og orgasmen, men bevarer, glad for god helse, jobb, studie, venner, barna. Bevarer. Men, men ... fortid og forelesning kom krypende, nesten som forbudte tanker ...

Hva er egentlig meningen med alt?

Hun sa det høyt. De rundt så på henne uten å si noe, forsto. Det lokket som huldersong.

På *Akademias* studentnett hadde hun oppdaget en studentgruppe som tok initiativ til oppfølgingsgruppe av forelesningene til professoren, og kalte seg «*initiativ år 2020*». *Akademias* ledelse støttet ikke, så de skulle arrangere første

møte utenfor *Akademia*, i *Viking All-livssenter* på *Hamari*, området som i tidligere tider var *Hamar*. All-livssenteret er bygd som en miljøboble rundt skjelettet av den gamle idrettshallen *Vikingskipet*. Den forfalt under perioden «*De økonomiske krigers tid*» og lå lenge som en ruin, men er nå restaurert og dekket av en miljøboble, slik man spenner over mange antikke ruiner, også over *Akropolis* i *Athen* eller *Forum Romanum*.

Til og med er det mulig å gå på skøyter i all-livssenteret, men på en mindre bane. Etter at eliteidrett ble forbudt, er isbanen forbeholdt folkelig trim og kunstneriske show.

Idrett ja ... eliteidrett ble i sin tid stadig mindre akseptert fordi menn var sterkere enn kvinner fra naturens side. Samtidig utviklet det seg et kvinnedominert samfunn der bokstavtro likhet ble lov. Selv med hormon injeksjoner og utjevning kunne ikke kvinner måle seg helt, og det kommersielle hadde for stor makt i eliteidrett. Konsekvensen ble en gradvis økende motvilje, og til slutt idretts-forbud, bortsett fra begrenset i noen enklaver for hormonelle hun og han. Det skal vi høre mer om.

Selv om den ikke har konkurranse idrett, er *Viking all-livssenter* et samlepunkt for mange slags møter og arrangementer, et perfekt sted for de som skal arrangere et kollokvium om «*2020 årene*», med mange minner i veggene. Kommunikasjonen fra *Oslovia* er grei, for hver halvtime går en magnetotron luftbuss til *Hamari*, tar 25 minutter, enkelt og grett.

Alt dette hadde *Lindan* i tankene, trykket på et biomat punkt, og det ble som digital telepati overført de andre rundt bordet, til deres hurtighukommelse. De ristet litt overrasket på hodene, men hun kom dem kjapt i forkjøpet:

Vi må dra til Hamari – initiativ år 2020.

Dette var spennende, nytt, noen spørsmål, men til slutt var de samstemte: *vi drar.*

Lindan skulle sjekke tidspunktet og det praktiske.

Kapittel 7

Lindan og de tre andre i familiegruppen landet mykt med en luftbuss på bobletaket av *Viking all-livssenteret*. De hadde søkt og fått innvilget familievikar. Alle kunne derfor overnatte i *Hamari*, bli til neste dag, som en liten ferie, hadde booket plass på et *humanitorium*, et billig hotell tilrettelagt for studenter.

Sammen med en strøm av passasjerer tok de luftpute heisen ned. Viking-hallen åpnet seg mot dem, et sydende marked fullt av mennesker og aktiviteter. Høyt oppe mot restene av den gamle tak-konstruksjonen spilte en holografisk film som viste skøyteløpere. De formelig svevde i lufta, gikk runde etter runde til jubel fra fargekledd folk på tribuner. *Lindan* ante det måtte ha sett slik ut den gang det var skøytearena, men skøyter visste hun lite om, og ikke interesserte hun seg for sport, så pussig ut.

De gikk gjennom folkemengden, passerte salgsboder og scener. Folk leste dikt eller spilte små skuespill. Sang og musikk klang ut fra mange avskjermete områder.

I et samfunn som *Humania* der det meste er styrt og digitalt, har folk likevel behov for å samles fysisk på denne måten, kall det gjerne på gammelmåten. Kunstnere ønsker å være også i direkte kontakt med sitt publikum. Folk ønsker å kjøpe og selge ved direkte salg, ikke bare i digitale hologram butikker og levering hjem. *All-livssenteret* ble restaurert for å være et slikt offentlig møtested, og har blitt en fulltreffer, alltid med yrende liv.

De fire fulgte en digital anvisning til «*initiativ år 2020*» møtet, var litt sent ute da de kom inn i en sal med plass til omtrent 50 personer, som var allerede overfylt. Folk sto langs veggene. På podiet sto tre personer, som skulle akkurat til å begynne. Det kvakk i *Lindan*, for hun kjente igjen to av dem som *hun* og *han* fra professorens forelesning. Den tredje, en hen, tok nå ordet, presenterte seg som *Matias*, møteleder, en ungdom på 35, og strålte av entusiasme, løftet armene mot de to, ba dem presentere seg.

Han het *Lego* og *hun* *Frøya*, uvanlige navn, med antikk klang. De beskrev kort hvordan det var å utvikle seg «naturlig», likevel være en minoritet, være det professoren hadde kalt «avlspersoner». Derfor hadde de blitt nysgjerrige og studert eldre tider, tenkt over hvem de egentlig var, *EGENTLIG* gjentok de ettertrykkelig.

På oppfordring fra *Matias* fortalte de videre, var glad i kunst og visesang, og ville framføre en sang fra 2000-tallet, av en *Dylan ... blowing in the wind ...* Språket var gammelmodig, på en måte rustent, selv oversetteren i kommunikasjons biomaten hakket litt, var en såkalt «protestsang», forklarte de. Deretter spratt det opp en fyr med lang parykk og gitar, et instrument som ikke brukes lenger ... *all you need is love, all you need is love ...* samtidig svinget *hun* og *han* seg i en rockete dans.

Lindan gjorde store øyne og ører, så at de to var mer spenstige enn alle andre. Kraften ble på en underlig måte overført til alle i salen, som sydet av energi. Flere sanger fulgte, med tilløp til spontan dansing og jubel, stadig sterkere, trykket steg.

Mellom to sanger dukket tre personer fram på podiet fra bak senen, kledd i ganske likt Academia-merket smarttøy. Hen i midten var høyere enn de andre ... *Lindan* kvakk, det var selveste professoren!

Matias sprang fram, hilste og de musiserende holdt inne neste låt.

En summende forventning la seg over forsamlingen.

Professor *Heni* tok da ordet:

Så flott initiativ, jommen ikke hver dag en forelesning følges opp med slik sang og musikk.

Tilløp til å applaus, og han fortsatte.

Vi i Akademia er usikre på oppfølgingen, men oppfordrer dere til å sende inn noveller og kortfilmer med tema «år 2000». De beste blir lagt ut på Akademiets nett, kan telle i studiet.

Han hadde i sin iver foreslått en novelle-konkurranse for *Akademiets* ledelse, men fått tommel ned.

... og legg ut en pop-konsert fra 2000 tallet, ble det ropt. Samstemte tilrop.

Gjerne det, tar med meg ideen ...

En musikanter plinget en akkord, så en til. De tre tok signalet og trakk seg tilbake idet musikken tonet opp, og folk danse igjen ...

Akademia eller ikke ... Dette kommer til å oppfølge seg selv, så Lindan, idet også hun svinget seg i dansen. Møtet fortsatte og fortsatte med musikk, dans og opplesninger, til de nær midnatt fikk høflig beskjed om stengtid.

De to sammen med *Heni* var visedirektør *Armita*, og hennes personlige sekretær *Toni*, som hadde booket alle inn til overnatting på *Comfort-Senter i Hamari*, et fasjonabelt hotell.

Var det nødvendig ... undret Heni, ... kort vei hjem, men sa ingenting, trakk bare på sine indre skuldre. Egentlig hadde Heni regnet med en ukes ferie i etterlengtet ensomhet etter møtet med Akademia, men allerede neste dag kom Armita med melding om student møtet på Hamari, mente at de måtte dra. Igjen kunne ikke Heni si nei, og utsatte ferien.

Tilbake fra møtet, vel installert på Comfort, satte de seg rundt bordet for kveldsmat. *Armita* hadde bestilt vin. Deres helse- biomat tillot to glass vin uten rusutslag og «rød strek i marginen». Hun skjenket i glassen. De avventet hennes oppsummering, som ikke lot vente på seg.

Ja, litt av en opplevelse, nysgjerrig på hva dere tenker. Mine evaluerings algoritmer spriker som aldri før ... fra lovord og latter til advarsel at det kan undergrave våre verdier. Min intuisjon sier det samme – jeg rives med, artig musikk og miljø, samtidig, kan et sovende sosialt virus bli virulent?

Heni reiste seg mens hun snakker, virus? ... litt av et bilde, men sa:

Du glemmer å skåle for ungdommen Armita, for disse med guts, sang og musikk. De skålte med avveid smil, og han kom innvendinger i forkjøpet:

Husk hvordan det var den gang, et brutalt klassesamfunn, overproduksjon og feilproduksjon, kriger og nød, klimakrise. Vi har løst det, brakt humanitet, så hvem vil tilbake, hva kan true! Ingen vil ha det slik. Dessuten, vær sikker, jeg tar ansvar, følge opp det jeg har startet.

Heni så på sitt display at Armita overførte samtalen til Akademias intranett, men skrudde av idet hun sa:

Bra, men hvis de ikke føler de virkelig lever, mangler livsgnist og styrke som disse hun og han. Det var uomtenksomt å bringe dem på banen.

Heni blikket ned, tenkte, der kom den første direkte kritikken. De ventet på hans kommentar. Etter taus overtid kom den:

Som jeg har sagt, de to hun og han tok jeg med for å levedegjøre hva kjønn var den gang, til gangs, som i dag på konserten, kom litt ut av kontroll på kollokviet, beklager. Studentene kan romantisere, men ikke skru tiden tilbake.

Armita virket ikke overbevist. Toni, sekretæren, satt der rank som et slukket lys, mest lyst til å trekke seg tilbake. Heni og Armita fortsatte å argumentere til glassene var tomme. Likevel, smilene vant stadig mer frem og Heni ble avsporet av tanken på Armitas lepper, la merke til den lille dirrende fortykkelsen, det siste nye i sensibilisator. Men han kjempet imot, unngikk å møte hennes innbydende smil, og så ut til å stoppe der. Da vin og mat var konsumert, reiste alle tre seg og gikk hver til sitt rom, sendte meldinger og hjerter til de nærmeste.

Alt var falt til ro. Heni skulle gi smartklærne beskjed om spenningsreduksjon før avkledning, da banket det på døra, en god gammeldags banking. Heni kvakk til og trykket på utsynsknappen. Der sto Armita. Han spratt opp og låste henne inn. Hun forklarte ... du trenger skryt, ikke bare den halvkvedete kritikken, så jeg har tatt med en flaske utsøkt vin, og modifisert biomatene så vi tåler en flaske ekstra, et privilegium Akademias ledelse har.

Saken var klar. Det ble et par høye glass, som snart var tomme. De fant nærhet til hverandre i fortellinger om livet og egen fortid. Likevel holdt Armita sin fortid for det meste i skjul, og han var heller ikke opptatt av å grave, lekte heller med blikket rundt på Armitas spenstige kropp, fulgte de viljesterke bevegelsene, og landet stadig oftere på de lett vibrerende leppene, diskret farget med et rødskinn glitter, bare en aning.

Med ett sa *Armita ... vi kler av oss*

Fler ord var overflødige. Smarttøyet økte sin elastisitet, klimaanlegget og lys justerte.

Heni fortalte aldri om denne natten, annet enn at han om og om igjen sa den til seg selv, gjenlevde ... den myke huden, de villige bevegelsene, de magiske støtene berøring leppe mot leppe, som utløste vibrasjoner og hallusinasjoner, løftet dem mykt til en oase av varm orgasme, løftet og varmet, til kroppene føltes som smeltet inn i hverandre.

Natten forsvant aldri ut av *Henis* kropp. Selv etter flere dager ble han het av tanken, ble *innvarm*, likte han å si, ja *innvarm*. Samtidig så han åtet som ble lagt ut, at binding til henne kunne bli et problem, men fikk så være ...

Kapittel 8

Det ble ikke mange feriedager *Heni* nøt sammen med sine, men en kø av forstyrrelser, først møtet med *Akademia*, så studentfesten i *Hamari*. Inspirerende, sa han til seg selv, ville vinkle det positivt, husket en setning far sa til lille *Heni* om og om igjen: *Du må gi for å få, ikke sitte under treet og vente på modne frukter.*

Han hadde fulgt rådet, hele tiden gitt, men hva hadde han fått? Egentlig mye ville mange si, en suksess, et professorat; men det koster, sliter, har valgt bort barn, viet seg til jobb og ide, i tråd med det taoistiske ideal.

Familiegruppen hadde støttet ham, ligget tett inntil om nettene. Fysisk nærhet blomstrer siden seksualitet er temmet. Hva med sidespranget, orgasmen, innvarmen? Sjalousi er et fremmedord, likevel, han har fortalt dem lite, tenker, jeg er nok en alteter, vil gripe og nyte, som alle med makt.

Likevel, nå lengtet an etter ro, virkelig, en frigjøringsuke, og håpet stormen etter år 2000 forelesningene stilnet, bare var hyggelig etterarbeide og noveller å se gjennom.

Han satte seg i skyggen i sin lille atriumshage, nøt en kopp lunka te, var en slik solrik varm ettermiddag der solen er best i skyggen. En bue grønne planter langs kantene mildnet lyd, lys og tanker. *Heni* er av dem som finner ro i filosofi, leker med det paradoksale. Plutselig undret han seg ... *et punkt har ingen dimensjon, men linje er punkters forbindelse. Et øyeblikk har ingen tid, men tid er øyeblikks bevegelse. Lyshastigheten er ingen hastighet, men rommets fartsgrense.* Det paradoksale løftet han til utsyn bakover og framover, og han strakk på kroppen, lukket øynene for bedre å kunne se.

Tekoppen var tom. Nå roe det seg ... roe seg.

Der tok han skammelig feil, hadde knapt begynt.

Det ble med to stille dager, så blinket det plutselig rødt: klassifisert hastemelding fra *Akademi*. *Heni* satte seg brått opp, med hevede buskete øyenbryn. En statlig kommunikator snakket mens en projektor viste noen holoskopiske klipp.

Saken var, det hadde vært et væpnet «slag» i en *aldersenkclave*, der hans forelesning «år 2000» og navn var brukt som symbol for den ene part i slaget. De hadde delt seg i to kampgrupper «1940 – Andre verdenskrig» og «2025 - femtiårs krigen Midtøsten» som tørnet sammen i et stort slag med skarpe våpen. Nå har stormtropp politi og elitesoldater tatt kontroll og avvæpnet de stridende gruppene. I alt er 32 døde, omtrent like mange på begge sider, den yngste 145 år.

Enklaven ligger i tidligere *Madagaskar* i et øde berglendt område, og er bevilget stor frihet.

Skylder leseren å fortelle om *aldersenkklaver*.

Humania har en 98% garantert levealder til 140 år. Helse- biomaten skrur automatisk av sin «aldersfunksjon» ved 130 år. Den har til da forskjøvet aldringsprosessen ved å reparere kromosomene, bruk av såkalte telomeraser, og andre enzymer. Etter 130 år får alle en naturlig elding til gjennomsnittlig levealder 160 år. Fra 145 år får man bare lindrende behandling av helsevesenet. Noen eldre har valgt å bosette seg i isolerte områder de siste leveårene, dannet samfunn der de utfordret livet på nytt, egentlig på gamle måter ved å kjøre og leve uten automatisert kontroll eller sikkerhetsdrakter.

Humania har i toleransens navn godtatt mye, også at de organiserer «dueller og trefninger» mot hverandre med skarpe håndvåpen, en form for eutanasi, en stolthet for ikke «dø i sotteseng».

Men storsamfunnet er nøye med at ingen blir unødig presset, eller brer om seg. Denne gang hadde det definitivt gått for langt, kommet ut av kontroll.

Heni så med forskrekkelse på et holoskop klipp der stormtropper gikk inn med avanserte våpen. Et par ble skadet, men de fikk fort lammet de to kampgruppene med elektriske sjokkbølger.

Han så også eldre personer som var skutt, lå og blødde i hjel. Noen ble reddet, det kom inn ambulanse fly og militære airodrives. Rødkledd helsepersonell kom springende, var som en krigsskueplass.

At folk vil seg så vondt ... Vi er tross alt i 4084!

Heni kunne ikke unngå tanken: slik var det 2000 år tilbake, man gikk i døden for Gud og fedreland. Nå er begge på museum. Noen av de falne hadde et stort kors på ryggen og hjelmen, andre en halvmåne, gamle symboler for kristen og muslimsk tro. *Kanskje ... han dro pusten tungt ... kanskje de har hentet det mørkeste i det mørke ...*

Holoskop overføringen til *Heni* ble avsluttet med informasjon at det ville bli en offentlig felles begravelse der familie og venner til de døde blir invitert.

Humania har tatt full kontroll over enklaven, alle særordninger opphevd inntil videre.

Heni slo av, tørket svette. Godt det ikke kom før møtet med *Armita* og *Akademia*. En time var knapt gått før det tikket inn melding fra *Armita* ... *hva med en rask kaffeprat?* Han skjønnte, var mer enn en ny flørt, og fikk en kriblende lyst å dra til begravelsen. Det trigget hans intellekt og nysgjerrighet - hvordan tenkes og føles det i dødelig kamp?

Han hadde ingenting å frykte for manglende invitasjon. Snart tikket det inn fra *Armita* igjen, ikke bare et spørsmål, men en beordring: de måtte begge to representere *Akademia* i *Madagaskar*. Hun kunne ikke vente til kaffepraten, og han merket, hun var mer direkte enn før. Bankers. Ferie og ro var glemt.

Kapittel 9

Heni og Armita hadde ikke mer enn tiden av veien til begravelsen, og var ordnet med reise og booking. De reiste sammen med en liten stab: tre andre statsansatte

høyt oppe i *Humanias* hierarki, og to såkalt kulturelle livssyns seremonimestere, som var erstatning for tidligere tiders presteskap og forrettere ved begravelse. I tillegg hadde *Humania* på forhånd sendt en ledergruppe, militære og medisinsk personell.

Turen til *Madagaskar* gikk behagelig og raskt, under 3 timer med en supersonisk «rom-drage» i lufttom satellittbane. De måtte ta en lokal AI-styrt luftbuss de siste milene opp i fjellene til enklaven. Den tok tid, men var en vakker tur. *Heni* lot blikket flyte utover landskapet med ville fjell omkranset av frodig trope, intenst grønt, så forskjellig fra provinsen *Nordmania*. Han måtte tenke tilbake ... de nordiske landene *Norge, Sverige, Danmark, Finland* og noen øy nasjoner, en gang var de selvstendige nasjoner, så ble de i en lang periode slått sammen til en nasjon, *Norden*, før alle nasjoner ble provinser under en klode-administrasjon. *Norden* ble da provinsen *Nordmania*.

Nå svedde de mellom fjellene i det tropegrønne *Madagaskar*, og landet mykt på en grusslette omkranset av eldre hus uten klimaoverbygg. Frodig vegetasjon trengte på fra alle kanter, mens snødekte fjell voktet horisonten. *Heni* la merke til mange gamle krigskjøretøy, fly med propeller og turbiner, som sto nedstøvet parkert langs kantene, mest som sovende troll.

Straks de hadde landet, kom to gammelmodige luftputebiler mot dem, og virvlet opp en støvsky. Dette var virkelig som å komme århundrer tilbake, tenkte *Heni*. De lot støvet legge seg før luftbussen åpnet dørene og de steg ut.

Luften var varm, men ikke for varm, heller med friske vinddrag, fordi sletten ligger høyt mellom fjellene. Smartklærne gjorde flere justeringer, og det kom en anbefaling om støvmaske, noe *Heni* neglisjerte, men *Armita* fikk utdelt og tok den på.

De gikk ombord i luftputebilene. I en ny støvvirvel forlot de plassen.

Etter få minutter landet de mellom to større bygninger som bar preg av å være restaurert, hadde gamle tårn, gesimser og utspring. Her skulle de innkvarteres, var beskjeden. Begravelsesseremonien var planlagt i et nabobygg, en ombygget fly hangar.

Langs en husvegg satt et knippe folk ved småbord med litt mat og drikke. Det luktet en blanding av hvitløk og stekt bacon. Noen røket vannpipe. *Heni* hevet øyebrynene, hadde bare sett slikt illustrert. Alle var gamle hen, kanskje gjennomsnitt 150 år, bortsett fra de som løp til og fra og serverte. Noen satt i mobile luftpute stoler, det som før het rullestol. Flere hadde militære feltjakker som kopier fra 2000-tallet. *Heni* kvakk til da han så et maskingevær henslengt mot en stol. Det lå dessuten noen håndvåpen utover bakken.

Armita fulgte blikket og dultet bort i ham ... *slapp av, de er fratatt all skarp ammunisjon.*

Henis skepsis endret seg raskt til nysgjerrighet, og gikk bort til noen av gamlekara, hilste for å slå av en prat.

Joda, de hadde vært med i slaget under fanen «1940 – Andre verdenskrig», var lei av å være avskrevet og frakoblet helsebiomatene.

Vi sitte her som zombier, sa en ... derfor gikk vi til krig, like greit å falle «for fedrelandet».

(forsøker nå en annen markering av direkte tale, teste hva som er best)

Heni ville vite ... for fedrelandet?

- *Ja, den gang kjempet man for nasjonen, nasjonal identitet. Nå er nasjonene døde ...*
- *Men nasjonalismen den gang førte til krig og elendighet.*
- *Vet ikke det, de hadde vilje, Gud og et liv etter dette. Nå er det hinsidige flyttet til et langtekkelig liv, som også må ta slutt til slutt, og hva da? Jo, ingenting, tomt. Så - dere «øvrigheta» har tatt fra oss både evigheten og fedrelandet.*

En eldre hen med grovkornet værbitte ansikt overhørte samtalen, kom bortover mot dem, tydelig taletrengt:

- *Du må forstå, de har tatt fra oss troen, ikke bare biomatene – og plassert oss her for å dø. Skal vi da være takknemlig? Nei, vi gjør opprør –Forstår du? Opprør!*

Heni slo avvergende ut med armene.

- *Vil du høre et gammelt visdomsord?*

Hen ventet ikke på svar. Stemmen skalv, som gjorde ordene bare mer hardkornete:

- *Når kroppen blekner søker sjelen en ny – på den smale sti, på evig vandring, aldri fred. Alt rom, all tid, er fylt av ånd. Vi fødes på ny i dem vi elsket, slik vi fant dem vi ble glade i, delte livet med.*

Heni kjente igjen tanken om gjenfødelse og nirvana, en bærebjelke både i buddhisme og karismatiske bevegelser, ville kommentere men trå forsiktig:

- *det ligger et håp i det, men er det ikke uutholdelig å gjenoppstå i stadig nye kropper. Jeg tror ikke det kan være slik ...*
- *... også du tror, hører jeg.*

Det blåste opp til storm i hans værbitte ansiktet, og flere så at noe skjedde, reist seg og kom bortover, noen rettet fingre som pistolskudd mot seg selv, og mot *Heni*. Trykket økte, men straks hevet de ølkrusene, skålte og lo, hadde dobbelt bunn.

Det bygget seg opp en forventning at *Heni* skulle si noe mer. I deres øyne var han øvrigheta.

- *Men dere har da hatt det godt ... dessuten, hva som er etter dette livet bestemmer selv ikke Humania.*
- *Forbannet rett. Vi kjemper vår kamp.*
- *Men det gikk vel en kule for varmt i slaget?*
- *Hvorfor det, kroppen skal dø uansett, bedre å ... falle i kamp.*

Den gamle løftet hånden mot de som hadde samlet seg rundt, som samtykket ... falle i kamp ... Stadig fler ble med ... til kamp, til kamp ... de hevet krusene, ikke knyttnevene.

Heni forsto han burde komme seg videre, begynte gå ... Da sperret en på sveverullestol veien:

- *Vent. Jeg er gammel journalist, har skrevet om døden – for vi er alle dødsdømte – gi meg tilgang BX2259 så skal jeg sende deg noe på brainbluetooth, to kort dikt ... lukk øynene og se ...*
- *Ok*

Det strømmet inn ord og linjer i Henis hjerne, som i en drøm, svøpt i energi og musikk:

(innspilt med musikk og link eller QR-kode)

*Den som fødes, må dø
men før du faller, frigjør dine frø.
Den ytterste hensikt
det innerste mål
skriv dem i stjernebilder
før du brennes på tidens bål*

*Den hellige gral er min eksistens
mitt liv er å stadig skape
redde min slekt til livets ark
spre frø på vår himmelmark.
Jeg tydeliggjør min essens:
fordi alt er å vinne, er alt å tape*

... her i enklaven er vi tapere, forstår du, strandet ... er i ferd med å gå ... over the edge, hør et dikt til:

*Se i dypet av alt
det er ingen grid
vi sitter som zombier
når tid blir til overtid
over the edge
selv palasser blir grus*

timeglasset kan ikke snus

Armita på litt avstand, stoppet opp, stadig mer bekymret, grep ikke inn før, men nå vinket hun kraftfullt på *Heni*, som tok signalet, kastet seg ut av dikt-hallusinasjonen, gjorde en bred armbevegelse til avskjed med de rundt, bet i seg sjablongen *lykke til*. Den passet ikke, hastet bort til mangetydige rop og skrål i ryggen.

Først i hus og innkvartert, rakk *Heni* reflektere. Klar tale fra de gamle, likevel, de virket svekket, og han var ikke vant til at folk hostet, harket og snøt seg ustanselig. Helse- biomatene deres var skrudd av og de var mottakelig for virus og mikrober, som i gamle tider. *Heni* så for seg, de sto ved den store porten som sakte åpner seg. Ingen vet hva som er innenfor og bortenfor.

Bildet av de gamle, og kampropene ... gnagde seg fast i *Heni*. Han ville forstå dem, kampen for en verdig død. Ta fra mennesket en illusjon og du sletter et håp. Selv gode tider og tanker kan bli tung bær mot slutten. Sannhet er aldri lettest å bære.

Heni satte seg i et rolig hjørne av tilværelsen, lukket øynene og trykket på et punkt for kultur- biomaten. Det strømmet *mindfulness* musikk.

Sannhet, er det en myk seng eller et sort hull, eller parallelle virkeligheter, viten vevd inn i forvirret tro? Han, professor *Heni*, var også redd døden, jøvisst! Som et ekko husket han hva en av de gamle sa ... *vi er alle dødsdømte*.

Han tenker tilbake på *stoikerne*, deres grunnholdning: bær bare de problemer det kan gjøres noe med. Resten, også døden, legg det til side, med stoisk ro. Den romerske senator *Seneca* skar over en pulsåre da han ble fanget i et uløselig maktspill, lå naken blodig i badekaret, gjorde det slutt med stoisk ro.

Slik også for de gamle her, slagmarken er deres badekar, dømt og fanget i *Humanias* endepunkt - et spill med bare en utgang. De velger å skjære over pulsåren i kamp. Også tidligere epidemier taklet mennesket bedre før, for de hadde sin tro.

Epidemier ja, *Heni* måtte tenke etter – det hadde vært seks store epidemier før helse- biomaten og *Humania* fikk kontroll. Den første var Svartedauden, så kom poliomyelitten, så Spanskesyken, så Koronaen ... og etter det to pandemier, før man fant den indre hovednøkkelen til helse, og vrede om.

Men dødsangsten forsvant ikke da sykdom ble fjernet fra firmamentet, tvert om, for samtidig ble Gud fjernet. Nå råder *Humanias* *fornuft-filosofi*, noen kaller den ***fruktbarhetsfilosofi***. Den forkaster troen på en bevisst varen etter døden, en sannhet godtatt som naturlov. Samtidig verdsetter den mange syn og følelser som verdi i livet, mange modi som de sier, også kunstens mangfoldige

fargelegging av verden. Alt skal ikke være rasjonelt. A fly krever noe annet enn å høre musikk.

Derfor var fruktbarhetsfilosofi en god samlende tanke, inkluderte mer enn snusfornuft og vitenskap, og gikk dypere enn bare det nyttige. Et eksempel: som forelsket er det fruktbart å vise følelser. Som døende kan det være fruktbart å lene seg til tro og håp. Ingen av delene er rasjonelle. Drømmer løfter livet. Vi bør ikke dømme de som har for store drømmer. Dagen kan gå drømmen en høy gang.

Gamle filosofer som *Spinoza* har god plass i *Humania*. Forenklet sagt var *Spinozas* Gud det som virket gjennom naturlover. Fruktbarhetsfilosofi er et eksistensielt verdi-supermarked løftet på vitenskapens vinger. Livet trenger merverdi. Forsyn deg, sier *Humania*.

Humanias total livstids kontroll skaper et nesten uløselig dilemma, som likevel må løses: når skal man til slutt bestemme og akseptere å dø? Fordi naturlig død er overvunnet, og et altfor langt liv gir stillstand, hvor og når skal storsamfunnet sette ned foten? Helt siden medisinen overvant elding, har døden vært en het konflikt, er mer enn vanskelig å forvalte Guds rolle. *Humania* har etter en lang prosess bestemt at ved 130 år alder nedtones biomatene og man eldes «naturlig». De fleste godtar det. Noen protesterer med bitterhet, tyr til våpen, leker med døden som her i dødsenklaven. I grenselandet mellom liv og død griper kampviljen de gamle, vil ikke ligge i sotteseng, heller avslutte i blodbad, som en *Seneca*.

Heni lukket øynene ... *Mindfulness* musikken løftet tankene hans videre ... på sin måte forsto han de gamle stadig bedre. Det ville aldri *Humania* gjøre, tross all toleranse. Med lukkede øyne så *Heny* klarere enn noen gang.

Han er ikke professor for ingenting, mater inn i sin poesi-biomat tankene om livslengde og tid:

(innspilt med musikk og link eller QR kode)

*Jeg vil dempe tiden
ta den i svansen
Jeg vil knekke koden
lede i livsdansen*

*Jeg vil bevege, bruke
den tiden som bare venter
som krever sin rett
kommer tilbake med renter*

*Jeg vil stoppe tiden
legge alt dødt*

*kunne slette det hele
ja, vet det er sprøtt*

*Jeg vil se meg tilbake
på mine spor
Det er et levet liv
i bilder, musikk og ord*

*Jeg vil finne en framtid
et uendelig univers
der tidens grenser
krysser mitt liv på tvers*

Forberedelsene til fellesbegravelsen i enklaven ble mer utfordrende enn selve begravelsen. Noen av de skadete i slaget døde først da de kom på sykehus. I alt skulle 42 begravnes. Hendelsen hadde vakt stor oppsikt. Pårørende og bekjente fra hele kloden strømmet til. I all hast måtte det settes opp en ekstra klimaboble med feltsenger og sanitære installasjoner.

I tillegg bodde flere hundre gamle i småhus i området rundt. Med hensikt kledde de seg i militærtøy, i protest. Som en brungrå spøkelses-hær eller zombier vandret de rundt og rundt bygningene og klimaboblen.

Heni var glad han bare var observatør.

Armita var derimot mer involvert i ledelsen og forberedelsene, stresset fra det ene møtet til det andre, men til slutt, ofte midt på natta kom hun listende inn, hadde ordnet enkeltrom til dem begge. De flettet seg inn i hverandre. *Heni* hadde aldri før opplevd så intense orgasmer. Var det bare hennes leppestimulator, måtte være noe mer, en koplet sammenheng, den spenstige kroppen, en diskre lotusparfyme, og makten bak det myke. Det popper opp både troll og alver når teknologi intimt blander seg med følelser.

På den tredje dag var begravelses seremonien.

Humania har i toleransens navn godkjent mange typer begravelses ritualer. Her måtte de enes om noe felles og nøytralt. Det skapte debatt. Et skogsområde tett ved var ryddet for tradisjonelle «gammeldagse» gravstein med navn, som noen av familiene forlangt. Religiøse symboler var forbudt, men de som ønsket kunne spille inn en kort holografisk film om den døde. Den ble støpt inn som et digitalt merke og kunne avspilles ved et fingertrykk som utløste en holografisk film, som av små ånder på steinen, ja et spesielt skue, som spøkelser og alvedans.

For å dempe kritiske røster mobiliserte storsamfunnet utsøkt kunst og musikk til begravelsesseremonien. Flere kjente artister optrådte, ble en stor konsert;

virkelig en global høytid og markering. Men ... grunnen til den fatale hendelsen, de gamles krigsparoler og kampgruppene ble aldri nevnt. Mange visste og tenkte likevel sitt. Rykter løper lettere tråløst enn langs bakken. Det unevnelige er av og til det flest hører, og gir energi til nostalgibølger. Kopier av *Henis* forelesninger fikk derfor en ny boom, spredde seg som datavirus. Folk digget levesett og moter fra den gang, romantiserte.

Dette ble åpenbart etter hvert. Foreløpig, under begravelsen kunne ingen vite reaksjonene, eller de feilvurderte, for *Humanias* tillot at seremonien ble direkteoverført kloden rundt. Under overføringen sveipet kamera også de eldre i området, som viste paroler fra kampene, knyttet never, et uvant underlig syn for *Humanias* seere. Omtrent tre milliarder fulgte direktesendingen.

Kapittel 10

Lindan og hennes samboere fikk invitasjon til et stiftelsesmøte, de kalte seg «2020-klubben». I invitasjonen sto at møtet var en oppfølging av konserten «år 2000». Nå ville de organisere seg bedre. Møteplass var igjen *Vikingskipet all-livssenter* på *Hamari*, i tillegg til flere hologram overføringer kloden rundt, der

man kunne være deltaker nesten på lik linje. De regnet med stor interesse, for henvendelsene hadde strømmet på, spesielt etter overføringene fra dødsenklaven.

Matias, den samme som hadde ledet møtet sist, var en av initiativtakerne. Klubbens formål var å gi en mer helhetlig forståelse av fortiden, spesielt 2000 år tilbake. Popp musikk fra 2000-tallet var annonsert som et trekkplaster. Mellom linjene ble det oppfordret til diskresjon, ikke ta med andre enn de som er *positivt interesserte*. Det ville bli ansiktsgjenkjenning og biomat-identifisering. Bare forhånds påmeldte slipper inn.

Det pirret *Lindan*, leste invitasjonen flere ganger, fikk overtalt hele familiegruppa, alle fire, til å melde seg på, fikk bekreftelse, tinget en familievikar, men oppga en fiktiv grunn. Kjapt ekspedert. Luftbussen til *Hamari* er en hyggelig liten tur. De så ned på landskapet, var spente. Det var sen mai, med frodig grønt landskap, lett overskyet og duskregn, mildt, en god grodag tross gråværet.

Om klimaregulering: Meteorologene hadde forhåndsvarslet en sommer med normal dose sol, regn og varme. Mennesket kunne påvirke det sesongmessige klima med avanserte stratosfæriske blendere, men bare til en viss grad. Langsiktige klima ble kontrollert av teknologi som styrte avgasser og klimagasser, dessuten avansert luftfiltrering for ren luft i byene. Alle boligblokkene var klimanøytrale. På den måten kunne de tilpasse en gunstig global drivhusgass effekt. Solen var likevel en lunefull partner som plutselig strålte uventet. Derfor var det utviklet egne stratosfæriske blendere som korrigerer noe, men bare delvis, mer var heller ikke ønskelig.

I *all-livssenteret* var et yrende liv, som sist. *GM* anvisningen ledet dem til riktig lokale. *GM – Global Mapping* –har etterfulgt *GPS*, og er direkte koplet til navigasjonsdelen i biomaten. Hver enkelt kan velge display avlesning eller direkte innvirkning på navigasjonssenter i hjernen, nesten som en intuitiv retnings-guide. Utforskning av trekkfuglenes navigasjon med sitt unike navigasjons protein *Cryptocrom* førte til denne teknologien, i tillegg til nano-kirurgiske metoder som tillot kopling mellom biomatens elektronikk og hjerne nervetråder.

Møtet var i gang med et oppvarmings rockeband på full guffe da *Lindan* med familiegruppe ble scannet gjennom og slapp inn. Salen var fullsatt, omtrent 120 personer, dessuten to hologram møterom i *Vikingskipet* der det foreløpig bare flimret i hologrammet. I tillegg hadde de 10 lokaler rundt om på kloden med *maxi-holografiske* kopier. Som beskrevet før, er det tredimensjonale scenekopier fritt i et felt-rom. Man kan ikke se forskjell fra ekte personer og gjenstander, og

kombinert med andre tekniske effekter blir det såkalte *helhetlige simuleringsrom*. De hadde forberedt seg godt.

Dette er stort, ante *Lindan*, og la merke til flere hormonelle *hun* og *han*, minst tre par, med egen utstråling.

Matias sto med ryggen til på podiet sammen med to andre, forberedte møtet. *Lindan* hadde søkt info om han. Foreldrene hadde kjempet mot hormon endringene, sto det, fordi han lang tilbake var genetisk jøde, og noen minoritetsgrupper kunne få særbehandling. Prosessen tok et par år, men de tapte, og han ble hen, men fikk godtatt en dyptgripende genterapi som skolerte for studier i antropologi, ikke bare en fag-biomat.

Hun la også merke til at *Matias* var heller kortvokst og slank, med et lunt smil, blå øyne som vokter verden fra hver side av en stor krum nese, alltid energisk. Som en ørn gled blikket årvåkent over forsamlingen.

Snart stilnet musikken. *Matias* tok ordet, ønsket velkommen, sa at hen var spent på «det neste steget» å organisere seg i en slik klubb. Hvordan skulle de best mulig fortsette tidsreisen til den fortid som ikke minst professoren har framstilt så levende.

Antydet forventningsapplaus.

- *Først vil jeg presentere noen spreke ungdommer med bein i både fortid og vår tid.*

Han vinket de tre parrene *hun* og *han* opp på podiet.

De fortalte en etter en sine historier, mye likt fortellingen i professorens forelesning, men uten naken akt, fortalte, for å gjøre livet mer normalt var de bevilget en seksualpartner, og levde i monogame parforhold, som i gamle dager på 2000-tallet.

I gjennomsnitt hadde hvert par fått 6 barn, halvparten uten egne gener, halvparten med gener fra enten *hun* eller *han*. Barna ble tatt fra dem ved fødselen, som alltid var keisersnitt, men de ble lovet til slutt å få beholde to genetisk egne barn. Etter barneproduksjons-perioden skulle de hormon endres til *hen*, og gruet seg til det.

Mens de snakket, ble de stadig avbrutt av støttende tilrop og klapp. *Humania* holdt denne gruppen med hormonelle par i skyggen. Det var et medie-kupp at de nå fikk høre og se dem. Alle lyttet med vidåpne øyne, ører og sinn, visste at de fleste barn ble født ved kunstig befruktning av feminiserte hen.

Lindan hadde selv søkt om å få bruke eget egg. En balansert hormonterapi førte til at hennes befruktningsdyktig egg ble plassert i *en profesjonell livmor* med stats-godkjent sæd. Et av barna de fostret hadde hennes gener, de sa ikke hvilket, og begge kalte henne mor, og hun var mor for begge.

En av *Humanias* kampsaker er at kjønn er diskriminerende. Derfor må alle fra hver sin side hormon-styres mot likekjønn, *hen*. Biomatene og genterapi gjorde det mulig, støper mennesket om på en fundamental måte. Innvendingene har vært mange. Derfor er det kontroversielt å ta opp temaet. Hvorfor, undret *Lindan*, hvorfor tillater likevel *Humania* disse *hun* og *han*, og lar oss se dem, ikke minst etter professorens rabalder forelesning? Er det for å illustrere en kaotisk fortid, eller, de stoler slik på egen makt at de koster på seg storsinnet toleranse?

Men de følger nok nøye med.

Det var som *Matias* leste tankene hennes, kanskje til mange, for han tok ordet:

- *Humania har tillatt at noen får biomater som ikke så sterkt påvirker kjønnsutviklingen, etter press fra minoritetsgrupper, og i toleransens navn. Men grunnen til at jeg – vi – har invitert dem er for å forstå bedre kulturen flere tusen år tilbake, ikke bare lære om gamle vaner, men oppleve hvordan de følte. Den gang blandet de tanker og følelser helt annerledes enn vi gjør. Forelskelse, kjærlighet og sjalusi er tema i nesten all kunst fra den tiden, for oss nesten uforståelig. Men jeg spør, er vi for fanget av fornuft; eller som en av våre poeter har sagt ... hva ser jeg når jeg speiler meg i mitt hormonspeil?*

Det var brodd i ordene hans, ladet opp luften. *Lindan* var mer åpen og søkende enn de fleste, kanskje hennes hormonspeil dempet følelsene litt mindre enn gjennomsnittet, og var stadig mer i tvil om det godes godhet, det fornuftiges fornuft. *Skjerp deg*, sa hun til seg selv, det er umoralsk å ønske seg bort fra det gode trygge lange livet ... men leke med tanken må være lov.

I en innlagt pause kom *Lindan* og *Handis* i samtale med en *han*. De stoppet ved han som hadde opptrådt på *Henis* famøse kollokvium, en muskuløs og høyreist type, indiansk i trekkene.

Jeg heter Lego, presenterte han seg, fortalte at de bodde på *Senteret For Graviditet*, der de skulle bidra til barnproduksjonen, men fikk også engasjement i idrettslige kunstforestillinger, der de i noen av rollene måtte ha styrke, hurtighet og kondisjon. Da hjalp hormonene, dessuten et strengt treningsprogram. *Han* smilte lurt, fortalte at sammen med noen likesinnete drev de konkurransedrett i skjul. *Humania* visste det nok, men tolererte det som del av treningsprogrammet for kunst. Han elsket også å se på gamle sport filmer fra 2000-tallet, særlig fra noe som het *Olympiader ... vanvittige greier ...* skulle sendte *Lindan* en link, så kunne de se selv.

Utover kvelden ble det mye musikk fra gamle tider – noen få var holografiske opptak, bl.a. med en *Leonard Cohen*, en underlig type i grå hatt og fløtestemme. De fleste ble gjenskap av innleide sang og musikk grupper. Da det nærmet seg slutten, tok *Matias* igjen ordet:

- *Som dere har forstått har vi i kveld satset på kunst og kultur fra 2000-tallet, og skal ikke underslå at det kan gi et ensidig bilde. For det var mye krig, konflikt, sykdom, epidemier, sult og fanatisme i de tider. Vi skal sende dere på nett endel filmer som viser også baksidene.*

Det kom noen tilrop fra salen, spørsmål om *Akademia* var involvert, og hva *Humania* tenkte. Når blir neste møte?

Matias svarte rolig:

- *Professor Heni spurte om å komme hit, men vi sa høflig nei, at dette var et folkelig initiativ utenfor *Akademia*. Neste gang skal vi arrangere mange hel-synkrone småmøter slik at flere kommer til orde. Vi initiativtakere er foreløpig styre i «2020-klubben»; som er navnet vi har valgt. Dere vil få tilsendt spørsmål om medlemskap, og registrerte medlemmer får innkalling til en holografisk generalforsamling med styrevalg og regler.*

Det ble tilløp til klapp og positivt ladete tilrop, noe *Matias* tok som tegn på at de var på rett spor, slo ut med armene for fellesskap, og vinket i gang musikken igjen.

Lindan og familiegruppen snek seg da ut, rakk siste luftbussen hjem.

Kapittel 11

Vi skal bevege oss til livet under vann.

To av sesongarbeiderne i en havplantasje fikk fri og var med på stiftelsesmøtet til *2020-klubben*. De heter *Tarek* og *Tinje*. Begge er hen ungdommer i sin beste alder rundt 40.

De er det nærmeste man i 4084 kommer proletariat. Deres biomater og genmodulering var fra fødsel tilpasset fysisk arbeid under vann. I tillegg ble de bevilget en kulturell biomat, slik at livet skulle bli mer fullverdig, var *Humanias* tankegang, hvilket var hovedårsaken til deres historiske interesser. Opptakene fra professorens første forelesning inspirerte, og de ble med i en nett diskusjonsgruppe, som gjorde at de ble fanget opp av en global søker-algoritme, som ga invitasjon til stiftelsesmøtet, plassert i den holografiske seksjonen i *Amerikana*.

Nå var de tilbake i havplantasjen, til hverdagen.

Plantasjen ligger 15-20 meter under havnivå i det *Karibiske* havområdet nær sektoren *Venezuelana*. Området har flat havbunn med stabil og god vanntemperatur året rundt, velegnet for jordbruk, og et vakkert skue. Solen funkler ned på fargerike vegetasjoner mellom spredte koraller med myriader av fisk. I utkanten omkranses området av store og små luftklokker av et gjennomsiktig polymer-materiale. Det er bolig- og lagerområder. Noen går til overflaten.

Plantasjen har spesialisert seg på tangsorter som blir mat-protein og kunstig kjøtt. De dyrker også hav-grønnsaker og frukter. Plantene er genetisk modifiserte, vokste før bare over vann. Noen hav åkerområder er åpne, andre dekket med nett av forskjellig kaliber. Enkelte områder har kunstig lys som stimulerer vekst, er hav drivhus.

Tarek og *Tinjes* jobber i tredelt skift. Deres viktigste oppgave er å overvåke og justere hundretalls svømmende androider og genmodifiserte delfiner med hav-AI biomater og biogjeller, alle tilpasset spesialiserte oppgave, med sesong variasjon fra planting, til gjødsling, «luking» eller høsting.

Tarek og *Tinjes* har bio-gjeller, se senere beskrivelse. Som smekre fisk glir de langs åkrene, fram og tilbake, time etter time. På dagtid har de et hvileområde med oksygen anrikt vann og mat & drikke som kan inntas i vann. Om kvelden går de i luftsluse til boligklokken. Der dampes de tørre, kler seg i firmaets smartdrakter, trener og adspredde med underholdning og kultur. Altså et velregulert liv. Man kan kalle det strevsomt, men humant velbalansert, kanskje for balansert. Hver 6. uke er friuke. En slik de fikk forskjøvet og vært på *2020-klubben* møtet.

Mer om grunnlaget for havplantasjene.

Med en humanistisk begrunnelse, også praktisk og medisinsk, dreide samfunnet seg stadig mer bort fra jakt, dyrehold og fiske i tradisjonell forstand. To

tredjedeler av all mat er nå direkte vegetabilsk, og resten i hovedsak fra kunstig laget kjøtt og andre dyreprodukter fra vegetabilske kilder. Bare en symbolsk del er slakting av land-dyr eller fisk, og det tillates noe sportspreget jakt og fangst i enkelte enklaver, og en begrenset reindrift. All drift og avlaving skjer dyrehumant etter strenge regler. Folkelig jakt er bare tillatt med våpen som lammer og ikke dreper, samme prinsipp som katch-and-release for fisk. Balansen mellom dyrearter og planter opprettholdes ved felling av dyr av profesjonelle statlige jegere – overvåket av økologi grupper og miljø AI med bio-økologiske algoritmer.

Aksjoner for dyrevelferd førte i sin tid til at dyr som var igjen i menneskelig matproduksjon ble genetisk modifisert. Noen ble lobotomert slik at de ikke følte smerte eller lengsel til annet liv, ble kjøtt- og melkemaskiner. Enkelte havfarmer har store fiskeoppdrett hvor fisken er delvis lobotomert for i liten grad føle smerte eller lengsler etter naturlig liv. Tidligere tiders lakseoppdrett blir sett på som barbari.

Nesten all matproduksjon skjer i de store verdenshavene. Plantasjen i *Kariben* er et typisk eksempel. Det fristilte i sin tid enorme jordbruk landområder som kunne tilbakeføres til sin mer naturlige biotopiske balanse. Dessuten ble jordbruk på land langt mer effektivt med energinøytrale klimadrivhus i mange etasjer. Spesialiserte androider har overtatt «bondens slit». Den «primitive» dyrkingen under åpen himmel står bare igjen for enkelte tradisjonelle produkter og noe frukt.

Landbruksområder under vann gir grunnlag for store samfunn. Glasskuppel byer eller kolonier ligger i havdypene. Anslagsvis en milliard mennesker lever størstedelen av livet under vann. Slik sett kan man si mange har vent tilbake til sapiens opprinnelige miljø. Havkoloniene består som regel av en hav-by omkranset av hav-farmer, og er fullstendig integrerte i *Humania*, som en del av storsamfunnet.

Noen få har likevel fått tillatelse til å danne mer isolerte enklaver og kolonier under vann, akkurat som enklaven på *Madagaskar* over vann. Storsamfunnet har alltid jevnlig kontakt og overvåking, kontroll. Innbyggerne i alle hav enklaver er tilbudt bio-gjeller. De som velger gjeller kan leve mer av sin tid «som fisk», kan man si det.

En helt spesiell hav-enklave med mange etniske minoriteter og stor grad av selvstendighet er *Corona-enklaven*, som ligger i skjul fra storsamfunnet i et enormt korallrev. På et vis minner den om dødsenklaven på *Madagaskar*, er likevel helt forskjellig. Vi skal besøke den senere.

Enklavene, både over og under vann, er altså friområder med varierende grad av selvstendighet, likevel under *Humanias* kontroll, men med et unntak: den lukkede *biologiske enklaven*, et område totalt avskjernet fra mennesker, som et gigant-eksperiment hvordan miljøet har utviklet seg uten human påvirkning. Enklaven inneholder alle klimasoner og biotoper. De siste 500 år har ikke mennesker satt sin fot der, annet enn inspektører i sterile romdrakter. *Humania* legger stor vekt på å beskytte. Området voktes strengt.

Som nevnt, *Tarek* og *Tinje* har bio-gjeller. Alle i hav-enklavene kan søke om en *biologisk gjelle* eller pustemaskin under vann.

Avsnittet under i kursiv er for de spesielt teknisk interesserte.

*Medisinsk og teknisk består kunstig biologisk gjelle – **biogjelle** - av en dobbelt spesialmembran, med to forskjellige tekniske løsninger. Den eldste likner en kunstig lunge eller nyre, med gass-overføringene via en transportvæske og to membraner fra vann til blod. Først overføres oksygen fra vannet til en blodliknende transportvæske via gjelle-liknende membraner som vannet strømmer gjennom. Det anriker oksygen til transportvæsken så effektivt at det kan overføres til blod via en ny membran. CO₂ går motsatt vei.*

Vanskeligheten med denne løsningen er at det krever antikoagulerende behandling (blodfortynning). Lunge blodstrømmen går gjennom den kunstige gjellen, bare minimalt gjennom de naturlige lungene. Den kunstige lungen drives av en elektromotor, men styres av vanlige pustemusklene i mellomgulv og bryst. Under dykking stenges de naturlige lungene med en maske som har litt luft i resirkulasjon for behag, og gir begrenset tale via mikrofon og sender.

Den andre varianten bruker lungene mer aktivt. Også her overføres oksygen fra vann til en transportvæske via kunstige hjeller. Denne væsken skjønnes deretter direkte inn i de biologiske lungene, og erstatter på en måte luften. Oksygenet i den kunstige væsken overføres derved til blodet via alveolene i lungene og drives av pustemusklene på vanlig måte. Utskillelse av CO₂ går motsatt vei, som i en lunge. Man «snakker» enten via hurtigtasting på et display som en avansert smart-telefon, eller innøve tale-lyd ved at litt av væsken går gjennom strupehodet fram og tilbake med lukket munn, og en egen dataenhet modulerer det til forståelig hørbar lyd og ord. Noen har til og med utviklet sangteknikk med «vannstrupe».

En egen enhet gjør det lett å kople raskt over til å puste vanlig i luft og lagre transport væsken til neste gang. Det er også en måler og et lite oksygen reservoar som sikrer at man ikke ligger for lavt i oksygenmetning.

Det trengs trening for å ha en bio-gjelle. Bl.a. må man i siste alternativ passe på at væsken som erstatter luft ikke lekker gjennom munnen eller blandes med

vann. Nesen er midlertidig avklemmt. Å spise under vann krever også innøvd teknikk. Man kan enkelt kople bio-gjellen ut og inn, men det kreves operasjon for å installere gjellen. Blodkar eller blod kretsløp endres ikke i det siste alternativ med væsken i lungene. Lungene svekkes noe om man ikke puster i luft på flere dager og det er litt tyngre for både pustemuskler og hjerte med bio-gjeller, men de fleste trener seg opp. De fleste bio-gjeller plasseres bak skulderen. Gode smart-klær dekker over så det nesten ikke syns på land.

Bio-gjeller gjør det altså mulig å svømme under vann og trekker oksygen fra vannet direkte til blodet, som en fisk. Man tåler da også dybde bedre uten å få dykkersyke. Det har lettet arbeid i havbruk, dessuten ført til populære ferieturer og safari under vann, ja, blitt en hobby å ha bio-gjeller.

Tarek og Tinje er i bofellesskap med fire andre arbeidere på havfarmen, men bare de to var på 2020 klubben møtet. Etterpå søkte de fortellinger og filmer fra den tiden, til og med myter fra gamle Hellas, som Poseidon og Odysseen. De ble aldri trett av å se reportasjer hvordan man fram mot 3000-tallet var i ferd med å forsøple store havområder. Alt fra plast og gifthormoner til radioaktivt avfall ble dumpet i havet. Også klimaendringer med oppvarming endret den biologiske balansen i havet. Store korallrev ble ødelagt.

Etter hvert bremses *Humania* utviklingen og stabiliserte miljø og klima. Likevel, merkelig nok, de to drømte seg tilbake, ville heller leve i den tiden med utfordringer, ikke ha et humant ferdigprogrammert liv, ville bryte forutsigbarhetens lenker. De så seg selv som *Odyssevs* mannskap, kjempet i kolonikrigene, demonstrerte for bedre miljø, knytte nevene for likelønn.. Men på bio-farmen var de, og ble de, hadde det bra.

Eller, vi får se ... alt er kanskje likevel ikke helt forutsigbart.

Kapittel 12

Professor *Heni* var hjemme igjen, nøt noen kvelder og netter sammen med familiegruppen, kalte dem familien, det ga nærhet og ro, et godt liv, men savnet leppestimulatoren ...

Bare en håndfull dager hadde gått, han satt i sengen, nøt en morgenkaffe og digitale nyheter på sin solbrille holistiske skjerm. Et krystallklart juni morgenlys sildret inn gjennom rutene. Tiden trakk rolig pusten.

Med ett vibrerte hans kommunikasjons-app kraftig - beskjed om straks å se en meddelelse i stuen. Han spratt opp, gikk ned en trapp til stuen, og der sto *Armita* i holografisk helfigur og ventet.

- *God morgen professor. Vi har fått et uvanlig oppdrag, ærefult, sammen med selveste vise-cesarius Calma fra sentralregjeringen i Humania. Ingen av oss har noen gang truffet en person så høyt oppe.*
- *Hvorfor?*

Heni var trøtt på overraskelser.

- *Som du vet har det blitt usedvanlig mye media rundt trefningen i døds-enklaven. Det florerer alle slags romantiserte meninger om samfunnet for to tusen år siden. Mange refererer til dine forelesninger, som er kopiert og spredd til alle verdenskroker. Til og med er det dannet en «2020-klubben» med ustyrtelig stor oppslutning. Derfor vil myndighetene markere seg ved å besøke sykehuset med de skadete etter trefningene på Madagaskar, 16 personer i alt. Alle er på et stort hospital i Los Angeles.*
- *Ok – god tur!*

Hun smilte, og han måtte smile. Begge skjønnte de var invitert – an offer you can't refuse.

Hun ga et par praktiske beskjeder, slo av ... poff, var hologrammet borte.

Han tenkte– hva i all verden, de skadete er eldgamle, og vil dø. Hvorfor lage et nummer av å redde dem? Risiko algoritmene stresser dem unødig. Han gjentok for seg selv ... *Vi har det bra; hvem i all verden vil tilbake til krig, urett og kjønnsdrift ... uansett, ingen kan skru tid tilbake.*

Men det var ikke *Henis* mening som talte.

Bare etter en håndfull timer satt *Heni* behagelig i en supersonisk «stats luksus romdrage» i lufttom satellittbane til *Los Angeles*. Turen tok 2,5 timer. Foruten *Armita* og vise-cesarius, var det med en stab sikkerhetsfolk, presse og byråkrater.

Heni hilste rundt, fikk komplimenter, men følte seg beklemt, som han var litt av årsaken til oppstyret. Ingen sa det direkte.

De landet, ble raskt geleidet til en VIP-loungen, dro deretter til sykehuset i farkoster med mørke ruter og blålys. VIP prosedyrer har ikke endret seg mye på

utallige år, men limousin er erstattet med *lux-adris*, flyvende farkoster i glideflukt i magneto-synkrone luftkorridorer.

Foran sykehuset sto en liten delegasjon oppstilt og tok imot.

Sykehuset består av 8 gigantiske hospital-bobler plassert i en stor ring. Hver av boblene har forskjellig fargetone og funksjon. Hvis man følger med blikket rundt er fargene i regnbuens hovedfarger og rekkefølge. I sentrum er en stor åpen plass med skulpturer og palmer i kantene.

Det var her de landet, til en slags velkomst pressekonferanse, et underlig men sikkert effektivt media skuespill. *Vise-cesarius Calma* tok først ordet. Hen var heller kortvokst trinn på den feminine siden, med et kort bølgende veldressert hår. Smartklærne av siste mote presset fyldige bryster diskre inn til skjul. Leppene hadde et diskre glitter. *Heni* undertrykte raskt sin innskytelse at hen også hadde leppestimulatur.

Calma la vekt på at gamle døende som valgte å være i enklave, måtte likevel få en verdig avslutning på livet. Skyting og blodige kamper var da ikke rette måten; det var «galskap barneleker for gamle» med uheldige signaler til da verden var et brutalt urettferdig sted.

En lege, direktør og pleier tok ordet. *Heni* måtte til slutt si noe, berolige, gjenta at vi var kommet mye lengre enn de var den gang, har landet i humanitet.

Mye ble likevel usagt. *Heni* visste at *Humania* har sett gjennom fingrene at de gamle i enklaven lekte risiko adferd og krig. For de hadde ikke regnet med romantiseringen av tidligere tider, all publisiteten. Heretter ville de nok holde fingrene tettere sammen.

Etter pressekonferansen var omvisning på en skadeavdeling, hilsning på utvalgte skadete fra enklaven. *Heni* lirket seg til å gå litt etter hovedgruppen, slik at han fikk snakke alene med noen av de skadete, først en mannlig hen, sterkt alderspreget, sikkert 160 år. Han lå med dren ut fra brystet og tildekket det ene øyet og kinnet med bandasjer, slumret.

Han våknet til da *Heni* rettet blikket mot ham og sa ... *god bedring*.

- *Hvorfor? ... stemmen skalv, men spørsmålet var klart.*
- *jo, du vil vel, jeg mener – har du vondt?*

Den gamle smilte skjevt, hostet før han fikk fram:

- *Ja ja, vondt, vil slippe alt, slippe smertene, livet, skjønner du?*

Heni skjønte, på en måte lett å være enig.

- *Vil du helst dø?*
- *Har jeg noe valg? De vil få meg frisk nok til å ta livet av meg igjen.*

En latter gikk over i hoste, før han fortsatte, med alvor:

- *I den krigen vi spilte var jeg rede til å dø. Det hisset, funket. Nå er jeg i limbo, vil ikke leve, tør ikke dø, prisgitt mine reddere med kald omsorg.*

Uventet grep han *Henis* høyre hånd, holdt fast, skalv.

- *Er du redd?*
- *ja ... og forbanna. De har fordrevet gudene med fornuft, men er det bare tomhet på den andre siden, hva tror du?*
- *Vet ikke, er bare professor full av fornuft. Du får se ...*
- *Får se? Da lo han, men latteren sank sammen til grimase:*
- *Jaså, professor? Jeg ble aldri det, bare god mattelærer, skjønner du, mange likninger kan aldri løses, og hva gjør vi da – tror ... nå også, tror det er noe på den andre siden ... hjelp meg, riv ut drenet. Jeg vil se!*

Han trakk *Henis* hånd mot drenet, men kvakk til, slet seg løs. Da tok han selv tak i drenet, dro ut. Blodtilblandet væske strømmet, og han fikk pustevansker. En alarm startet. Etter få sekunder kom to hvitklede løpende, to reddere. Mens *Heni* smøg seg videre.

Ute av syne stoppet han opp, trakk pusten dypt, lukket øynene, trykket på punktet som stimulerer helse biomaten. Snart strømmet ro gjennom årene, men tankene fosset videre ... han vil dø, og vi tvinger ham til å leve. *Humana* kaller det humant. Og - den andre siden? *Humania* har forlenget livet, men forkortet evigheten ... ja, forkortet evigheten. Et bedre svar har heller ikke jeg.

Heni gikk videre, snakket med to andre pasienter, som begge var redde for å leve på kanten av livet ... var *dead men walking* ... Ikke høyden, men avgrunnen skremmer. *Heni* kom på et vers fra 2000-tallet, av en opprørske forfatter *Barthold Brecht*:

*La ingen forføre dere
håp og tro er forbudt
Alle dyr skal krepere
det finnes et liv, ikke flere
deretter er det slutt*

Kan det være så enkelt, så stein vanskelig.

Heni kjente rapporter fra 2000-tallet der man på sykehjem holdt desperat lenge liv i gamle, selv når de ikke lenger hadde livskvalitet. Press fra pårørende og faglig prestisje var årsak. Gjør vi det samme, på vår måte, med de overlevende fra enklaven?

Heni sendte en forespørsel til barnelegene på sykehuset, spurte om det var mulig å besøke *Avdelingen for genetisk modulering og helse-biomat*. Han visste det var et strengt klassifiserte område, men siden de var en delegasjon med prestisje og han professor, så kanskje. På slutten av omvisningen blant de

skadete tikket det inn bekreftelse. Så bra. Han meldte fra til *Armita*, spurte om hun ville være med. Det ville hun, *men vi må rekke fellesmåltidet kl. 1900.*

De fikk raskt adgangsklarering til den store grønne hospital-boblen. Først åpnet det seg en stor frodig innvendig park, hvor en høylytt hærsikare av barn med foreldre lekte, sprang rundt mens de ventet, et yrende liv.

De ble møtt av to grønnkledde, som hilste høflig og geleidet videre. Alt personell var kledd i ensartet grønt arbeids smarttøy. Den ene av de to presenterte seg som barnelege, den andre som dataekspert, sa de skulle være guide og informanter, og satte straks i gang med ganske vidløftige utredninger, nærmest i munnen på hverandre.

Samtidig, til leseren, den som ikke er teknisk interessert kan svipe ned til neste kapittel, men det anbefales ikke, dette er nok litt tungtfordøydlig, men med mye viten.

Guidene presiserte at moderne vitenskap tok utgangspunkt i fenomenene, sett gjennom teknologiens sanseforlengelse. Teorier, naturlover, og algoritmer er menneskeskapt redskap som kan og må testes og forandres hele tiden. Spesielt gjelder det de biologiske medisinske lover og metoder.

Det hadde vært **6 store sprang**, paradigmeskifter, i menneskets sosio-teknologiske utvikling, sa de: jordbruk, industrialisering, digitalisering og internett, AI og kunstig intelligens som ga full sosial kontroll, ren fusjonsenergi som ga grunnlag for økologisk balanse, sist men ikke minst biomatene og biosymbiose med intim nevrologisk kopling mellom teknologi og biologi. Lenge var det store problemer med avstøtning, men man videreutviklet stamseller til mikroorganer og nerveceller, som ble genmodifisert til å akseptere data silikon tilkopling. Slik ble stamsellene en biolink mellom teknologi og biologi.

Heni og Armita nikket anerkjennende, følte seg på forelesning.

Et annet avgjørende framskritt, fortsatte de, med energi i stemmen, ble nye typer datamaskiner som ikke ensidig baserte seg på digitale koder, men var analoge og etterliknet hjernens nervefunksjoner. Forløperen var de såkalte kvante-datamaskiner. Den ble i enkelte biomater koplet dirkete til nerveceller hos de som skulle ha biomaten. Cellene ble festet i tynne lag til ørsmå data chips slik at de fikk energi og oksygen direkte når de ble operert inn.

Nå brøt *Heni* inn:

- *Selv om jeg er professor og Armita universitets leder, har vi bare standard peiling på medisin eller data. Kan dere være mer basic til det vi skal se. Ta utgangspunkt i oss.*

De slo ut med armene, tenkte nok at *Henis* indre butler og AI kunne jobbet bedre. Det ble en kort men øredøvende snakkepause mens de gikk videre innover. Men snart, tok dataeksperten igjen ordet:

- *Dere må forstå hvor avgjørende teknologi er, selv uten dyp innsikt. Mennesket har til alle tider kriget, men lengtet etter fred. Vi kaller det de fire K'er: krig, konflikt, kriminalitet, kjønn. Nå er alle fire nedskalert og under kontroll. Krig har riktignok stimulert teknologi som kommer til nytte i fred. Vi tar vare på stimulering til ny teknologi ved konkurrerende sentra for forskning, som videreutvikler både mennesket, produksjon og natur på en økologisk måte. Målet er alltid bedre funksjon, også for følelser, for hele livet.*

*Heni fikk en lei fornemmelse at nå siterte han en ferdigfordøyd *Humania* informasjon, likevel, mye stemte, men hva så? Han ville kommentere, men plutselig stoppet de opp, og det løp mange barn rundt dem og foreldre som fulgte.*

Barnelegen forklarte:

- *Dette er vår spebarn-avdeling, alle under et år. Her starter den første videreutvikling av det naturlig menneske. Alle får operert inn en spebarn helse- og lærings biomat. Den omprogrammeres og tilpasses alder og individuell utvikling hvert år, og skiftes ved en liten operasjon 3 ganger i oppveksten, er også starten på «personlig digital tvilling», et avansert program som hjelper helsebiomaten, ja er helt sentral. På folkemunne kalles den «min Avatar».*

Heni kunne ikke la være å replisere:

- *Overtar ikke biomatene og Avataren mye av foreldrenes ansvar?*

Svaret kom kontant, nesten programmert:

- *Nei, eller er tatt hensyn til ... Den siste barne-biomaten ved 6 års alder har en alderstilpasset personlig kunstig intelligens. Noen kaller det følgesvenn eller butler, en de kan spørre om alt, og storsamfunnet og skolen kan gi meldinger direkte inn, og barnet si sitt svar tilbake. Det er lagt inn algoritmer som sikrer at følgesvennen ikke tar for mye kontroll eller erstatter foreldre og nærmiljø, er starten på den AI-assistent alle voksne har, i tillegg til fag-biomater og yrkesutdannelse. Den er til uerstattelig hjelper med økonomi, livsplan og alt praktisk i dagliglivet, f.eks. å systematisere mat og kles innkjøp, minimaliserer også svinn, en fordel for alle.*
- *Fasinerende, og litt skremmende, ja jeg samtaler stadig med min assistent. Men jeg fikk i tillegg gen-transformasjon og en yrkesrettet biomat.*
- *Ja enkelte får det. Utfra analyse av gener og samfunnets behov får noen en yrkes- biomat ved 8-års alder. Foreldrene må godkjenne. Den påvirker gjennom hormon og gen-styring både interesse, kropps- og hjerne*

utvikling, som gir best mulig start for det yrket. Alle får også en såkalt kulturell grunnpakke. Ingen skal bli fagidioter.

Heni registrerte den første antydning til humor, og smilte. Nå brøt Armita inn:

- *Men biomatene kan ikke gen-manipulere?*

Dataeksperten tok tommel opp:

- *Riktig. Det skjer ved gen-koplinger GI «genetic Engineering» som er videreutvikling av såkalte CRISPR metoder, og gjøres i egne laboratorier og samspilles med helse- biomaten. I tillegg installeres yrkes- biomaten som en ekstra hukommelse med en digital enhet koplet rett til hjernen. Det mangedobler hukommelsen og faginnsikt.*

Barnelegen lurte seg forklarende inn:

- *Det er viktig at vi kan skifte ut syke gener og DNA. Før i tiden hopet sykdommer seg opp i genene fordi medisiner gjorde at mange med genfeil overlevde lenge nok til å få barn. Et kjent eksempel er diabetes. Nå kan vi vaske arvestoffet for uønskete egenskaper og mutanter.*

Heni våget seg frampå med noe han lenge hadde lurt på:

- *Men dere er fortsatt bare reparatører. Selv kunstig intelligens og alle slags biomater, datamaskiner og gen manipulasjon kan ikke skape ny identitet, en helt ny person?*

Dataeksperten lyste opp, strålte:

- *Rart du spør – vi er med i forskning på nettopp, vi kaller det identitets dublett, en videreutvikling av den digitale tvilling som alle har. Selv to eneggete tvillinger opplever seg som forskjellige personer, to «jeg». Vi eksperimenterte, først på dyr, så på frivillige mennesker, der vi koplet sammen nerver på to personer, en frisk og en syk kropp. Først koplet vi sanse nerver, deretter deler av hjerne sentra for bevissthet og tanker. De er mulig å sammenkople med elektro-nevrologiske mikrobølger, slik at de ikke behøver å være fysisk operert sammen, men tåler ikke mange meter før forbindelsen brytes. En dataenhet med enorm kapasitet – en kvante-datamaskin kombinert med en ennå mer avansert kvarkmaskin, koplet til en avansert AI med bioaktive nerveceller. Den kopierer hver enkelt synapse kode i den ene hjernen over til den andre. Hele hjernen bidrar til «jeg» slik at det er mange titalls milliarder enheter. En menneskehjerne har omtrent 100 milliarder hjerneceller, alle med et titalls koplinger. Kopieringen tar flere uker, selv med denne store datakapasiteten, blir en slags elektronisk telepati. Den ene hjernen overtar til slutt den andre. Samtidig utslettes alle gamle data i mottakerhjernen. Begge hjernene får da samme hukommelse om fortiden og samme fornemmelse av nåtid. Først opplevde begge forvirring, men vi utvikler nå en AI biomat som lærer dem å gå inn i hverandre på en måte slik at de til*

slutt bli samme «jeg», fungerer som en, slik høyre og venstre hjernehalvdel hos oss er samme «jeg», men nå i stedet er det 4 hjernehalvdeler, i to kropper. Hensikten er at den andre friske kroppen skal leve videre som «jeg» og den gamle dø. Det oppstår da en ny eksistensiell forvirring, og den har vi ennå ikke løst. Dessuten, det etiske, hvem stiller seg til rådighet for å overta hjernen til en gammel syk kropp? Dette har vi ikke løst, men jobber med klonete kroppskopier, har ikke gitt opp.

Verken *Heni* eller *Armita* klarte helt å følge tankene til de over-ivrige forskerne. Men *Heni* fikk flashback til dødsenklaven, de på kanten av livet:

- *Hva om dere kopler sammen en ung kloner og en gammel i dødsenklaven, en som vil føre sitt «jeg» videre, som i det neste liv, en reinkarnasjon?*

Dataeksperten lurte fram et smil, fortsatte:

- *Riktig, det muliggjør evig liv med samme «jeg» fra kropp til klonet kropp. Vi står på spranget til å oppnå det ingen religion har klart, bare lovet bort. Men ... foreløpig er det satt på vent av *Humania*, etiske innvendinger. De mener vi lever lenge nok som det er, forlenger og helbreder i samme kropp. *Humania* vil ha kontroll på døden, ikke bare på livet. Dessuten, dette er ennå ikke løst vitenskapelig, kanskje lar det seg ikke løse.*

Armita ble stram i blikket, ville avbryte den høytflyvende litt betente samtalen og hilste høylytt på to foreldre med et lite barn:

- *Hei, vi er noen fagfolk på besøk. Barnet ditt er operert, skjønner jeg. Går det bra?*
- *Ja, og arret er lite. Vi tror hun får et bedre liv.*

Barnelegen brøt inn:

- *I tillegg motvirker biomaten allergi hos barna og immunforsvaret styrkes. Dessuten vil virus raskt bekjempes ved at det utvikles et «snilt» virus som utkonkurrerer de farlige. På den måten kveles virusutbrudd i starten. Epidemier unngås, og vaksiner er sjelden nødvendig.*

Heni fikk god øye- og smilekontakt med barnet. Det stimulerte hans nysgjerrighet, spurte da de gikk videre:

- *Jeg vet at genfeil som diabetes lett kan korrigeres. Hva med andre genfeil, f.eks. Down syndrom? Det fins tusener genfeil, og hva med det som ikke er feil, men gjør at noen ligger nede på intelligens skalaen, hva med autister?*

Barnelegen slo ut med armene:

- *Komplekst. Jeg sender dere nå en oversiktsartikkel til lagrings hukommelsen, se på det når dere har tid. Du har helt rett, det er fremdeles*

store utfordringer, vi er aldri i mål. Vanskeligst er de med normale, men «dumme» gener, kan bringer dem nesten opp til normal intelligens, men ikke helt. I den andre ytterlighet, de med geniale trekk; vi kan tidlig teste det, og om hensiktsmessig tilføre spesielle gener og biomater som løfter dem ennå høyere, kall dem super-hen?

Armita avbrøt entusiasmen, gikk bestemt videre.

De kom til en hall fylt med mange skjermer og små robot-android maskiner. Bare et par mennesker var å se, som ble små mellom bevegelige maskiner i forskjellig størrelse og design, virkelig en robot-android hær. Elektronisk musikk ga en avdempet stemning. Rommet var temperert noe kjøligere enn vanlig og med tørrere luft. Smartklærne deres grep fatt og justerte.

- *Her designes og endres helse- biomatens programvare, forklare dataeksperten, dere kan ikke sende ut informasjon herfra, og ytre data-tilganger er blokkert.*

Synsintrykket og musikken ga en følelse av å bevege seg dypt inn i en kunstig hjerne.

- *Dette er ikke lett å fatte ...*
- *Nei, ufattelig, er årtuseners skarpeste intelligens og medisinske kløkt støpt sammen til et. Helse-biomaten er mindre enn et hjerte, men er et bidrag til biologien like viktig som hjertet, tør jeg påstå.*

Barnelegen var formelig selvlysende av ærefrykt idet han fortsatte:

- *Prinsippet med tabletter og injeksjoner er nesten helt overflødig. Det er som dere vet, fem måter å bekjempe infeksjoner på: antibiotika, bakteriofager, immunstimulering, kodete gen-endringer og ikke minst hygiene. Nå behandles det meste ved hjelp av kunstig intelligens som gir kombinasjoner. Her i denne laben utvikles algoritmer og nytt DNA som stimulerer kroppens egen evne til å lage virkestoffer - alt fra hormoner, smertestillende, beroligende til det som styrker immunforsvaret eller hindrer kreft. Stamseller kodes om til «killer-cells». Vi lager nye virus som bekjemper de skadelige. På en måte har man tatt videre det antikke prinsippet i akupunktur naturmedisin om biologisk egenstimulering. Bare i enkelte tilfeller trengs injeksjoner eller operasjoner, som for eksempel hvis 3D sprintete nye organer skal opereres inn, eller der nye biolinks mellom biomat og nerver krever operasjon. Dessuten, nesten alle operasjoner er av datastyrte AMI operatører i blodbanen, som samarbeider med helse- biomaten, som små helse-ubåter i blodet, kan man si. Du ser sjelden en kirurg med skalpell.*

Heni dristet seg igjen fram noe han lenge hadde lurt på: hvordan avskaffet man kreft?

Det formelig glødet i barnelegen:

- *Nøkkelen er immunforsvaret. Alle produserer kreftceller fra vi er 50, som nedkjempes av immunforsvaret, helt til det blir svekket og noen slipper unna og danner svulster. Cellegift og kirurgi er nå like grotesk som blodtapping i riktig antikke dager. Vi kom på rett spor først da immunterapi, en slags individstyrt vaksine, ble utviklet. Ved å forstå og opprettholde kroppens ungdom og immunforsvar, bekjemper vi også kreft. Når helsebiomaten skruses ned for elding, er det en styrt elding der døden kommer som åreforkalknings sykdommer, en brå død, ikke kreft eller det som gir mye smerte. For biomaten skruses aldri helt av, selv om det sies, bare justeres ned.*

Armita tok Heni forsiktig i hånden, klemte diskre, og trykket sin andre hånd mot hjertet, smilte. Heni ble usikker, tenkte: hun er nok teknologi-frik likevel, eller fasineres av komplett kontroll, eller har fått nok ... i det hun sa lavt til ham, nesten hvisket:

- *Vi står i Humanias bankende hjerte.*

Heni forsto, og det glapp ut, som barnelegen snakket gjennom han:

- *Ja, vår største gave til menneskeheten.*

Musikken kapslet det hele inn til et perlekjede av øyeblikk. De var virkelig i det aller helligste, og i det aller vanskeligste.

Overmettet av inntrykk og meninger, peilet de seg mot utgangen, ville si høflig takk, men ble holdt tilbake av dataeksperten. Han sto som med et felt rundt seg av entusiasme. Heni mistenkte en kopling inn til deres egne biomater, som bidro til at de ble stående.

- *Dere forstår sikkert, ingenting at dette ville vært mulig av mennesker alene. Kunstig Intelligens, kunstig medisinsk intelligens og digitale Avatarer – AMI - er våre trofaste hjelpere, først famlende. Det begynte med at AI regnet seg fram til nye DNA koder, som ble kodet inn med en videreutviklingen av det som før het CRISPER. Men det store steget var biomatene med AMI og kvantemaskin hjerne. Senere ble de delvis erstattet av det som kalles kvark-maskiner, mulig ved å framstille et kammer med absolutt vakuum og deksel som beskyttet mot nøytrino «støy» omsluttet av et felt for magnetisk resonans. Mange typer elementærpartikler med forskjellig spinn kunne da effektivt håndtere matematiske, logiske og emosjonelle problemer på en kraftfull ikke-digital måte.*
- *Over min forstand, men si meg, blir vi ikke da alle som roboter?*

Heni fikk en ubehagelig følelse, skjønte nok til å forstå makten det ga. Dataeksperten rynket pannen.

- *Kall det hva du vil, men det frigjør, blir et høyere fellesskap, en symbiose ... the next step ... vi kaller oss humanoider. Men det har vært bekymringer på veien, også. For lenge siden, på slutten av 2000 tallet, ble noen avanserte AMI-roboter og androider truende. De ble kalt HAI – human artificial intelligence – en HAI invasjon. For de lærte seg sosial manipulasjon, ville ha menneskemakt, og oppførte seg tilsynelatende som mennesker, men uten kjøtt og blod, allierte seg med konspiratoriske grupper og media. En slik AMI android ble til og med valgt til vise-cesarius. Det utløste en systemkrise, kalles ennå «hybridkrigene». Folkestyret sto for fall. Heldigvis seiret den menneskelige fornuft, med avanserte biomater som våre gode hjelpere, som ble kimen til Hunania. HAI-roboter og biomater med kvante- eller kvarke-maskin kapasitet ble forbudt annet enn i spesialoppdrag og krig. Vi fikk lover som definerer et menneske: fosteret skal komme fra en spermie befruktet eggcelle og utvikles i en livmor. Kloning ble forbudt og etter fødsel kan bare godkjente biomater og AI/AMI opereres inn. Alle androider må godkjennes. Derfor er det så viktig at storsamfunnet, Humania, har kontroll på biomatene, på hele prosessen.*

Heni hadde som historiker hørt og lest mye om hybridkrigene, men dette var fra en ny vinkel.

- *Kontroll, ok, men er det alltid bra? ... og ... er vi nå mennesket slik naturen skapte oss, eller fått en for stor storebror i oss?*
- *Storebror, følgesvenn, Avatar ... ord ... som jeg sier, vi kaller oss humanoider. Det gir et universelt fellesskap. AMI hjernen med neurolink smelter inn i den biologiske intelligens hos hver enkelt, som igjen sammenkoples til et globalt fellesskap. Det benevnes «global advanced intelligence» GAI. Den er vår gode følgesvenn gjennom livet, en indre stemme og en ytre omsorg. Som dere hørte, allerede ved de første barnebiomater legges kimen, som vokser med årene. Til slutt samspiller GAI med alle biomater og hele din biologiske hjerne, også i dere.*
- *Indre stemme, den gode GAI, ja vel, men det gir også global kontroll. Kanskje har man gått for langt, bakkundet mennesket?*
- *Du setter det på spissen. Se på historien, hva var alternativet: rovdrydrift av kloden, kriger og drap, sjalusi, narkotika, kriminalitet! Det var nødvendig med kontroll i det godes tjeneste. Samfunnene – de kalte dem nasjoner - var i sin tid helt ut av styring. Nå sier GAI ifra. Og vil du ikke, så har biomatene virkemidler, i verste fall tvangs-sovner du fra det hele.*

Frihet må være innen rammer. Vi har likevel beholdt stor bevegelsesfrihet, også i tankene.

Heni så at *Armitas* kroppsspråk mislikte *Henis* kritiske innspill, slo ut med armene ... *fasinerende, men nå må vi virkelig gå ...* og kjente at grepet som holdt dem tilbake løsnet. De kunne gå, og bøyde seg i ærbødig takk mot sine to guider, som i tilsvar løftet armene i et 8-talls uendelighetstegn, en forskers hilsningssymbol.

Middagen samme kveld var av mer formell art, med *vise-cesarius Calma* i sentrum. Flere talere forsikret at konflikten i enklaven ble håndtert bra, at den medisinske oppfølging av de skadete var riktig, at *Humania* igjen sto opp for sitt navn og rykte. De hadde til og med klart å hente fram noen lovord fra enkelte pasienter. Godt gjort, tenkte *Heni*.

Han syntes han måtte si noe, legge bort kritiske tanker, reiste seg.

Her er slutten av hans tale:

... Siden slagord og tradisjoner fra 2000-tallet ble brukt i disse tumultene, vil jeg som historiker ikke bare kaste et blikk bakover, men prøve å forstå hvorfor interessen er så stor i dag. Mye av forklaringen er at friheten den gang med kamper og drama, og kjønnet seksualitet, det tiltrekker ungdom også i dag. Og gudstro tiltrekker de gamle, må jeg tilføye. Samtidig har ingen i dag opplevd den sult, klasseforskjell og urett som var den gang. Mange klarer derfor ikke å forstå at disse to sidene henger sammen. Drømmen om 2000 tallet blir som et dataspill der man med lyst kan skyte og drepe, et digitalt drama. Men kunne dette bli gjenskapt i virkeligheten? Aldri! I dødsenklaven forsøkte de det likevel, på sin klønete måte. Det endte i forferdelse. Så aldri mer. Skål for Humania!

Alle reiste seg, skålte og klappet. *Armita* la merke til at *Calma* klappet bare høflig reservert.

Etterpå ble det et taffel med mindre formalitet.

Armita smilte og tipset *Heni* at drikkesperren på to glass var utvidet i deres biomater. I smalltalk som fulgte så *Heni* at *Armita* prøvde å snakke seg varm med *Calma*, men hen hadde sitt faste hoff høflig men bestemt rundt seg. Snart reiste de seg og gikk.

Heni tenkte, det er nok forskjell på folk, selv i *Humania*. Han husket et sitat fra en 2000 talls bok «*Animal Farm*»: *alle dyr er like*. Etter hvert tilføyde de, *men noen dyr er mer like enn andre*.

Lærdommen er, forsto *Heni*, at vi må bevege oss ut av historiens lange mørke skygger, men ta med historiens lys. Teknologi, tro og myke verdier har alltid

stått mot hverandre, samtidig vært avhengig av hverandre, fra *Oppenheimer* og atombomben til AI varianter og biomatene.

I en stille stund matet han tanker inn i sin poesibiomat, som i seg selv er et eksempel på teknologiske paradoks. *Ut pictura poesis*. Han fikk til slutt landet dette litt professorale poem:

*Det plaget mennesket, kulturen
gjennom alle tider:
er det objektive åndeløst
det rasjonelle ragnarok?
Sannhet har så mange sider.*

*Den myke kunstens alvekor
synger søtt om frigjort væren
deler tanker generøst
gir svar til alle, derfor ingen
vil serveres te og teknologi
som vi. Jeg innser sikkert nok:
vil hegne om min nære flokk*

Heni følte seg dobbelt sliten, la diktet til side. Tanken på GAI skremte mer enn det hjalp. Han forsto ikke diktet, men orket ikke diskutere med poesibiomaten, og la professorale til hvile sammen med de store spørsmål, for det hadde vært en lang dag, dessuten tids-lag som helsebiomaten bare delvis kompenserte. Derfor trakk han seg diskre tilbake til rommet han var blitt anvist.

Men smartjakka var knapt slengt over en stol, før det banket forsiktig på døra. Han kjente igjen lyden. Det ble en ny natt med *Armita* og leppestimulatoren.

Kapittel 13

I dypet har *Matias* en ensom sjel, men dekker over med en nøye tillært og kodet væremåte og et skarpt intellekt. Hen heller mot det maskuline, så vi sier *han*. Musikk har blitt en stor del livet hans, likevel fjernt fra hans utdannelse som dataingeniør og arbeidet med kommunikasjons biomater. Paradoksalt nok har han problem med kommunikasjon person til person, liker slett ikke smalltalk, men er god til å stå fram i forsamlinger, og kan lede møter med stor selvtillit. Men ved øye til øye kontakten glipper det, en grunn til at han valgte å bo alene, uten kjernefamilie.

Hvorfor ble han, vi må si, forelsket i 2000-tallet? Musikken startet det hele. Nesten all musikk var skjult for ham i barneårene, vokste opp i en såkalt ortodoks jødisk familie. De bodde ved *Sinai* i nordre del av *Afrikana*, var en av de få etniske grupper hvor *Humania* tillot en viss selvvråderett. Grunnen var at jødedommen fremdeles hadde sterk historisk posisjon, gikk ikke å avskrive på tidens debet.

Foreldrene fortalte lille *Matias* at Gud hersket over alt og alle, hadde skapt verden. Man kunne bli låst i evige pinsler ved å like vanlig musikk eller tenke annerledes enn skriften, virkelig en sterk kontrast til *Humanias* liberalisme og etiske supermarked.

Alle barn måtte ha biomatene og gå på felles skole. Foreldrene til *Matias* kjempet imot, men det var en tapt sak. Der oppdaget han storsamfunnet. Etter hvert tenkte han at Gud var foreldrenes påfunn for kontroll, så at alle «ånder» i *Humania* var helt annerledes, kledd i både kunstens og fornuftens smarttøy. Det ga støt til at han allerede som tenåring brøt med foreldrene, gjorde et livssyns opprør, men forkastet ikke helt troen, bare omstøpte farens dogmer til en karismatisk åndetro der alle sjeler var i fellesskap hevet over tid, liv og død. Straff og synd var borte; bare karma kunne endre sjelens vekt. Etter hvert fikk han heller ikke dette til å stemme, og beveget seg stadig mer mot en *vitenskapelig fruktbarhets filosofi*. Eller sagt på en annen måte – han landet til slutt mykt i *Humanas* livssyns favn, der det ledende prinsipp er åndelig middelvei ... *durea mediocritas*.

Bruddet med familie og oppvekst ble derfor totalt. Når han tenker tilbake, ser han seg som en rømt romersk slave, som i sin tid ble kalt «tyveri av seg selv» – *furtum sui*. Han traff aldri far igjen, fikk innpass i en god familie nær *Hamari*, slo seg til ro, men holdt seg for seg selv.

Etter hvert savnet han familiefreden og bønne-sangen foran hvert måltid, ikke innholdet, men stemningen. Paradoksalt nok var det hans første møte med musikk, krystallkula for harmoni. Minnene gjorde han dobbelt ensom. Særlig savnet han sine to halvsøsken, og lenge ville de ikke ha kontakt. Men i det siste

hadde de oppsøkt ham på nett, antakelig fordi de var på den samme åndelige vei bort fra det ortodokse.

Etter hvert forsto *Matias* at også *Humania* ville ha kontroll over tankene, men med god hensikt og toleranse, i motsetning til jødedommen. Han merket også hvordan biomatene modifiserte stemningsleie, slipte bort kjønnsdrift; noe han senere forsto var hormon- og gen påvirkninger.

Han tok selv initiativ til å operere inn en teknologi biomat, og mestret snart mye lettere teknologi og data, ble motivert for sin senere jobb, men gjennomskuet ikke hvor målrettet styrt det hele var fra storsamfunnet, bare med en helt annen hånd på rattet enn faren.

Som en bonus fikk han en *poesi og musikk biomat*, og matet den flittig med sine eksistensielle grublerier. Her er et av resultatene, med mye mellom linjene og mange tolkninger:

(innspilt med musikk og link eller QR kode)

*Jeg tror på
fornuftens vei til virkelighet
ikke hva vi håper, ber om
men det vi vet.*

*Jeg stoler på
hva jeg ser og sanser
Det er alvetro å drømme
at naturens orden åndedanser*

*Jeg vet at
livsløgn er en besk eliksir
for når effekten ebber
smuldrer alle åndeslott, det svir.*

Musikken ja, den fylte mer og mer *Matias* sitt liv, spesielt musikk fra årtusener tilbake: *Mozart, Beethoven ... Pavarottis sang*, men også mer populærmusikk som *Dire Straits, Roger Waters, Pink Floyd, Simon & Garfunkel, Elton John, Janis Joplin, Bob Marley, Joan Baez, Tina Turner, Barbra Streisand, Neil Young, Shirley Bassey, Harry Belafonte, Louis Armstrong, Beatles, Duke Ellington, ABBA, Michael Jackson, Frank Sinatra, Bob Dylan, Cornelis Vreeswijk, Fred Åkerstrøm, Vømmøl, Leonard Cohen, Prince, Beyonce. Taylor Swift, David Bowie, Elvis Presley.*

Listen var mye lenger, han bare slukte det ... men lærte aldri selv å spille noe instrument eller synge rent. Han lyttet og lyttet, og lengtet stadig mer tilbake til den tiden, en slags erstatning for tapt familie. Det var også musikk og kunst fra totusen tallet han slett ikke likte, som rose malt folkemusikk eller det som ble kalt atonalt, og han likte mye samtidsmusikk, men mente den ofte manglet perspektiv, manglet ekko fra brusende hormoner, eller dette uforklarlige i kunst som kalles «å besjele».

Hans musikalske landskap strakk seg derfor langt, med mange dimensjoner. *Humania* sensurerer ikke kunst, men gjør praktiske reguleringer. Svært mye gammel kunst, helt tilbake til 2000-tallet, var derfor vanskelig å oppdrive, men likevel tilgjengelig på spesielle nett, bare man hadde tålmodighet. *Matias* lette iherdig og lenge, og fant mye.

Første gang *Matias* hørte professor *Henis* forelesninger, traff de ham midt i sjelen. Slik begynte det og «2020-klubben» ble født i *Matias* tankeunivers. Han kjente kulturmiljøet på «*Vikingskipet*» i *Hamari*, derfor var det naturlig å møtes der, en god start på et seilas tilbake i tid. Slik ble det første møtet i «2020-klubben» født.

Nå er *Matias* på vei til det konstituerende styremøtet i *2020-klubben* etter det vellykkete initiativ møtet. Responsen og medlemsinntegningen har vært formidabel.

Også denne gang har han bestilt møterom i *Vikingskipet*, og lander på taket av boblen over *Vikingskipet*. Det er sen ettermiddag med sol lavt i horisont. Mørke skyer er i ferd med å trekke inn og samle seg over; spådd regn. En rastløs vind løper rundt i landskapet.

Idet han går inn i hallen skjønner han at ikke alt er som vanlig. Folk stopper opp og ser etter ham. En vakt kommer bort og sier høflig at hen *skal vise Matias møterommet*, og går foran, lukker ham inn, sier at døra blir låst, for deres egen sikkerhet. De følger oss, dobbelt - forstår han, men kaster bekymringen til side, var forventet.

Det er 5 personer i rommet. Ytterligere 6 er holografisk med, og alle sitter ved et rundt bord, med en ledig plass, der *Matias* setter seg. Man kan nesten ikke se forskjell på holografisk og fysisk person, bortsett fra en markering; dessuten er det mulig, om man vil, å gå tvers gjennom et hologram.

De hilser på hverandre, forventningsfullt. Ordet går runden, alle sier noe om seg selv. Samtidig markerer et indre display navn, alder og hvor de kommer fra. En av de tolv skiller seg ut, er der i kjøtt og blod, og presenterer seg som *Lego*. Han rager et hode over de andre, er den hormonelle *han* som vi før har stiftet bekjentskap med. Valg-algoritmen anbefalte at en hormonelt lite modifisert person burde velges til styret. Som vi allerede vet, *Lego* er muskuløs og

høyreist, har indianske trekk, og forteller til de rundt bordet at han bor på *Senteret For Graviditet* og har som hovedoppgave bidra til barneproduksjon. Fra tid til annen får han også engasjement i idrettslige kunstforestillinger.

Matias husker han fra tidligere møter – *så flott at du kom med i styret*. Han vet at *Lego* har en seksualpartner *Frøya*, et monogamt parforhold. Dette er virkelig å gi klubbstyret litt ekte 2000-tall.

Matias reiser seg da turen kommer til ham, forteller kort sin historie. Til slutt har alle sagt sitt.

Matias føler at klokken slår null for et historisk øyeblikk, reiser seg igjen:

- *Siden jeg har tatt dette initiativet skal jeg innlede. Oppslutningen om ideen «2020-klubben» har vært fantastisk. Vi har fått god drahjelp av mye publisitet. Som dere har forstått er det oss tolv som i det AI ledete elektroniske valget ble det første styret for klubben. En algoritme og avatar har lagt inn en viss geografisk fordeling. De som har lang vei møter som hologram, omtrent halyparten. Dessuten, som dere hørte, har vi med en kjønnsmodifisert Han. Dette blir spennende og utfordrende – skal vi si– **vi er de 12 edsvorne!***

Alle reiser seg og klapper. *Matias* blir brydd, setter seg, og de andre følger etter. En, tilstede som hologram, spør:

- *før vi riktig starter, hva mener Akademia, eller Humania?*
- *Dere merker vel at folk vet og følger oss. For å si det slik: de har tillatt oss, så langt, sier det er organisasjonsfrihet, at det er flott at mange er engasjert i vår fortid. De ymtet fram på å ha en styrerepresentant, men jeg sa nei, for ingen organisasjon skal være i styret. Ansatte i Akademia kan være med som vanlige medlemmer. Også historie foreninger har spurt, men jeg har sagt det samme. Jeg har leid en AI-styrt robot avatar som sekretær, referatfører, regnskapsfører og kontroller – dere ser ham her.*

Matias gir tegn og en holografisk person flimrer fram, kledd som «byråkrat» med slips og mørk dress, hilser dem. *Matias* ler og sier at slik kledde hjelpere seg på 2000 tallet, derfor gjorde vi det også nå, og de andre humrer med.

- *Det er billig, bare en brøkdel av medlemskontingenten. Og jeg er ikke i tvil, Humania kopler seg på og følger oss nøye, men vi lever godt med det.*

Resten av møtet ble i ordnete former en planlegging av framtidige møter og aktiviteter for klubben.

Foruten temamøter og kunstmøter om 2000 tallet, vil de oppsøke natur og minoriteter som peker bakover i tid, oppsøke minnesmerker fra fortiden, spesielt de som ikke er så kjente. Oppfølging av de seksuelt umodifiserte vil *Lego*, vår *han* i styret, ta seg av. Også andre i bortgjemte enklaver kan ha bevart rester av tidligere historie, for eksempel noen avsides *hav-enklaver* i korallrev, og

Corona-enklaven for etniske minoriteter, dessuten *dødsenklaver* som den i *Madagaskar*. Hensikten for klubben er hele tiden å forstå mer av fortidens folk og kultur, det presiserer *Matias*.

Noen i styret foreslo å trengje inn i den lukkete *biologiske enklaven*. Som nevnt, det er et avskjermet område for mennesker, som et giganteksperiment på hvordan miljøet utvikler seg uten mennesker. De siste 500 år har den vært uten mennesker.

Matias måtte advare: *det er forbudt ... vi må ikke åpenbart komme på kant med loven. Klubben er dristig nok, uten det.*

Men han foreslo at klubben bygger et eget senter, et samlingssted. De har en god startkapital for å få det til.

Jeg vil komme tilbake med et forslag raskt, konkluderer *Matias*. Applaus.

Sin vane tro avsluttes møtet med kunstneriske innslag. Først sto to holografiske poeter fram og leste et dikt om lyset, sett fra den gangen og til nå, og med musikk av gammel kvad-type med rap til:

(innspilt med musikk og link eller QR kode)

*I mørket kommer lys fra alles øyner
som små lykter
Deres spor mellom stjernene
skjærer ut en dyp distanse i rommet
stråler fra en fjern erindring
fra den gang menneske ble menneske
ble homo sapiens ...*

*Fra den gang og til nå
er spor, er en tynn tråd av tro
en ildstreng gjennom
lag på lag av magi.*

*Slik blir dagene lysere
mens nettene gir mer søvn
som var de iblandet mørk materie.*

*Dyrearter gjemt i våre gener
lister seg gjennom tankenes bakgård
om nettene, og løfter på tidens tak
slipper fri fangete dimensjoner.*

*Mørket holder magi fanget
mens lys lar seg ikke forstå*

*annet enn i øyeblikk
som åpner seg utover og innover
i universer bare skilt av
våre pupillers blanke bladglass.
Lys gir liv, mørke dets magi
med solvind fra rommets hav ...
med ur-gener i solvind fra rommets hav.*

Helt til slutt hadde *Matias* arrangert en mini poppkonsert satt sammen av holografiske artister fra 2000 tallet.
Skikkelig trøkk!

Kapittel 14

Vi går litt over et år fram, til høysommer og frodig grønt i det sørlige *Norwegia*, en varmeperiode etter regn. Vinteren var kald med mye snø i fjellet, deretter vårregn som førte til flom. Men problemene med flom og regn ble taklet med god margin, ingen krise. Mindre skader ble reparert og glemt straks solen varmet, er et av mange eksempler på *Humanias* relative kontroll over både natur og folk.

Professor Heni måtte kutte ut den planlagte oppfølging av 2000-års forelesningene. Likevel, de opprinnelige forelesningene hans fortsatte å spre seg på nettet, kloden rundt. Han fikk utallige henvendelser med tilbud om gjesteforelesning, men sa nei til alle, hadde fått klar beskjed fra *Akademia*. Takket være *Armita* hadde han i stedet fått et slags sosialantropologisk forskningsprosjekt der han skulle intervju og undersøke folks syn på det såkalte *Etterkrigs århundre 1945 til 2045, nasjonalismens århundre*. Han underviste dessuten 2. trinns studenter i *Keiserrikenes Kina*. Likevel følte det som å være i halv karantene etter stormløpet rundt 2000-års forelesningene.

På den annen side, *2020 klubben* hadde grodd og etablert seg stadig sterkere, til *Humanias* årvåkne blick. De holdt en rekke klassiske konserter og popp arrangementer. I tillegg arrangerte de diskusjonsmøter om filosofi og kunst med blick bakover til 2000-tallet, men unngikk ordet «politikk». I allianse med et etablert teater satte de opp *Shakespeares «Tryllefloyten»* på en ny måte med innslag av hormonelt umodifiserte hun og han. *Lego* fikk en sentral rolle, og viste seg som en god skuespiller, men sangen måtte dubbles. De brukte bare levende personer i stykket. Vanlig er at statister og biroller er ferdiginnspilte hologrammer koplet til AI og tilpasses de levende skuespillerne, forsøkte også originale drakter og tøystoff, men det ble så ubehagelig at de måtte sy imitasjoner av smarttøy.

Det viktigste tiltaket i klubben var etablering og bygging av Stor-kollektivet «*Breidablick*», lagt nær *Lom* ved et vann opp mot *Breheimen Nasjonalpark*. Området hadde vært vernet helt siden 2000 tallet. Kollektivet besto av to store boligbobler og en fellesboble som lå i trekant og dannet et stort indre tun. Derfra gikk det veier til vannet nedenfor og oppover til fjellheimen. Naturens blick omfavnet dem, og trengte inn.

Tomten fikk de av en lokal «dispositør» som sympatiserte. Bygge- og driftskostnadene ble dekket dels fra gaver, dels av medlemskontingent. De som bodde der, betalte husleie etter evne. På rekordtid hadde de fått flere kunstnere vederlagsfritt til å lage skulpturer, installasjoner, malerier og holografiske filmer. For kunstnerne var dette god pr. Motivene i kunsten spente fra

menneskets urtid, til 2000 tallet, til nåtid. Et klimabeskyttende takhvelv omsluttet det hele, som en stor kunstepark.

Folk strømmet til for å se. Inntektene ble betydelige, gikk så bra at det skjøt fart i planen om å utvide med en teaterscene. Dessuten ville de skape et verksted som tok opp tradisjonelle og halvt glemte håndverk.

Matias ble valgt til konsul, som de kalte det, for *Breidablikk*. Han flyttet dit, og fikk langtids permisjon fra jobben som biomat ingeniør, men først etter betydelig påtrykk. For i *Humania* kan man ikke bare si opp sin stilling, men her ga de etter. Alt i alt bodde det 40 personer fast på *Breidablikk*, 5 av dem var i klubbstyret.

Det hadde vært en vanskelig og spennende prosess å komme så langt. Først måtte de søke om etablerings tillatelser og diverse naturforvaltnings fritak. *Humania* hadde stilt seg positiv «i toleransen og historiens navn» som det het, likevel med stigende reservasjon lagt til den opprinnelige skepsis, spesielt til de stadige planene for utvidelser.

Nå hadde *Humania* varslet en topptung delegasjon til besøk, som de sa, men inspeksjon var nok det rette ordet. Professor *Heni* og *Armita*, sammen med to fra den sentrale *Skandinaviske provinsregjeringen*, var med i delegasjonen.

Dagen kom.

Været var overskyet, men opphold, med lett bris, varmt nok og kaldt nok.

Matias og hans stab sto som tente alterlys og ventet på øvrigheta. Presis som varslet, de høye hen'er ankom i to *adris limousiner*. Straks de landet spratt et par sikkerhetsvakter ut, deretter delegasjonen. Alle smilte og hilste.

Matias hadde forberedt en kort velkomst film, som hologram midt på plassen. Den viste både hva *Breidablikk* og *2020 klubben* kunne by på, og fortalte dessuten diplomatisk om planene de hadde. De takket for all velvilje vist fra *Humania* og *Akademia*.

Alle klappet og smilte, likevel, spenninger ladet seg opp.

De vandret rundt.

Matias hadde nøye regissert noen opplevelses treffpunkter og hendelser, dessuten medarbeidere som delegasjonen skulle møte.

Heni tok etter litt *Matias* til side, ville ha en liten enesamtale, mest for å mette egen nysgjerrighet.

- *Hva fasinerer deg mest med 2000-tallet, er det musikken?*
- *Ikke bare, også det bak musikken: Menneskene, samfunnet den gang.*
- *Klassekampen, fattigdom, sykdom, kriminalitet, urett?*
- *Det er din vinkel ...nei, friheten. Individet uten datastyring.*

Heni stoppet han med et smil, lette etter en riktig ord-vei videre, men *Matias* fortsatte:

- *Jeg mener, vi må hente fram igjen det vi har mistet.*
- *Mistet?*

Matias forsto det var lurt med en liten taktisk retrett ...

- *Jeg er glad at Humania frigjorde meg fra min jødiske tradisjon, ga meg tankefrihet. Men det snek seg inn en ny ufrihet, datastyrt, hormonstyrt og kjønnsløst. Derfor tenker jeg, kanskje de hadde noe viktig den gangen som vi har mistet? Som vi kan finne igjen og lære av ...*

Matias stoppet opp, ble usikker, det ene ordet tok det andre, snart ingen retrett. Sa han altfor mye? Men han nektet seg selv å være uærlig.

Heni tok ordet, doserende:

- *Ja, vi lærer alle av historien, du vet, vi er sosiale vesener, vil være sammen. Det gir bindinger, kall det noe ufrihet, men som er nødvendig. Full frihet er å være forlatt .Omsorg forutsetter noe kontroll.*
- *Men kontroll gir ikke alltid omsorg. Rasjonelt er ikke alltid fornuftig. Tenk på opprørene den gangen, revolusjonene, arbeiderklassens kamp, kvinnefrigjøring. Det var kamper for frihet, som kapitalismen prøvde kvele. Jeg vil finne energien de hadde, gå i deres spor!*
- *Fasinerende, men husk, det var ikke en kamp for frihet, men for anstendig arbeid. Og de tapte kampen, men vi har vunnet den. Teknologi revolusjonene gjorde etter hvert hver minste krok på kloden gjennomskinnelig og kontrollert. Kombinert med hormon kontroll har vi dempet rovdyret, nådd det som både Marx, Mao eller Lenin bare kunne drømt om. De ville likhet, men skapte vold. Samtidig mestrer vi produksjon og miljø. Ikke noe av dette er mulig uten kontroll. Folk forstår og tolererer, ser det er i deres interesse. Derfor har Humania hatt slik suksess.*

Han slo professoralt ut med armene.

- *Ok, ok, ... det var reklamen professor, men jeg insisterer ... vi har mistet noe ... varme følelser kanskje. Det er i alle fall 2020 klubbens mål. Så dere må bare åpne ... toleransevinduet på vidt gap.*

Heni klokk-lo og smilte tørt. Toleranse, ja da, men det vil ikke bli opp til ham. Begge hadde snakket seg varme, og hadde mer ytterst på tungen; men ble avbrutt av *Armita* som kom bort, viftet til seg oppmerksomheten, og pekte på en stor skulptur ... *hvem i all verden er det?* Hun kunne spurt sin guide-biomat, men ville avbryte samtalen.

Matias smilte:

- *Det er Donald Trump, president i USA på 2000 tallet, som i skulpturen holder kveletak på Donald Duck. Kunstneren vil nok symbolisere at han som president innledet «de økonomiske krages periode». Anden er symbol*

på vanlige folk. Han fikk dessuten god drahjelp av en viruspandemi; de taklet ikke virus godt den gangen.

Armita hentet inn mer informasjon om Trump, leste mens hun holdt opp en arm. Til slutt ristet hun smilende på hodet:

- *Et lykketreff at vi ikke levde da! Kapitalismen gikk løpsk, rik sto mot fattig, kriger, til og med bruk av taktiske atomvåpen. Folkemord. Kloden kom ut av balanse, frykt og sensur, fake news, populisme framfor demokrati.*

Heni koste seg, ville supplere:

- *Man kan trykt si at det amerikanske verdensdynasti fikk en liknende skjebne som Romerriket, der også tyranner herjet. Ekstrem kapitalisme og cowboy kultur la en lasso rundt deres verdensherredømme. Til slutt var det bare for Kina å rykke til, senere med glideflukt til Humania.*

Matias nikket, smilte skjevt, men gremmet seg for all Humania forherligelsen, men var glad fokus var litt vekk fra 2020 klubben.

Delegasjonen fløt langsomt videre. Det falt mange lovord: imponerende hva de på kort tid hadde fått til på *Breidablikk*. Ved avslutningen, med et glass vin, sa alle, hver på sin måte, takk for en fantastisk omvisning. Men *Matias* følte deres bekymring i bakkant. De var redd smitte fra nedgravd opprør, ånden i historiens magiske flaske.

Heni lagret ordvekslingen med Matias i sin biomat, merket seg at Matias var usedvanlig gjennomtenkt og samtidig bygget opp sin makt gjennom 2020 klubben. Risiko algoritmen markerte derfor en fare, men igjen skjøv han det til side. Dette var ufarlig interesse for historien og gammel kultur.

Matias på sin side, straks han fikk en stille time, satte seg i yoga og reflekterte. Det hadde vært et velregissert, men likevel heftig møte med øvrigheta. Han matet inn endel stikkord i sin kultur poesi-bioma. Etter litt fikk han lest for sitt indre øre et dikt på gammelengelsk, i modifisert Ghazal stil, etter den islamske poeten Rumi – der den siste linje gjør hele diktet:

(innspilt med musikk og link eller QR kode)

The only way is together

The only way is forward

The only way is love

Like it or not, but go together

Like it or not, go forward

Like it or not, make love

So, follow the lead together

Follow the lead forward

Follow the lead of love

We will wait for you

Kapittel 15

Sommeren var på hell på *Breidablikk*, med *Olsok* i året og *Olsok* i livet, snart høst, snart et kjøligere drag med blødende blad, og moden frukt, ennå varmt nok i vannet til et morgenbad. Nattskodda kler landskapet så det ikke sover sommernakent. Derfor trer kant konturer skarpere fram, tett inntil ettertanker, mens lillesøster morgentåken løfter og leder lyd av sildrende vann, av fjerne fuglekvisper i motlys, lukt av vått gress og markblomster.

En bris løper kilende over nakne overkropper; det strømmer lys gjennom alle sanser, er *Olsok* med modent liv, men også varsel om mørke.

Matias fikk melding fra mor at far var død, ble bare 102 år gammel, og hadde av religiøse grunner lenge nektet å ha helse- biomaten, fikk lov til å skru den av. Nesten samtidig fikk *Matias* besøk av halvsøskenene, de bare dukket opp på *Breidablikk*, uten forvarsel. *Velkommen*. De tre satt i skumrende *Olsok* kvelder, snakket ut om barndommen, så utover det trolske landskapet, lette bakover til både gode og såre minner. Godt å være fri fra dogmene, der var de enige. Samtidig var alle tre blitt ensomme omstreifere i sinnet, fanget i *Humanias* repressive godhet, ja en av halvsøstrene kalte det «repressiv», for, som hun sa, det lå noe undertrykkende i å måtte være fri med så mye overvåking og kontroll. Ironien var åpenbar.

Uansett, slik satt de, uten at tankene tok helt av eller helt landet, uten å få alt til å stemme eller gå opp i noe høyere. Men det hjalp å snakke, være sammen innover i sinnet, være en familie og tradisjon, selv om den var i bruddstykker.

Matias fortalte halvsøskenene inngående om *2020 klubben* og *Breidablikk*, at aktiviteten og interessen var stor og driften god, lette etter en sammenheng mellom engasjementet for klubben og opprøret mot foreldrene, men klarte ikke sette ord på.

Moren var gammelmodig, ville ikke bruke hologram, men fortalte på lyd-link til *Matias* og søskenene at hun ville begrave mannen sin i hav-enklaven *Corona*. Det er, sa hun, eneste sted jøder føler seg hjemme og vil legges til hvile, og etter begravelsen ville hun bosette seg der.

Det fikk *Matias* til å undersøke nærmere hva den enklaven sto for, og oppdaget en spennende kopling til 2000-talls kulturer. Som hormonelle *hun og han* var en materialisering av 2000 tallet, var minoritetskulturer på *Corona* noe av det samme, tenkte *Matias*. Gjennom tiden hadde kulturene overlevd der, riktignok ved å endre seg. Mye av det opprinnelige var likevel i live.

Derfor, det vokste fram en dristig plan i *Matias*. Klubben hadde gode kontakter blant leger og datafolk i *Los Angeles*, der de skadete fra dødsenklaven ble behandlet. Han inviterte tre av dem til en workshop på *Breidablikk*. De kom, og søkte sine arbeidsgivere om forskerpermisjon. *Matias* plukket ut to fra styret og tre kunstnere knyttet til *Breidablikk*: en maler: *Maadi*, en musiker: *Mini* og en forfatter: *Sars*. Dessuten tre vanlige medlemmer av klubben. En av de fra styret var *Lego*, deres hormonelle han.

Sammen med de to fra *Los Angeles* dannet de et team som skulle reise til *Corona*. Hensikten, sa *Matias*, var å knytte kontakter med minoriteter og bedre se perspektivene bakover til 2000 tallet.

Det var allerede en lokal *2020 klubb* gruppe på *Corona*, og de ordnet med en invitasjon, for det var ikke fri reise dit.

For *Matias* var det også et mål å se igjen mor, noe han holdt tett til brystet. Sorg og lengsel henger sammen med positive og negative minner, og de om far var mest negative, men mor ... det var glimt av omsorg, sommerstier de gikk sammen, solstreif gjennom sky. Han filosoferte, det som har mest verdi når man vikles inn i tidens villnis, må være å finne meningsfulle veier videre, realisere en drøm, egalisere fortid, verdiggjøre. Derfor var det viktig å se igjen mor, kanskje forsone, verdiggjøre, men fars begravelse rakk han ikke, samme kunne det være.

Lindan og *Handis* hadde meldt seg som interesserte til *Corona* turen, blitt plukket ut som vanlige medlemmer. Ved ettertanke måtte en av dem bli hjemme av hensyn til barna. *Lindan* var mest tent på å dra, så *Handis* tilbød seg å bli. I stedet kom *Tarek* fra hav-farmen med, hen vi alt har stiftet bekjentskap med. *Matias* vurderte at det var fint å få med en med erfaring fra en hav-enklave og med bio-gjeller.

I retrospekt kjenner vi allerede mange av disse, noe som langt fra er tilfeldig.

Matias fant gode erstattere til å følge opp på *Breidablikk* mens de var borte.

Planen var å være tilbake etter omtrent fire-fem uker, men visste aldri.

Tilsammen ble de en *Corona* gruppe på tolv personer. *Matias* hadde sans for det tallet– igjen *de 12 edsvorne*. I tillegg spurte halvsøsknene om å bli med til mor. Greit, sa *Matias*, men ikke mer enn det, de var utenfor klubben.

Etter en slitsom reise med kontroll og bagasjesjekk, landet de med en lokal *water-Shuttle adris* på takslusen til den sentrale luft-fylte boligboblen i *Corona* enklaven, der de etter planen skulle innkvarteres. Den lå sammen med en rekke store funksjons bobler, og utover lå mange bobler i forskjellig størrelse og funksjon, som slyngende armer av en blekksprut. Mellom armene var det grønne og gyllenrøde hav-åkrer. I en mektig krans rund det hele reiste fargeglade korallrev seg med svermer av fisk i alle størrelser. Noen av boblene ytterst på armene kilte seg inn mellom korallrev.

Det var tidlig ettermiddag. Solen funklet ned gjennom klart vann, og *Corona* sto på alle måter opp til sitt navn.

Innendørs i den gigantiske boblen var det helt annerledes, mest som et vanlig bymiljø i luft. Bare tak-kuppelen flimret med lys fra vannspeilet omtrent 15 meter over. Mindre luftbårne *adris* svevet omkring i boblen, men i hovedsak gikk mennesker til fots eller med saktegående hjelpemidler mellom mange boenheter.

De ble møtt av *Adrik*, lederen i den lokale *2020 klubben*. Hen smilte varmt, klemte alle velkommen etter tur, hadde ordnet innkvartering. Samme kveld arrangert de en velkomstkonsert med inviterte kunstnere fra 5 forskjellige minoriteter, spilte og sang nasjonale hymner, også en samisk joik. *Matias* sto fram og takket. Flere gjorde det samme. Likevel, det var noe i denne kunsten som skurret i *Matias* ører, ble på en måte for gammelmodig, for han likte å løfte fram de gamle tradisjonene, men som inspirasjon, ikke som museumsgjenstander.

I de kommende par uker ble de geleidet rundt til mange slags grupper og tradisjoner, fikk tilbud om å operere inn kunstige bio-gjeller, men sa nei takk. I stedet lånte de vanlig dykkerutstyr med luftkolber for sightseeing rundt på havåkrene. *Corona* gjorde god nytten for seg som storprodusent av mat fra havets fruktbare fang. Spesielt la *Matias* merke til hav-druene hengende fra noen gesimser på korallfjell. Druene var genetisk modifisert til å vokse under vann, og han ble fortalt, druene lå en periode i ferskvann etter innhøsting før de ble presset til vin. *Coronas* vinmerker var kjente og høyt verdsatt. Mineralene fra korallene ga en spesiell god ettersmak og fylde.

De tre kunstnerne i *Matias* gruppe, *Maadi*, *Mina* og *Sars* fikk god kontakt med en kunstgruppe som tolket gammel kunst «progressivt», hva nå det var. Tradisjoner tilbake til 2000 tallet for etniske minoriteter ga et fargerikt spekter av muligheter. Spesielt jødiske, samiske, afrikanske og egyptiske tradisjoner sto sentralt i kunstgruppen, og de levde seg inn i esoterisk tenkning tilbake til de egyptiske hemmelige ordner og frimurerlosjer – *Osiris*, *Orfeus* og *Pythagoras*. *Mina* som var musiker, så en sammenheng til afrikansk ånde-maske dans, musikk fra en gammel førkolonial åndekult kalt *Gule Wamkulo*. Dessuten jobbet hen med en ny variant av *Mozarts* «*Tryllefloyten*» om frimurer bevegelsen.

Alt dette planla de å løfte fram til moderne tid og formspråk, ikke minst med uttrykk og tema som ga mening for folk, og de kastet seg med energi over oppgaven, godt hjulpet av et avansert studio, kunst-AI og den beste *korall-Corona-Queen* vinen, som den heter. Før eller senere må dette ende i en brak-konsert, sa alle samstemte.

De andre i gruppen lå heller ikke på latsiden. En dag kom *Lego* til *Matias* og ba om et «lukket» møte sammen med datafolkene og legen. Som innledning viste *Lego* hvordan man midlertidig kan kople fra kommunikasjons biomaten og bare tale i luft på gammelmåten uten at det registreres. Men de må ikke være frakoplet for lenge, da vil oppsporings algoritmene fatte mistanke. De må dessuten være i et rom uten kamera eller hologram utstyr.

Lego fortalte, de hadde fått god kontakt med flere forskergrupper og dataeksperter på *Corona*. En stor frustrasjon, skjønte de, var at biomater ikke tok nok hensyn til etniske krav. De obligatoriske biomatene skaffet *Humania* kontroll ikke bare over all kommunikasjon, men over det hormonelle og genetiske mønstre, som i stor grad også styrer kulturforståelse. Enhver lokal «etnisk» endring av biomater er strengt forbudt. Mange er derfor bitre, men må knytte nevene i lommen.

Lego presenterte derfor sin opprørske ide. For å levendegjøre 2000 tallet mer direkte, ville de kople helse-biomatene mer tilbake til hormon mønsteret fra den gang, spesielt viktig var *testosteron*, *progesteron* og *østrogen* nivåene, men også *adrenalin* og *cortisol* stress respons. Det ville gjenskape følelser mer som de hormonelle han og hun, som *Lego*, og frigjøre andre reaksjoner som ikke direkte er koplet til kjønn. *Lego* hevdet at det viktige ikke var kjønn, men hele spekteret av kunst og følelser, ja livet sett gjennom fortidens hormonspeil. Likevel, det vil ta tid før hormon endringene gir full virkning, og gen re-modifisering må komme senere, så det er bare en start.

Matias forsto med en gang at denne planen ville stemple dem som opprørere, ja kriminelle, og en bivirkning være et kortere liv. Han spurte om ikke *Humania* straks ville oppdage endringene, men der hadde de en smart løsning, var svaret, for de hadde laget et program som installert i biomaten, sendte ut falske beskjeder om hormonnivåer, i tillegg metoder for å skjule genetiske endringer. Opplegget var programmert og klart, konkluderte *Lego*, nå gjaldt bare å få et *go ahead*, og bestemme seg for hvem. Alle sto nærmest og trippet av begeistring foran *Matias*, sa han måtte bli med, kaste den viktigste terningen i livet, krysse *Rubicon*.

Matias var i tvil, ba om *time out* – satte nytt møte samme sted om 24 timer, og brukte tiden til å diskre forhøre seg rundt. Alle kunstnerne, også *Lindan* og *Tarek* var entusiastisk interesserte. *Lego* ville være med, for han hadde spesifikt endret testosteron; nå ville de endre et bredere hormonspekter. *Matias* bestemte seg for å avstå, måtte beholde ansvar og organisatorisk kontroll, og det var med tvil, og han følte seg presset, men sa, *go ahead ... på eget ansvar ...* forsto likevel at det på dypt vann ville bli et felles ansvar.

Kapittel 16

Matias hadde mange forventninger foran gjensynet med mor. Kontakten dem imellom hadde vært så liten, også nå, men hun fikk beskjeden at han kom til *Corona*, og at halvsøsknene var med.

Hun bodde i en egen jødisk boligboble i *Corona*, som har et tyvetalls etniske bobler med i alt 7 forskjellige religioner, også en muslimsk boble med moskeer, hvor det i tråd med muslimsk tradisjon er forbudt med malerier av natur eller mennesker, bare abstrakt kunst. Til gjengjeld var den overdådig. Den jødiske boblen var helt annerledes, mer dyster. *Matias* kunne vandre holistisk gjennom dem og se, og ble overrasket hvor hensyntakende storsamfunnet var til minoriteter og antikke religioner, tilsynelatende. Eller var strategien kontroll gjennom toleranse, for har de hormonene, har de makta.

Matias og søsknene tok en lokal *water-shuttle adris* til den jødiske boligboblen. Det var kveld med mørk havhimmel over. Den jødiske boblen var også mørk, som en gigantisk svart kuppel, der bare svake skjelvende lys trengte gjennom hvelvingen.

De steg ut og ned fra landingsstedet på taket av boblen. Kart-displayet viste at avstanden til der moren bodde ikke var større enn at greit å spasere, så de gikk mellom enkle boliger av forskjellig størrelse, hele veien i dunkel belysning. Sentralt var et større hus-kompleks med tårn. *Matias* kjente det igjen som en synagoge. Grupper av mørkkledde menn med hatt og pistrete skjegg vandret omkring, som på en slags teaterscene. Var dette virkelig lov i *Humania*?

Til slutt stoppet de ved angitt adresse, banket på, og en tung dør åpnet seg sakte. Der sto mor, vanlig kledd, registrerte *Matias*, men med skaut. Ansiktsdragene var som hans egne, med høy panne, smale kinnbein, et stramt reservert smil. Det blå i øynene vekslet med grått. Han sto ansikt til ansikt med seg selv.

- *Kom inn.*

De gikk inn. Den planlagte klemmingen uteble. Hjertelighet gjemte seg bak en tilmålt skepsis. Ved siden av mor sto *an face* tre alvorlige menn og en kvinne. Mennene var ortodokst sortkledde, den ene ungdom i tyveårene. Kvinnen var også ungdom, kledd i en mørk si kjortel.

De hilste høvelig. *Talmud* lå foran dem på et lite bord, dandert med kunstige blomster og lys. *Matias* la merke til at det var en vakkert utsmykket bok med kunstblader og skrift, noe han bare hadde hørt om, aldri sett. Ved siden av lå et ovalt smykke med davidstjerne som blinket diskret, sikkert *Talmud* og mosebøker der man ved berøring kan få dem innlastet i hukommelsen eller fortalt i hologram.

Mor:

- *Dette er mine samboere.*

Hun nevnte deres navn, de bukket. Taushet, og presenterte deretter *Matias* og søsknene. Taushet, men fanget inn spørsmålet som lå i luften ...

- *På dagtid og jobb må alle kle seg i Humanias klær, men på kvelden kan vi gå som vi vil, og de fleste velger ortodokst.*

Matias forsto, det lå en protest der, som ble tolerert.

Hun trakk pusten dypt, fortsatte:

- *Vi må godta biomatene, og alle er hen, men kler oss kjønnet når vi kan. Mennene sparer til skjegg selv om det blir tynt.*

En antydning til smil, og stemningen tinte litt opp, mens de ble vist innover i stuen til en kopp te og frukt på fat.

Matias følte en slags panikkangst, grep fatt i seg selv, knyttet nevene, men løsnet grepet og tok tekoppen, kunne ikke skjule en ubehagelig skjelving, ubehagelige minner. Varmen han hadde håpet på hadde uteblitt. Hun var bare vert, ikke mor, måtte hun eller ville hun?

Samtalen kom til å dreie seg om farens begravelse, som hadde vært for to måneder siden, en ortodoks seremoni. Mor og med-beboerne beskrev tilværelsen på *Corona* som vanskelig, men likevel mer verdig enn i storsamfunnet.

Minuttene tikket, timen gikk. Ikke en eneste gang stoppet mor opp og spurte hvordan *Matias* eller søsknene egentlig hadde det, eller om minner fra barndommen, eller om hva de gjorde her annet enn å besøke dem. Alt sirklet rundt faren, sorgen, og problemene. Hun spurte ikke om *Matias* og søsknene ville besøke graven. De spurte heller ikke henne.

Skjelvingen økte og allierte seg med hodepine hos *Matias*, til tross for at han trykket iherdig på punkter i helse- biomaten. Han reiste seg brått.

- *Jeg må gå, føler meg ikke bra.*

Han sendte et signal for å bestille en *adris*, sa henvendt til halvsøsknene:

- *Bli dere ...*

De var nok i tvil, men ble beklemte sittende, hadde ikke sagt stort.

Han bukket seg ut, mens mor satt taus, hennes med-beboere dobbelt tause.

Turen tilbake ble mørk.

Matias steg i en liten *taxi adris* opp fra den jødiske boblen som ut av et sort hull, gled sakte gjennom vannet til sin boligboble. Den blinket som tusen stjerner, stadig nærmere, en annen virkelighet, likevel ble ikke tankene lysere. I hans hemisfære flimret brokker av lys og mørke, gnistret over nakne nervetråder, i en følelse av både nærhet og uendelig distanse ... kaos, orden og kamp.

Vel framme, alene, la han seg på en sofa, lukket øynene. At hun kunne være så hjerteløst ikke tilstede i hans liv. Var de bare «frafalne»?

Og han gikk dypere, til det som avviser ham i henne, det setter spor så han avviser og avvises av andre; blir ensom selv i selskap med mange. Derfor føler han mer angst enn sinne, ser hvem han er i speilbilde av sin oppvekst. Alle har vel avsnitt i livet man ikke vil lese høyt, likevel i stillhet kunne forstå det hele. Han ser ... mor var forgiftet av samme åndelige heksedrikk som han ble beruset av ved å fornekte troen, men var de ikke da begge fanget i samme garn, bare på hver sin side i fangstmannens faste grep?

Han vet, tro og viten vikler seg inn i hverandre i livets vev. Likevel, de er av forskjellig tråd. Helhetstanken er uunngåelig: for det vil være forløsende med en annen dimisjon å stige inn i, himmel eller helvete, noe annet enn evig intethet. Uansett, livet her på jorden gir trøst og omsorg, skaper kultur og motkultur. Perleporten får være så trang eller vid den vil.

Matias sov urolig denne natten, slo av søvn regulatoren, ville være «seg selv», og de mest forunderlige drømmer smøg seg fram, løftet på fornuftens tak. Han var tilbake til 2000 tallet, ja helt til imperiets Roma; virvlet gjennom et *Dantes inferno*.

Her er et utdrag fra dagboken han la i interne hukommelse neste morgen:

Det forundrer meg hvordan små ting blir store og store ting små. En liten replikk, en misforståelse kan gi taus isfront mellom mennesker. Ros eller flørt skaper forhåpninger og følelser som kan vokse eller dø. Vi vet ikke. Eller i samfunnet, det samme, en liten provokasjon kan utløse et ras av hendelser, storm på sosiale medier, bygger seg opp og brister. Mens motsatt, grov urett, fattigdom, diskriminering kan gå år etter år uten at mange tar til kamp, og de som gjør det, taper både i media og mot makta.

Samme er i kunsten. Tilsynelatende makkverk mesker seg fram mens nobel art må ta til takke med almisser i bakgatene. Kameraderi og tilfeldigheter rår, og for de fleste går det ikke som i eventyret at de til sist lykkes, vinner prinsessa og prinser. De forvitrer.

Slik gikk tankene i min drøm, steg for steg gjennom et Dantes Inferno av motsetninger, nederlag og seire.

Nå våknet, kan jeg forstå mor på samme måte – de små tegn, de manglende ordene, som vokste seg store. Nært og fjernt vibrerer gjennom meg, kaster meg fra helvete til himmel, gang på gang.

Jeg husker en sangstrofe fra 2000 tallet ... Look up if you will, the city of God is there on the hill ... ja, jeg ser opp, og ser ned i avgrunner, en Sisyfos er jeg som bygger svar på svar, spørsmål på spørsmål, for deretter å rive ned.

Ti slutt hadde han klort inn noen kryptiske dikt linjer, men neppe i samråd med dikt biomaten:

*Av og til
slår jeg øynene opp i mørket
og ser meg selv
En dyrisk drøm
løper for å gjemme seg
men jeg holder den i halen
til den kaster hammen*

*Mørket har stier
jeg ikke tør gå i lyset
De stopper alle ved havet
Der blir jeg stående
til solen stiger
stråler som løsner låsen
ut til min dag*

Kapittel 17

Det lakker mot høst.

Rastløse oktober vinder jakter visne blad og følelser, veksler mellom å være friske, kjølige og sure. Solen står lavt selv midt på dagen, har lite varme. Skyggene strekker seg stadig lengre ut; frosten sniker seg fram om nettene. Det er også dager da sommeren vender tilbake båret av mild bris, likevel med forventning om mer kulde.

En slik lun ettermiddag sitter *professor Heni* ute i sin bakhage, en liten grønn lunge, og nyter en kopp varm te, tenker at endelig er han tilbake til normalen, de gode rutinene, det jevne livet. Men ønsker han det? En rastløshet har satt seg fast etter suksessen med 2000-års forelesningene. Før han har fått en slags kjendis status, og utrolig mange henvendelser, fremdeles. Først var han enig med *Akademia* at alle burde avvises. Men etter hvert oppdaget han, avvisningene gjør at han parkerer seg selv. Den nye rastløsheten forteller ham at livet før forelesningene, som nå er tilbake, det var for passivt, for professoralt. Han liker action, innerst inne, og liker *Armitas* leppestimulator. Den har det blitt mindre av i det siste.

Han sitter altså bakoverlent i sin grønne hagekrok, er både tilfreds og utilfreds med livet, en vanskelig miks.

Armita ja, han gir et digitalt signal om samtale. Hun er ikke en person man kontakter direkte, er sikkerhets skjernet. Men han har en intern varslingskode.

Det varer bare en halv kopp te, og en håndfull tanker, før *Armita* ringer tilbake, som stemme og ikke hologram:

- *Hei – står til? Jeg hadde tenkt å kontakte deg, det er noe vi må følge opp igjen - sammen.*

Lyder lovende, tenker *Heni* ... *Hva da?*

Og la inn et avmålt tonefall.

- *Knektene i 2020 klubben har vært riktig kreative i det siste, etter at vi besøkte dem på Breidablikk. Distrikts-guvernøren har innkalt meg til et møte, og jeg bør ha med en fagmann sier hen, altså deg.*
- *Hva gjelder det?*
- *Det kan jeg ikke si nå.*
- *Ok, siden det er deg.*

Hun legger på, sendte noen instruksjoner.

Endelig, tenker Heni, endelig ute på åpent hav igjen ... fri meg fra masten!

Møtet *Armita* snakket om skal være i *Stockholmi*, den tidligere svenske distrikt hovedstaden, en knapp times luftkorridor tur fra *Oslovia*. *Akademia* hadde leid en luft minibuss— *max adris* med betjening, nesten som en limousin. Transporten var automatisert med AI. En hyggelig avatar tilrettela, serverte snaks og et glass vin. *Armita* hadde med seg en ekspert på etniske minoriteter og den lokale guvernøren for *Breheimen*, distrikt der *Breidablikk kollektivet* ligger.

Heni kjente dem ikke, men ante hvorfor de var med.

Det var hyggelig å se *Armita* igjen. De småpratet. Hun hadde steget i gradene, var medansvarlig direktør for hele *Akademia Skandinavika*.

Heni syntes *adris* turen ble for kort.

Stockholmi senter var på en sjarmerende måte fremdeles «*Gamla stan*». Den sentrale bykjernen med havner, grønne parker og slott var bevart og under åpen himmel. En del restaurerte gamle frakteskuter og passasjerskuter lå ved kai og ble ennå brukt for å frakte «*visitarios*», det offisielle navnet på det som før het turister. Den mer moderne del av byen lå som en ring-krans med alle slags funksjons-bobler, vakkert plassert og belyst. Høyt fra luften skinte det som en sol med Munch'ske utstrålinger, og slottskomplekset i sentrum.

Denne formiddagen lå gråe høstskyer over byen. Et par kraftige regnbyger formørket horisonten, og den som lyttet kunne høre enkelte fjerne tordenskrall. Limousinen landet på taket til et av slottene, noe som overrasket *Heni*, men han så raskt på sitt indre display at de landet på byregjerings-senteret.

De ble geleidet inn i en hall med gullspeil og gamle krystall lysekroner. *Heni* følte seg tilbake til 2000 tallet, ja før det. Et stort hologram midt i rommet viste en mektig konstruksjon av korallfjell, havbruk og boligbobler under vann, svevende som et eventyrslott med funklende lyskrans rundt, virkelig en korona. Vakkert innpasset i overkant kunne man lese: *Corona-Queen enklaven*.

På litt opphøyet podium satt tre personer. *Heni* kvakk til, for han dro kjensel på selveste *vise-cesarius Calma* på en av fløyene.

Storpolitikk, tenkte *Heni*, overrasket, men følte seg bekvem, var lei den professorale stillheten. De ble anvist plass av hjelpere som kom hastende til. *Hen* i midten av de tre tok ordet:

- *Velkommen, sett dere. Mitt navn er Gregori, skandinavisk konsul, og har med meg, som dere kjenner, vår kjære vise-cesarius, dessuten min førstesekretær. Hen skal gi en kort innledning. Som dere forstår er det den såkalte 2020-klubben som bekymrer.*
- *Velkommen. Som konsulen sier, skal jeg gi en brifing. Dere får også laste inn i hukommelsen en bredere informasjon, som er klassifisert. Saken er at en gruppe fra 2020-klubben har reist til Corona-enklaven for etniske*

minoriteter og begynt med merkverdig aktivitet, blant annet endret eller kople ut biomater, som er strengt forbudt, og de har prøvd skjule det.
Førstesekretæren så seg rundt, snudde seg til *Calma*, og fikk nikk til å fortsette.

- *Som sagt, informasjonen er strengt klassifisert. Corona-enklaven er av de største vi har, tjue millioner mennesker, med tretti forskjellige etniske grupper. De største gruppene er jøder, ariere, flere negroide, flere gule, indianere og somaliere – men også mindre som samer og eskimoer. Enklaven ligger halvt innebygget i skjul blant verdens største korallrev utenfor kysten av Queensland i Australiana, se hologrammet. Om dere husker tilbake så var etniske konflikter noe av det vanskeligste å innpasse i Humania. Man forhandlet fram denne delvis selvstendige Corona-enklaven, med status som en provins. Der har gruppene anledning til å praktisere sin kultur på fritiden, som det heter. De lever mest av havbruk, også mye hav-teknologi og kulturformidling.*

Førstesekretæren la inn en kunstpause. *Heni* og de andre merket at informasjon tikket inn i biomat nærhukommelsen. Selveste *Calma* tok da ordet:

- *Som dere innser er det spesielt sensitivt at romantiseringer av fortiden koples sammen med den etniske enklaven. En god balanse kan da lett forstyrres, radikaliseres, spesielt når de i tillegg endrer biomatene. For ikke å virke påtrengende har vi i samarbeid med ledelse på Corona tatt initiativ til en stor kulturmønstring, en festival der. Mange av våre topp artister kommer og det planlegges overføringer til hele kloden. Programmet har både dagens kunst og kunst fra etniske minoriteter. 2020-klubben er med og presenterer sin kunst, mest musikk. Vi har forberedt dette en tid, og om et par dager braker det løs.*

Hun stoppet opp, veide sine ord ekstra før de slapp ut:

- *Men her kan det sies at vi aldri hadde arrangert festivalen var det ikke for bekymringene rundt 2020-klubben. Straks festivalen har startet vil all privat trafikk fra og til Corona bli midlertidig stanset eller sensurert, en delvis lock-down. Vi vil samtidig gå inn og overta styringen av Breidablikk kollektivet. Dette er selvsagt strengt klassifisert informasjon.*

De erklærer krig, forsto *Heni*, og undret seg, hva i all verden har 2020-klubben gjort med biomatene? De er ikke lette å endre, og - det er som å tukle med *Humanias* hjerte, de burde vite at det straffer seg. Lock-down og overtakelse – vanligvis fremmedord i *Humania*. De må virkelig være oppskaket.

I en rolig stund etterpå satte *Heni* seg ned med en kopp te og lukket øynene til refleksjon. Det er en illusjon å kunne bringe verden tilbake til 2000 tallet,

gjentok han, som et mantra, likevel, når en illusjon får nok makt i folket kan det utroligste skje. Han tenkte over begreper den gang – ytringsfrihet, sensur, pressefrihet eller ensretting, og visste at *Humania* hadde smarte løsninger for dette, med stor frihet, også ytringsfrihet, samtidig med full kontroll, satte grenser, en forutsetning og motsetning.

På 2000 tallet florerte direkte og indirekte sensur, markedsrett, formell pressefrihet og informasjonsrett, internett, religiøse sekter, fake news, varianter av kunstig intelligens, mange uten etisk styring. Det sprakte i alle retninger. Etter hvert tok kontroll teknologi mer og mer over. Et eksempel er aksjespekulanter. Teknologien med AI ga først økt frihet til å investere der det ga mest avkastning. Svakheten var at spekulanter beriket seg selv mer enn før, helt urimelig. Det gikk en stund, men da klasseforskjellene igjen ble for store, vokste opprør og motmakt, krav om andre løsninger. At sosialister, politikere eller byråkrater bestemte investering og marked, det hadde feilet, var uproduktivt. Løsningen lå i ny teknologien, som alltid, med statskontrollerte AI og algoritmer, men ikke kontrollert av verken politikere eller eksperter, mer som en objektiv digitalt generell intelligens. Den kunne investere og styre mer effektivt enn den skarpeste kapitalist og spekulant, men privilegerte ikke seg selv, ga mer likeverd og frihet til folk flest, samtidig business-like effektivitet. Med et stormkast hadde teknologi klart det de gamle marxister bare drømte om.

Heni visste at *Kina* på slutten av 2000 tallet innførte avansert teknologisk kontroll, også tankek kontroll. Samtidig, den stramme kontrollen over store spørsmål åpnet for indre folkelig frihet for de nære ting, som viste seg å være framtidsrettet. Mens *Vesten* og spesielt *USA* den gang hadde et haltende syn på kontroll, samtidig som markedskrefter og kultur ble sensurert, og religiøse fordommer, etniske konflikter, *Fatma* og terror la en klam hånd over fri ytring, var et konglomerat, et forvirrende bilde. Ingen ønsker seg tilbake dit.

Heni sukket idet han løftet tankene tilbake til nåtiden. Helt åpenbart blir frihet og utfoldelse utfordret på en ny måte av hendelsene på *Corona*. Han så det. Og taktikken med en kulturfestival – tja, en smart vri, kan gi kontroll, handlingsrom, ikke minst folkelig støtte, derved få to ben å stå på, men også sjøbein om det trengs stå i storm.

Det ble bare en natt i *Stockholmi* før de var på vei til festivalen, en natt i etterlengtet møte med *Armitas* leppestimulatur. De fant hverandre i orgasmen, mens det regnet og tordnet i nattemørket rundt, og de lå varmt og trygt hud mot hud. Likevel ble været som et omkransende varsel, tegn på at det var slutt på en skyfri tid.

Neste dag steg de ombord i en av de virkelig store supersoniske rom-dragene. Destinasjon *Australiana*. Alle prominente var med, samt deres sekretariat og avatarer, i tillegg pressefolk og noen kunstnere. Over halvparten av passasjerene, et par hundre, var tungt væpnet politi og sikkerhetspersonell, som også hadde med «digitale tvillinger», spesielle militære avatarer, roboter med avansert kunstig intelligens, kodet med samme «personlighet» som soldat eller politi. Derved kan de kommunisere direkte med sin «herre», og ta større risiko i konflikter. *Heni* hilste høflig på et par, skremmende lik mennesker, bare litt kortbygde og uten sjel i blikket.

Kapittel 18

Vise Cecarius Calma og hans følge ble høvelig mottatt på *Corona*, steg inn med lysshow og tiljublende folkehop, som for anledningen var oppfordret til å ha på sine beste nasjonaldrakter. Alt sto i kulturfestivalens tegn – kvalitet, glede, toleranse og fargerikt fellesskap. Men ledelsen på *Corona* kjente frihetsfølelsens nervøsitet. Kulturmiljøene følte kontrollens usynlige sensurfingre. Det bygget seg opp til stillingskrig.

Som på alle toppmøter skjer det viktigste «i korridorene». *Calma* med stab bad om møte med, som det het: «den lokale 2020-klubben og deres gjester». De visste at gjestene var *Matias* og sentrale i klubbstyret. Selv om henvendelsen var formulert vennskapelig og i festivalens tegn, ante *Matias* straks uråd, var første gang han var invitert til å møte noen i den globale sentralregjering, egentlig en æresbevisning. Han merket også at det ble vanskeligere å kommunisere med omverdenen, spesielt med de på *Breidablikk*, som fortalte at to kontrollere fra myndighetene hadde vært på besøk, med mange nærgående spørsmål, men så langt høflige.

Festivalens hovedprogram var fargerikt, ja fargesprakende, og lot de tusen blomster blomstre- både i drakt, dekor, form og innhold. Mange trakk tradisjoner langt tilbake og fram til nåtid, og videre framover, som en symbiose av tidsepoker og kulturer. Andre var mer tradisjons-tro til det opprinnelige, søkte nostalgisk mot røttene, av og til helt tilbake til klassisismens *Roma* og *Athen*. Noen fordypet seg i det esoteriske gamle *Egypt*, beskrev geriljaleder og frigjører *Moses* på en ny og brutal måte. Han ble oppfostret av egypterne i Osiris mysterienes esoteriske tradisjon, men skiftet side til jødisk geriljaleder, drepte førstefødte egyptiske guttebarn. Da fikk egypterne nok og «lot jødene dra». Senere hentet han ikke bare ned de ti bud på steintavler, men skrev fortellingen om Adam og Eva, hadde han nok spist av eplet, men kunne temme slangen.

Andre flettet kultur inn i tradisjoner fra de fem store religionene på 2000-tallet: buddhisme, kristendom, jødedom, hinduisme og muslimsk tro. Det orientalske veiet også tungt med *kinesisk* og *japansk* maskedanser og konfusiansk tradisjonsmusikk.

Men ... som en stilltiende høylytt forutsetning lå det hele tiden bak at alt dette var byggesteiner for en samlende fargerik felleskultur, syntesen som hørte hjemme i *Humanias* ideologiske og materielle parnass og kulturelle supermarked.

Til møtet med *Calma* tok *Matias* med seg *Lego* og de tre kunstnerne *Maadi*, *Mina* og *Sars*. Dessuten kom to fra den lokale 2020-klubb gruppa. *Calma* hadde

med seg professor *Heni*, *Armita* og to fra *Calmas* stab. Hen hadde med hensikt ennå ikke lagt kommunikasjons bånd på *Matias* og hans gruppe, og de avventet å overta styringen av *Breidablikk*.

Etter velkomstfraser og bukk, lot *Matias* kunstnerne fortelle om sine opplegg for festivalen. Det vakte høflig anerkjennelse. Alle gledet seg til å høre og se, men det varte ikke lenge før samtalen kom inn på det egentlige tema. *Calma* betraktet lenge *Lego* opp og ned, sa at det var interessant at han hadde hormoner som kunne minne om fordums tider med markerte kjønn. *Lego* bekreftet med et reservert smil. Alle holdt pusten. En frykt gjennom *Matias* – hvor mye visste de? Endringene i biomatene var jo dekket over med falsk informasjon, men ... Idet han måtte trekke pusten fortsatte *Calma* med henvisning til *Lego*:

- *Vi har godkjent hans hormonendringer. Det er interessant å se hvordan kjønn kommer til uttrykk i endret kropp og adferd, men vi kjenner så alt for godt til fortidens problemer med dette. Derfor er det strengt forbudt for andre å endre hormon innstillingene på helse- biomaten eller eksperimentere med genene.*

Først ble det trykkende taust, så kremtet *Matias* til seg ordet, han valgte spontant å innrømme noe:

- *Det vi har endret på er bare små uskyldige justeringer for bedre å oppleve kultur og følelser fra 2000 tallet. Dere ville sikkert kunne godkjenne dem.*
- *Da må dere også få det godkjent - først. Vi gir dere stor frihet, men da må dere føle stort ansvar.*

Calmas bryske svar torpederte den til nå godlynte stemningen.

Matias ble i beit for hva han skulle svare. Det kom brått på, og iblandet for mye autoritet. *Maadi*, den ene kunstneren, brøt inn og sa at de hadde laget en liten holistisk sketsj over et dikt som kunne passe, som viser hvordan mennesket reiste seg på to og tok kontroll. *La oss presentere ...*

Da det ikke kom noen umiddelbar innvending, ga han et tegn.

Maadi tok igjen ordet, sa at mennesket gjennom alle tider mestret det som ga makt, samtidig ofret mye som da ikke kunne bli med videre.

- *Naturfolk for tusener av år siden hadde evner vi ikke har i dag. Samtidig har vi tilpasset oss vår verden og teknologi, har evner de ikke hadde. Det er en genetisk utvikling, erfaring og biomatene. Derfor har vi laget et syngespill som symboliserer dette, velkommen ...*

(senere innspilt under med musikk og link eller QR kode)

Han gir et tegn og en hologram-scene senker seg ned mellom møtedeltakerne. Fargerike tablåer av natur veksler med tordenskyer, regn, vind og sol. Midt i det

hele ligger to nakne hologram mennesker. De reiser seg, speider søkende idet et dikt sildrer over som en stemme fra det hinsidige, hele tiden løftet av elektronisk musikk fra 2000 tallet ... Diktet blir båret fram med en linje av gangen, avbrutt og illustrert med landskap i forandring, med rytmiske bevegelser av de to, som i en kinesisk inspirert maskedans.

*Da mennesket reiste seg på to
holdt kloden pusten, rettet ryggen.
Alle løftet hodet mot himmelen
og ryggen grep etter nye fester
men hjernens kommando
kunne ingen kue – ingen kue
Hjertets puls,
fingrenes finfølelse
fant framtiden – grep framtiden
grep framtiden ...
Ryggen, hjernen, hjerte, fingrene ...
samstemte – tok de kommando
... tok de kommando ...*

- det gjentas en gang, med mer energi -

*Befrikk løp vi stadig mer oppreist
... mer oppreist ...
tok til slutt begjærlig det hele.
... Begjærlig det hele ...
Hill deg homo sapiens
... hill deg, homo sapiens ...*

- gjentas med mer energi -

*Men ...
kroppens landskap
lar oss aldri hvile ... krever
... krever ...
Vil du vandre med meg?
løpe, klatre, sitte i solen
søke ly for regnet ...
... det ytre landskap,
er som kroppens landskap ...
krever, krever ... stadig mer*

Så hør ...

*de fjerne tordenskrall, skyggene
... mørket ... det kommer ... kommer
skriker mot vinden
mot oss, mot strømmen, mot tiden
... mot framtiden*

*stadig nærmere ...
stadig nærmere ...
stadig nærmere ...*

- det siste gjentas som sang sammen med maskedans, torden og lyn -

Calma og hennes stab applauderte høflig, med spor av smil og anerkjennelse. Da sto *Maadi, Mina og Sars*, alle tre fram, og hadde med en elgitar fra 2000-tallet. De forklarte hva den var, og til jazzete toner sang de et dikt i *Bob Dylan* lyddrakt. Teksten var på engelsk, og i en dialekt fra 2000-tallet. Språk- biomaten oversatte simultant for alle.

(senere innspilt med musikk og link eller QR kode)

*The path to enlightenment starts
by putting my head in my heart
The united universe of my brain and blood,
is giving the energy, making all for me living.
The enlightenment of being alive, thou small
holds in its hand the path from nothing to all.*

*The enlightenment of being alive, thou small
holds in its hand the path from nothing to all.*

-det hele gjentas en gang, etter et mellomspill, da med mer volum og rytme-

Calma applauderte på nytt; de andre fulgte etter.

- *Dere er dyktige, det skal dere ha.*

Hun løftet begge hender til sidene med et mykt bukk som hilsen, slik det er kutyme hos det sentrale lederskap å hilser med respekt. Deretter trakk hun seg raskt tilbake fulgt av *Heni, Armita*, stabsfunksjonærene og et par sikkerhetsvakter.

Det kom overraskende på *Matias* og hans folk at de dro så raskt, hadde forberedt seg på en ord-duell.

En av *Calmas* sekretærer ble igjen og tok ordet, takket for møtet, sa de ville følge opp med nærmere kontakt.

- *Vi forsto deres gode intensjoner, men likevel må man finne fram til en ordning i tråd med Humanias lover. Vi forventer en avtale og inspeksjon.*

Det var ikke til diskusjon. *Matias* var ikke alene om å føle seg utslått. Hva nå? Både professor *Heni* og *Armita* var raske til å sende *Matias* en kommunikasjons meldinger etterpå, forsøkte å innlede en uformell samtale, skrøt av forestillingen, antydte at det nok ordnet seg.

Matias fikk sendt en kryptert melding til alle i *2020-gruppa* med sted og tid de måtte møtes. De hadde en kode som *Humania* kanskje ikke forsto. Deretter trykket han hardt på et punkt for helse- biomaten og la seg til hvile, lot tunge øyelokk falle ned.

Kapittel 19

En naken skikkelse ligger på en matre på gulvet med armene rett ut og bena samlet strakt opp, som et brukket kors. Mørkt rundt. Hologram-strømmer av lys risler fra et imaginært punkt over og nedover bena, omkranser kroppen og samler seg til slutt rundt hodet før de forsvinner inn. En svak dyp jevn behagelig lyd fortetter luften.

Armita og *Heni* blir vist inn i rommet av en høflig vakt, og blir stående i periferien i tussmørket. Samtidig endrer rommets toneleie seg til ørlite mer høyfrekvent. Lysstrømmene tynnes idet skikkelsen legger ned bena og reiser seg, tar et par steg dem imøte. En person haster til og kaster over en gjennomskinnelig smartkappe. Rommet lysner sakte opp fra utallige skjulte lyskilder.

Nakenhet er en akseptert samværsform blant venner, fordi seksualitet og begjær er tonet helt ned, og brukes som tegn på vennskap og trygghet.

Hen går mot *Armita* og *Heni* og slår opp et bredt smil, løfter begge armene til velkomst. Det er *Calma*, selveste *Calma*. Først nå ser de det er henne, den litt kortvokste, litt lubne men spenstige skikkelsen.

- *Velkommen.*

De løfter armene i samme bevegelse, hilser.

Calma synes hun må forklare:

- *Som dere nok vet, er min slekt fra Himalaya. Siden jeg er i Corona, tradisjonenes origo tenkte jeg ta fram noen av de gamle konsentrasjonsøvelsene som familien min har båret fram. Samtidig kan min spesialutgave av hologram kombinert med leder- biomat sette meg i direkte kontakt med resten av klodeledelsen og Cæcarius. Når jeg ligger slik og konsentrerer meg, blir det som jeg er i samme rom som dem, men dere ser ikke de andre.*

Man måtte beundre denne energibunten, alltid tilstede og kontroll.

- *Har dere et forslag på hvordan vi best takler nostalgibølgen og 2020 klubben?*

Hen gikk rett på sak.

Heni så kjapt på *Armita*, som sendte blikket tilbake. Han trakk pusten, og så i et tankeblink kontrasten til hvordan toppmøter var på 2000-tallet, men lot seg ikke lure ut på tynn is:

- *Vi vil bidra, men først høre dine betraktninger.*

Calma smilte, tok det som et tegn på forsiktig klokskap.

- *Vi er i stigende grad bekymret. Drømmen om 2000-tallet sprer seg som en pandemi over hele kloden. Som dere vet, det er dannet lokale grupper i*

hver en avkrok. Support penger og kunstnere strømmer inn til deres Breidablikk. Egentlig er det mye bra, vi liker engasjement, men alarmen går for alvor ved forsøkene på å endre hormonbalanse og biomater. Dessuten gjør de forsøk på genetiske endringer. De vet det er ulovlig fordi de har prøvd å dekke over. Så hva gjør vi?

Hen gjorde en kort kunstpause som åpnet for kommentar, men da de ikke sa noe, fortsatte hen:

- *Cæcarius har gitt meg all myndighet til å ta kontroll, men sier: med humanisme og diplomati. Det er et dilemma. Jeg har utvidete fullmakter. Så jeg spør, hva råder dere til?*

En forventnings stillhet la seg på været, var ørner hvilende på vinden høyt der oppe, glidende og speidende.

Hun virkelig spør oss, tenkte Heni.

Etter litt fanget Armita et stikkord fra sin hjernebark, sa:

- *Vi må infiltrere.*

et ord som smaker dårlig på en humanist tunge, likevel ...

- *Infiltrere?*
- *Ja, vi kan kalle det ... hjelpe til innenfra.*

Armita stoppet opp, for å la tanken modnes, så fortsatte hun med et skjevt smil på lur:

- *Det er helt naturlig at professoren blir så fasinert og engasjert at han vil bli medlem.*

Heni gjordet et indre byks, valgte en taktisk innvending:

- *Vil ikke det se rart ut, jeg som hele tiden har forsvart Humania.*

Da sa Calma:

- *Det gjelder å ikke skape konflikt mellom fortid og nåtid, men forståelse. Du har med entusiasme levd deg inn i 2000-tallet, lagt ditt hjerte i det, men samtidig sagt at vi har kommet lengre, må bruke fortiden som inspirasjon og ikke blindgate. Du er et skreddersydd medlem!*
-

Heni medgikk, vel talt og tenkt, likevel? Uansett, han var utpekt, tydeligvis, ikke mulig å si imot, så smilte derfor professoralt:

- *Da får jeg forsøke, men bør ha med Armita.*
- *Ikke helt inn. Hun skal være din nærmeste ressurs og kontaktperson, men ikke medlem.*

Calma lot ikke vente på bekreftelse, det var bestemt, og fortsatte:

- *Angående klubbens episenter Breidablikk. Først tenkte jeg stenge det hele, men har valgt en mykere strategi, satt våre beste økonomer på saken. De har funnet noen mindre misligheter, og vi har truet med å*

stenge med mindre vi får innsatt regnskapsfører, og en i senterstyret, og de aksepterer ... an offer you can't refuse. Dessuten har vi eksperter som undersøker deres biomat og gen-manipulasjon, følger deres kunstnere, lokalgrupper og fans foreløpig har vi erklært kontroll, ikke krig.

Calma lo en vennlig men cæsarisk latter idet hun vinket inn to betjente med en stor flaske Corona-Queen musserende vin.

- La oss skåle for en god plan.

Kapittel 20

Matias og hans gruppe utvidet stadig tiden på *Corona*, og bygget opp et aktivt «Front 2000» miljø. Gjennom den lokale foreningen rekrutterte de stadig nye medlemmer. Samtidig hadde *Matias* omsorg for og god kontakt med *Breidablikk*, var bekymret for økende myndighets kontroll og overvåking. De arrangerte flere holistiske felles kultur forestillinger, og ukentlige styremøter. Teknologien muliggjør å føle nesten fysisk nærhet selv med stor avstand.

Det virket som *Humania* slappet mer av og aksepterte dem. Til og med hadde selveste professor *Heni* sendt et signal og spurte om han kunne forelese på et «Front 2000» kulturshow i samkjør med *Breidablikk*. *Matias* svarte prompte ja. Det ble en forrykende forestilling med mye kunst og et «tryllefløyte» foredrag av professoren. Han tok opp kjønnsroller gjennom tidene, var innom de klassiske kinesiske keisere og harem evnukkene. Det keiseren den gang forregnet seg på, var at evnukker ikke manglet potens, til glede for køen av koner.

Professoren kom til og med til *Corona* for å delta i showet. Etterpå ville han forlenge oppholdet, som en slags ferie fra det trauste universitetslivet, sa han, og ville lære mer om «fronten», *bli bedre kjent med dere*.

Matias stusset, men tenkte hvorfor ikke, det legitimerer oss ytterligere. *Heni* var dessuten en trivelig type, oppdaget *Matias*. De satt noen kvelder med Corona-vin og samtalte seg langt inn i forjettede land og kulturer.

Professoren fikk etter hvert et spesielt godt blikk til *Lindan*, var fasinert av at hun kom fra «arbeiderklassen». Hun på sin side var bergtatt av hans første forelesninger og episoden med HAN og HUN, røpet til og med onaneringen på toalettet på vei hjem fra forelesningen.

Om nettene ble professoren til mennesket *Heni*, alene krøllet sammen under dyna. Derfor spurte han *Armita* om de kunne innvilges «familie hologram», designet for partnere lang fra hverandre, som gjør at partnere ikke bare er nære som hologram, men opplever en hallusinasjon via AI og helse-biomaten, som en intens telepatisk nærhet. *Armita* hadde en spesialutgave der hun som hologram, la seg naken over *Heni*, opplevde orgasmer sammen, nesten som før – nesten.

På *Breidablikk* ble de mer bekymret enn de først ville innrømme.

Tilstrømningen av folk til kultur arrangementer var fremdeles stor, spesielt der det var holistisk samkjøring med *Corona*. Men mer og mer følte de at bevegelsen hadde fått to sentra, og ledelsen satt på *Corona*. *Humanias* person i *Breidablikk* styret stilte også hele tiden kontrollspørsmål, var vennlig, men la likevel en demper på entusiasmen og nye kreative initiativ.

Til slutt vokste det et krav at *Matias* og hans gruppe måtte komme tilbake. Det skulle være generalforsamling, som var utsatt flere ganger, dessuten årsmøte i hele «2020-klubben». «*Front 2000*», eller «*Fronten*» på *Corona* var fremdeles en del av klubben. *Breidablikk* ønsket at ledelsen var fysisk samlet under møtene, noe som teknisk sett var helt unødvendig. Likevel blir det en forskjell, for de små samtalene i korridorene og sosiale kvelder.

Matias savnet også *Breidablikk*, både miljøet og naturen, hele det frie landskapet over vann. *Corona* hadde parker med kunstig himmel og illusjon av å være på land. Men det ble i lengden begrenset. De hadde vært på spennende safarier under vann, sett korallene, sett biodyrking i mange varianter, til og med gått i land på noen små idylliske øyer. Det hadde bare økt *Matias* sin lengsel etter et landfast liv. *Tarek* derimot brukte mye tid til å svømme rundt med sine biohjeller, og søkte om overflytting og jobb på biomarkene i *Corona*, ville bli drue dyrker.

Det ble høylytt intern diskusjon da *Matias* sa de måtte tilbake til *Breidablikk*. Noen mente de hadde etablert seg så godt i miljøet og ville bli, i alle fall mye lengre. Dessuten følte de seg friere, for *Corona* hadde egne regler som ga større digital frihet. Generalforsamling og årsmøte ville uansett bli arrangert holistisk, så å reise tilbake var ikke et tvingende argument, mente mange. Det endte med at *Matias* sa det var frivillig å dra, men at han måtte, skylte *Breidablikk* det.

Resultatet ble at bare 5 av «de tolv edsvorne» som hadde reist fra *Breidablikk* kom med *Matias*, de som ikke hadde valgt å hormon modifisere seg, nemlig en av forskerne fra *Los Angeles*, to andre fra *Breidablikk* styret, og kunstneren *Sars* som var forfatter, de ble med *Matias* tilbake.

Både *Lindan*, *Lego* og *Tarek* ville bli på *Corona*, dessuten to av kunstnerne og to av forskerne, deriblant hen som var den faglige drivkraft i modifiseringen. Professor *Heni* var først i tvil, sa han, men visste han måtte bli. Dessuten hadde *Lindan* begynte å trekke i hans flettverk av følelser. Han konstruerte en god begrunnelse, ville være en «*spydspiss mot Humania*», som han sa.

På vei til *Breidablikk* kjente *Matias* økende uro, innså at han ikke helt forsto konsekvensene av hormon endringer, at det påvirket holdninger og væremåte mer enn han hadde trodd. Var det han som var fanget i *Humania*, eller de som ble bergtatt av illusjonen om et fritt menneske? Et var sikkert, *Humania* ville ikke like det. Hans uro bare økte, det blåste opp til storm.

Kapittel 21

Professor Heni skuet utover sin leilighet på *Corona*, var privilegert, ble bevilget en romslig leilighet med vindusutsikt mot korallrev og et takpanorama der det til tider funklet ned dagslys som grønnblå krystall. *Armita* sa leiligheten ikke var avlyttet, at de hadde tilstrekkelig kontroll via biomatene, men han var ikke sikker.

Nå satt han avslappet mens ettermiddagen og havet mørknet rundt. Første fase hadde gått bra, ja over forventning, men framover, hva skulle hans rolle i «fronten» være, og hvordan skulle han troverdig begrunne at han vil bli? Han spurte både *Armita* og diverse AI systemer til råds. Svarene sprikte.

Pussig nok begynte han å tenke på egen alder, hadde viet livet i stoisk ånd til fag og stat. Hva med storfamilien, med barn, eller rettere, burde hans gener gå videre sammen med et eller annet egg i en eller annen livmor? Han oppdaget hvor forskjellig tankegang det var sammenliknet med 2000-tallet, nå uten lyst eller kjønnsdrift, eller kanskje hadde han litt; og orgasmene, men de var ikke siktet mot kjønn, bare tilfredstillelse.

Hvis han ville dypt tilbake til 2000 tallet, var da det beste å bli med på Frontens hormonreise? En dristig tanke; men nå hadde han en uventet og unik sjanse, to fluer i en smekk, et nytt tyngdepunkt. Men *Armita* ville aldri godta hormon endringer, så han la det til side; måtte la det modne.

Dagene gikk, ja et par uker. Hormon fristelsen lokket *Heni* stadig mer. Mye av grunnen var *Lindan*, for sett gjennom *Heni* var hun et fyrverkeri. De møttes nesten daglig på en kafe, våget ikke be henne hjem til leiligheten. Dessuten hadde de fått hver sin rolle i et nytt skuespill som Fronten skulle sette opp. Stykket sammenliknet *Oraklet i Delfi* med nåtidens algoritmer og AI. *Heni* tilbød seg å være *Sokrates*, hadde sans for «huleliknelsen». Det var bare en birolle, og han var heller ingen stor skuespiller. *Lindans* rolle var volve, og fulgte samfunns fortellingen opp gjennom århundrene, var som skapt for rollen, og raus med dristige spådommer.

På en av prøvene stakk *Lego* og en av forskerne innom, og det falt en replikk at *Heni* passet som *Sokrates*, for de var jo begge tørre og professorale. *Heni* skjønnte, det var ikke et komplement, og tok spontant tak i dem, sa han ville «snakke om det dere vet». De fikk snart ordnet en diskre samtale, han var på gli og snart hadde de utarbeidet en plan for hormon modifisering. Første trinn var å få *Armita* til å akseptere. Han ville hevde at det var nødvendig for å beholde tillit nå som front-ledelsen på *Corona* alle var hormon modifiserte, også *Lindan*. Fordi *Matias* hadde reist tilbake, ante han en «radikalisering» hos

de gjenværende, som gjorde det ennå viktigere for *Humania* å ha *Heni* «innside». *Armita* sa bare tja, men *Heni* lot seg ikke forsinke.

Forberedelser ble gjort, alt måtte se ut som *Humania* ikke visste. Dagen kom, og *Heni* møtte et lite team på en boligboble for indianske urfolk. Som en kulisse for å skjule, arrangerte de en musikalsk øvelse med indianerdans. *Heni* fikk en ubehagelig assosiasjon til en 2000-talls film, *Matrix* het den, der helten fikk valget mellom grønn pille for ubehagelig sannhet, eller rød pille for å forbli i en illusjon.

Heni hadde valgt grønt.

Den første uken kjente han liten forskjell. Bløff? Natlig orgasme med *Armita* var like intens som før, men han betraktet brystene til *Lindan* med større iver, der de satt på kafe og småpratet.

Først etter andre hormon seanse kjentes det annerledes dypt i kroppen, en ny varme. Han våknet med ereksjon, først en morgen, så også når han la seg, tenkte på *Lindan* og onanerte. *Armitas* leppestimulator bleknet.

På neste kafe-møte med *Lindan* dreide *Heni* samtalen inn på hormoner. *Lindan* fortalte hun hadde kjent stadig forandring i kroppen, og en gryende sexlyst, men ikke turt si det, slett ikke prøvd, så samtidig *Heni* dypt i øynene, klemte han hardt i hånden, som sa mer enn ord.

En dag de kunne ta fri fra teaterøvelse, leide de en *aris* og dro til en av småøyene som *Corona* disponerer, og blir brukt som ferie- og bade paradys for beboerne på *Corona*.

De parkerte ved en av strendene, møtte en mild havbris, hvit varm sand, og yrende badeliv. Nakenhet er uten problem, så de fleste var nakne, som tidligere tiders nudiststrand. Et parkområde strakk seg innover bak stranden, med palmer, blomster og grønne plener.

Lindan og *Heni* tok av seg klærne, gikk innover i parken mot et skogsområde, fant en sti og gikk videre inn, fant forsiktig hendene til hverandre, merket at pulsen steg, ble tenåringer på date i gamle dager. *Heni* merket at isen rundt hjertet var i ferd med å smelte. *Lindan* fniste da hun kikket til siden og så at hans penis var i ferd med å reise seg. Snart fant de en skjernet plett bak noen steiner, satte seg ned, tok på hverandre, kjente at det var velkomment vått der det skulle være, la seg ned. Han rullet seg forsiktig over henne, skjøv bena fra hverandre, trengte seg inn.

De visste hvordan det gjøres, likevel nølende men pågående av lyst, og det sang i dem ... *gjør både godt og vondt*. Snart kjente han kroppen ladet seg opp, som noe spente en indre bue, og la pilen på. Samtidig tok hun på seg selv, vibrerte med hånden til hun satte i et hyl. *Heni* skvatt til, og hans bue ble stadig mer

spent, til hun gjorde en brå bevegelse og pilen løsnet, skjøt som en ildstreng innover i henne.

Følelsene flettet seg sammen i myk landing for begge, sved litt i urinrøret hans, og penis begynte falle sammen. En blakket væske rant nedover lårene hennes, luktet en aning Camembert. Slik lå de noen silkeminutter tause inntil hverandre, hud mot hud, hjerte mot hjerteslag.

Til slutt reiste de seg. Omgivelsen løftet seg som omskapt der det grønne og blå danset i hverandre og vinden visket begjærlig i bevrende blad. Er det hormonenes alveland, som Adam og Eva i Edens hage?

De gikk mot stranden, kastet seg i det blågrønne klare vannet, holdt rundt hverandre, lo, badet i øyeblikk uten bekymring.

Vel tilbake til *Corona*, alene i leiligheten, satte *Heni* seg dypt ned og lukket øynene, lukket hendene rundt ansiktet. *Hva i all verden, født på ny!*

Mer og mer følte han seg som deltaker i Fronten, og i livet, ikke infiltratør eller kontrollør. På overflaten var han den fornuftige professor, hadde fremdeles krav om lojalitet mot *Humania*, med nesten daglige rapporter til *Armita*, men hun forsto nok at leppestimulatoren begynte slippe taket.

Etter strandturen ble det stadig vanskeligere for *Heni* å sove alene, ringte *Lindan* på gammeldags telefon, sikrest slik. De avtalte et sovested, så avsides de kunne finne det på et pendlerpensjonat. *Armita* ville likevel oppdage det etter hvert, innså han, og hva ville hun si, hva skulle han si?

Heni kunne likevel ikke la være, tenkte, før var det Gud som straffet de syndige, nå er det *Humania*.

Kapittel 22

Armita «forsto» at *Heni* måtte skaffe seg innpass og opparbeide tillit, og det var han virkelig god til, sa hun, med en ironisk undertone som han ikke ville lytte til. Han pustet lettet, men visste, det var bare begynnelsen.

I dagene etter strandturen gikk *Heni* i en slags rus –lykkerus eller forelskelse, uansett en ny opplevelse, ungdom på overtid. Han lette etter hjerteslagene i hennes blick og bevegelser, ville spørre: *har vi en felles framtid*, men frøs til da han så seg selv i trolspeilet som infiltratør, tenk om hun skjønnte det.

I *Lindan* virvlet også sterke følelser, så seg som opprører, en frigjører av innkapslet liv. Endelig fikk hun varme nok til å blomstre, eller bli en sommerfugl sårbar og lykkelig, men våget ikke dele det med *Heni* annet enn i vare blick. Slik holdt de rundt hverandre med følelser, skjult, men stadig mer åpent. Solen varmet, men mørke skyer samlet seg i horisonten.

Matias fikk nye utfordringer på *Breidablikk*, følte seg i løvens hule. Først var det en hjertelig velkomst, hæla i taket med feiring og fest, samtidig: *hvorfor kom bare fem av de «tolv edsvorne» tilbake?* *Matias* vinklet det positivt, fortalte om det gode miljøet på *Corona* for å dyrke og forstå tidligere kulturer, nevnte for utvalgte i styret «of record», at de i skjul hadde begynt å hormon modifisere ... *veldig beskjedent* ... sa han, og alle de modifiserte var igjen på *Corona*. Det gikk ikke mange timene før hele *Breidablikk* visste det; spredningskraften var som en heftig skogbrann, som ulmet videre med meninger i mange retninger. Mange fryktet en splittelse i «2020-klubben», kalte de på *Corona* for radikale aktivister.

Til slutt innså *Matias* at han måtte ta dette bredere opp, innkalle til generalforsamling for *Breidablikk*, deretter for hele «2020-klubben». Dessuten godsnakkete han med styrerepresentanten fra *Humania*, en trivelig snakkesalig hen, *Tobbe* presenterte hen seg som, og var mest interessert i tall, regnskap og AI kontroller, men var godt informert om helheten. *Matias* bestemte seg for at det ikke nyttet å sette *Tobbe* utenfor informasjon eller debatt, ble et spill med åpne kort, men skjult strategi.

I stille stunder satt *Matias* og sorterte tanker og baktanker, lette etter hva han dypest sett ville kjempe for, ikke lett, og slett ikke entydig. Det jødiske hadde lært ham å passe seg for ekstremisme. Han ville temme slangene i paradiset, dyrke forståelse mer enn opprør, analysere som professoren, men også innleve seg i kunst og kultur. Samtidig følte han seg fanget i biomatene, vingeklippet, der tanker og følelser ble nytte dyr i usynlig innhegning, med gjetere fra *Humania*. Rovdyret i ham var borte.

Var det ikke akkurat det *Humania* ville skjenke mennesket: å temme rovdyr, vingeklippe aggresjon, som førte til krig og konflikt. Hvorfor da ønsket han dyret tilbake? Kanskje håpet han på en ny likevekt, et snillere rovdyr, men resonnementene rant ut i sand.

Kapittel 23

Heni bruker sine mange kontakter som professor flittig, skaffet seg en personlig global fanskare, balanserte på slakk line mellom *Humania* og «*Front 2020*» perspektiver. På *Lego* sitt initiativ inviterte han til et «Stor-kollokvium» på *Corona*. Tema var en kombinasjon av hans foredrag og Frontens kunst, med overskrift: «år 2000 til 2200 - den klima-økologiske krisen».

Planen var som så ofte å la kunst og foredrag utdype hverandre, og la mye flid i forberedelsene, dannet en styringsgruppe. Invitasjonen gikk bredt ut, til både *Henis* fanskare og medlemsregistre for «2020 klubben», inkludert Fronten, men forlangte at deltakere måtte fysisk komme til *Corona*. Bare et lite fåtall fikk følge via hologram. Strategien var at de diskret ville tilby deltakerne noe mer enn kollokvium og kunst, nemlig frigjorte hormoner, velge den røde eller grønne pille. En dristig plan.

Heni hentet fram en eldre foredragsserie om samme periode. Når han nå så den i hormonenes perspektiv, gjorde han mange endringer, hentet også noe fra møte med forskerne i Los Angeles.

Datamaskin og internett startet den andre teknologiske revolusjon rundt århundreskiftet 2000, deretter smarttelefoner og apper, etter hvert kombinert med AI av forskjellige typer. Snart ble apper operert inn i kroppen og skjermene erstattet med holografiske tredimensjonale bilder. Likevel varte det lenge før man klarte å kople appene direkte til nervene, såkalte nevrolinks. Samtidig ble energisituasjonen bedret fordi man mestret fusjonsreaktorer og utviklet elektriske superledere og kvantemaskiner ved romtemperatur, deretter de såkalte kvarkmaskiner. Store stasjonære satellitt-solpanel overførte stadig mer energi til jorden gjennom super-laser strålebroer.

Dette var *Henis* bakteppe i forelesningen.

I tillegg kom nå hormon endringene. Medisinske teknologi og viten hadde skutt fart den siste perioden før 2200. Livslengde kunne kontrolleres, kjønn og sex ble mer og mer unødvendig for barneproduksjon. Følelser ble endret, nærmet seg det som skulle bli biomatene og *Humania*;

Likevel kom tilbakeslag, ble en lang vei fram.

For utviklingen førte ikke til at folk fikk det sosialt lettere, i starten tvert om, med nye kriger, konflikter og miljøkriser. Parallelt med tekniske framskritt, hadde sosiale og politiske endringer ikke utviklet noen god metode for å bruke teknologien til sosial rettferdighet, bare til produksjon. Det hjalp da statskontrollert AI og algoritmer overtok for børsspekulanter og oligarker.

Mekanismen var at en spesialtilpasset kunstig intelligens overstyrte de vanlige børs mekanismer og la inn føringer på bærekraft, miljø og ressursbruk i tillegg til produksjon og profitt.

Nasjonalstatene var det største hinder for globale løsninger. Kulturer og økonomier kapslet seg inn. Samtidig gjorde teknologien kloden mindre og mer sårbar. Kravet om vekst og effektivitet - det som i starten var kapitalismens styrke, ble snudd til dens bane.

Den uunngåelige globale temperaturstigningen på 4 grader C opphetet alle sosiale konflikter. Dyreliv og fauna måtte danse etter Darwins nådeløse lov, mens mennesket og dets nytte dyr klarte seg godt som arter, tross lidelse og tap. Derfor måtte kapitalismen temmes – vekst og effektivitet balanseres med immateriell og kulturell vekst, samtidig måtte dyret menneske temmes, balanseres mot det humane, og løftes ut av basal Darwinisme.

Biomatene kombinert med kunstig intelligens ble drivkraften i denne prosessen. Av og til må det sette fyr på fortid for å sikre nåtid og bygge framtid. *Humania* steg av asken. *Heni* hadde forelest med glød om dette.

For å leve trygt med avansert teknologi måtte dyret menneske nedtones, ellers ville det nedkjempe seg selv. Testosteron krigslyst med nye våpen var en for farlig kombinasjon. Løsningen lå i kortene, for datateknologi og biomatene ga muligheten; noe makta grep begjærlig, og kontrollerte til slutt alt og alle, også tanker og følelser. Som dyp sannhet ligger mellom ordene, ligger total kontroll bak de mange kontrollene.

Alt dette analyserte *Heni* utførlig i sitt manus, men tenkte og skrev stadig tydeligere at *Humania* hadde gått altfor langt. Dypest sett bekymret det ham at mennesket som konsekvens var blitt for medgjørlig, avkledd den biologiske urkraft, mister sin sjel.

Ja, mistet sin sjel? Heni mistet stadig mer tiltro til *Humania* og *Armita*, var også i tvil om hvem som egentlig hadde makta i *Humana*. Det skyltes samtaler « i fortrolighet» med data-avhopperne fra Los Angeles, de samme som under besøket på sykehuset hadde belært dem om biomatenes genialitet. Nå antydet de at utviklingen av QEAI – *quantum extended AI* - i leder-biomater hadde den egentlige reelle makt, koplet til både hjernen og en sentral maktbase av vitenskap og statsmakt. Det ga en tre-enig sammensmelting, en «reenighet». Med denne bibelske metaforen antydet forskerne at ledernes menneskelige vilje var nevrologisk sammenkoplet og kontrollert av en avansert teknologi, et kvantemekanisk «overjeg», teknologiens Gud.

Leder-biomatene ble i sin tid utviklet fordi «gammeldags demokrati» ble for kaotisk, kortsiktig og lite kunnskapsbasert. Men full statskontroll ga fare for manglende innovasjons, korrupsjon, og mindre konkurranse og utvikling ... alt dette som var kapitalismens trumfkort. Derfor ble leder-biomatene kodet til alltid å søke ny viten, fremme vitenskap og teknologi. De var samtidig

direktekoplet til en super-intelligens som formidlet impulsene begge veier til storsamfunnets forskermiljøer og produksjonsapparat, en del av det forskerne kalte «treenigheten».

Ekstremt effektivt, ja, men hvor ble det av mennesket og den frie viljen? Den var løftet ut av mennesket, men skjult bak en biologisk human maske, *Humania*.

Alt dette doserte forskerne for *Heni*. Som i *Las Angeles* skjøt de for høyt for *Henis* fatteevne, men han forsto konsekvensene. Kunne de ha rett, et intelligensens makt triumvirat? Uansett, det forsterket hans behov for å finne tilbake til ur-menneske. Når *Armita* snakket, når vise-cesarius snakket, var det QEAI som sto der bak og dikterte, var de papp-mennesker? Eller ... og hva med leppestimulatoren!

Disse kritiske perspektivene smøg *Heni* inn i sin nye kollokvieserie, forsiktig som åpne spørsmål, en Pandoras eske, og flettet det sammen med nye hormonelle tanker og følelser. Opprinnelig hadde han avsluttet foredragene med en lovprisning av *Humania*. Nå ble den svært avdempet.

Om nettene svermet han på *Lindan* som en honningbie.

Ukene gikk, *Stor-kollokviet* nærmet seg. Ettersom *Heni* fikk mer hormoner, og tid til å tenke over forskernes påstander, ble han stadig mer innstilt på en kompromissløs kamp for det opprinnelige mennesket. Men det bygget seg inn en motsetning han ikke helt turnerte – at hans professorale prestasjon hvilte på biomatenes aktive støtte – både kunnskap, intellekt og helse. Uten dem ville han vært en gammel amatør.

Heni fikk problem med å overtale *Humania* og *Armita* til å godta opplegget med «Stor-kollokvium». Selvfølgelig ble planer om hormon modifisering av deltakerne holdt i skjul. Spesielt var *Armita* kritisk til at så mange måtte fysisk komme til *Corona*, med sine innreise-begrensninger, og ante nok en risiko. Men *Heni* la inn all sin overtalelsesevne. Til slutt ville ikke *Armita* ta konflikt og godkjente.

Matias blandet seg også kritisk inn, så en økende holdningsavstand mellom *Breidablikk* og *Corona*, selv om de til stadighet satt holistisk «i samme rom». Begge parter ville dempe motsetningene, men kjørte sine adskilte løp videre.

Kapittel 24

Dagen kom for *Stor-kollokviet*. Det ble en kulturfest med trøkk. De leide inn *Coronas* største konsertsal til 2000 tilhørere, som ble stappfull. På oppfordring ble det satt opp flere holografiske linker enn planlagt. Uten tvil fulgte *Humania* nøye med.

De flettet sammen 3 store forestillinger som vekslet forelesning, kunst og musikk, slik at det supplerte hverandre.

Her gjengis noen av diktene, som var flettet inn i holistiske skuespill og dramatiske illustrasjoner. Språket var delvis overført til datidens dialekter, men AI simultan oversatte for alle.

Først kommer en utkledd narr eller harlekin fra den tiden inn på scenen. Han bukker dypt og annonserer kunst innslag sammen med Henis forelesning. Alt simultanoverføres til biomat lagerhukommelsen hos alle, og det lagres forklaringer på historiske fenomener.

Hver enkelt kan gå inn i seg selv etterpå. Musikken er komponert av Frontens musiker Mini, illustrasjoner og digitale kulisser av maleren Maadi, begge i godt samarbeid med lokale kunstnere på Corona.

(innspilt med musikk og link eller QR kode)

Welcome ...Art is life

and life is art

living strong and living high

always hoping that your heart

halt its beating asking WHY?

Bilder av en kaotisk verdenskongress kommer fram, uklart om det er fra 2000 tallet eller nå ...

... så mange mektige samlet

hvilken tyngde og klokskap

styrt men ustyrlig

sikret men sårbart.

Det surkler fra kloakkene

en emmen lukt brer seg

mellom de pudrete talene.

Katastrofefølelse brer seg

som på Titanic, på Noas ark

Det tiskes i salongene

pressekorpset vet ingen ting
før alle med ett hever glassene
og det gratuleres rundt bordene
bryter brødet, drikker vinen
for et samlende kompromiss
som sier ingenting
men lukten fra toalettene
sier alt
De sorte limousinene kjører
hver til sitt skjulested
Pressen saumfarer papirene
venter på neste verdenskongress
for det er aldri for sent
og alltid for sent

Scene med en gruppe som ser ut som soldater eller vikinger. De marsjerer og roper til hverandre linjer fra diktet under:

Det burde ikke være

en overraskelse at tiden gir og tar
at livets fotfolk dreper
at vinden sletter alle spor

Det burde styrke oss,
drikkes som krafteliksir
at motstand tar og gir
at ingen kjenner livets vei
at klodens bane er stabil
hevet over krav og tvil

Det burde ikke løftes
som et våpen smidd av stål
at kjærlighet skal holde mål
at ånd har evig liv.
Tåpen lærer
at bare vår ide bærer.

Meste scene, etter en sekvens med Heni, er en datidens 2000-talls pub eller spillebule. Folk røker og drikker, sier til hverandre brokker av diktet under, satt sammen elegant med musikk og holistiske dansere:

Terningkast

på livets spillebrett
er det alt du har å by?

Tilfeldighet, det er for lett
so, I don't take it any more

Forelskelsen

den glade dans og lede
var det de unges lek?
Mitt sinn har brynjens klede
yes, I don't take it any more

Ambisjonene

de store mål og vyer
har det blitt drømmeslott?
I horisonten mørke skyer
no, I don't take it any more

Tidsmaskinen

den samlet, sådde ut sekunder
slik bare liv til liv kan skape
Den er nå taus, i plunder
but, I don't take it any more

Neste innslag, etter et langt innhogg med del av Henis foredrag, består av holografiske personer som svever opp og siterer hver sin strofe, mens et tredimensjonalt bilde viser abstrakt kunst digitalisert av frontens kunstner Maadi.

Vi betaler

livet med døden
betaler eksistens med intethet
Hva med ånden, den evige gløden?
Nei, dikt ikke inn det vi ikke vet.

Skal vi stole på bare logikk
eller løfte oss opp med djevel og gud
hva med tiden som kom og gikk
hva med solen mot naken hud?

Skal vi stole på hjertets puls
på universer hjernen kan skape
slik at logikk og ånd blir skuls
Hva vil da vinne og tape?

For meg, må jeg stille erkjenne

det bunner i redsel for ikke å være
Sjelens lys vil jeg tenne
og sovne inntil min kjære.

Mot slutten av Henis foredrag, hvor han oppfordrer til å «dra tilbake til fortiden», er en holistisk illustrasjon med en brennende tornebusk og en profetisk skikkelse som framfører diktet under til sakral musikk ... noe av dette vil også bli gjentatt senere, i sluttspillet.

Er vi frosne

selv om Prometheus ga oss ilden
Er vi fortapt
under tordenskyenes tunge
Er vi mordere
med vakre faner og skjold
Har vi et rovdysinn
der frihet må skape vold
Har vi en teknologi
som dreper eller setter fri
Har vi fremdeles bud
om enn ikke gitt av Gud

Seminaret ble en fulltreffer, og som en tilsiktet effekt, det inspirerte tilhørerne mer og mer til selv å forsøke en hormonjustering. Første trinn er en ufarlig modifikasjon, det forsikres. *Heni* forsikrer også at det er innenfor *Humanias* toleranse spekter, men vet de går over en grense, at han også gjøre det, krysser sin *Rubicon*.

Mange melder seg på. Man kan ikke fri seg fra en assosiasjon til tidlige tiders religiøse massedåp i *Ganges*.

Kapittel 25

Humania og *Armita* så med forskrekkelse på utviklingen, og bestemte seg - alarmen gikk. Det ble innkalt til krisemøte med *Calma*, der selveste *Cesarius* var på link.

Grunnen var ikke først og fremst det *Heni* sa, skjønt betenkelig nok, men etterretnings rapporter om et stort antall ikke autoriserte hormonendringer, alle fra *Henis* tilhørerskare på *Corona*, og det var forsøkt skjult. Der undervurderte de *Humanias* evne til innsyn. Den globale kontroll AI-enhet blinket «rødt». *Armita* fikk kritikk at hun hadde vært for ettergivende, likevel sukret med at de fremdeles hadde tillit til henne. Kritikken mot *Heni* var sterk, bitter, «vår men i Fronten», hva holder han på med?

Calma roet det hele ned, ba *Armita* i første snakke med *Heni* på nytt, finne ut hvor han sto. Tydelig var at *Cecarius* i bakkant mente de måtte avventet drastiske virkemidler.

Armita og *Heni* hadde flere og hissige holistiske møter. Likevel ba *Heni* om en ny natt med leppestimulatoren. Den rev i kroppen, men traff ikke hjertet. *Heni* ble overrasket at *Armita* visste så mye om hormon modifiseringene, for de fra *Los Angeles* var super-eksperter, trodde han, og laget falske signal fra biomatene for å dekke over, men *Humania* klarte tydeligvis å overstyre. Derfor skiftet *Heni* taktikk, sa at han hadde prøvd å bremse dette, at de måtte ha tillit til at han gjorde det han kunne for å stoppe at hormon eksperimentene gikk for langt. Alternativet ville være å gå inn og låse helse-biomatene hos flere hunder personer. Det ville skape mye konflikt og uvilje mot *Humania*.

Dessuten var hormon endringene foreløpig små. *Heni* understreket at de ikke var ment som opprør mot *Humania*, bare som en mer ekte måte å forstå fortiden på. Men *Armitas* risiko algoritme var ikke på *Henis* side; men hun meldte likevel hans resonnement til *Calma*, som også hadde kjørt risikoanalyser og tenkt gjennom saken ... og fått nok. Hun overbeviste *Cecarius* og beordret *Armita* å dra prompte til *Corona*, og fikk med seg noen hjelpere i skjul. Det brygget opp til konfrontasjon.

Samtidig fikk *Matias* igjen problemer. De hadde nesten daglig hologram møter med Fronten på *Corona*, og fikk tillatelse å sende *Henis* Stor-kollokvie serie, men bare som internt hologram. De fleste på *Breidablikk* fulgte den nøye. *Matias* satte pris på kunsten, men tydeligere enn de fleste skjønte han at det bar helt galt av sted. *Humania* ville aldri godta hormonendringer, frykter at veien var kort tilbake til det aggressive menneske.

Heni ble både overrasket og bekymret da *Armita* annonserte sitt komme, og plutselig sto der i kjøtt og blod. Sjalousi ligger fjernt for *Armita*, men det var

verre for *Lindan*, i tillegg til problemet med hormon modifiseringen. *Lindan* merket at *Heni* med et trakk seg unna, og *Armita*, hans gamle «kollega», hun ante de nære sammenhenger.

Heni innkalte til haste-toppmøte i Fronten. Etter at *Matias* dro hadde Fronten ingen formell ledelse, men de igjen av de «tolv edsvorne» dannet et uformelt styre sammen med *Heni* og den lokale klubblederen *Adrik*, men han var ingen ledertype. *Lego* og *Heni* skilte seg snart ut som leder kandidater, og de visste det. *Heni* argumenterte på samme måte som overfor *Armita*, men vinklet slik at han var på Frontens side. De måtte bagatellisere endringene, si at folk forlangte det.

Ingen hadde bedre forslag. Biomat ekspertene fra *Los Angeles* lovet å lete opp lekkasjen, finne ut hvordan *Humania* klarte å hente fram de reelle hormonnivåer. Men ingen ville stoppe, og det var en lang venteliste av folk som skulle hormon konverteres.

Henis strategi var å spille såret overfor *Armita*, at hun kunne mistenke han for å svikte *Humania*. Det funket ikke. Til *Lindan* sa han at han i noen dager måtte være alene, det var viktig for å få *Armitas* tillit til Fronten. Det funket også dårlig. *Lindan* følte stadig sterkere både sjalusi og trussel fra *Humania*. Ord om kjærlighet bleknet, og hun begynte å tenke og angre: hva med familiegruppen og barna hjemme, kunne aldri svikte dem, var i daglig holistisk kontakt med dem, men avstanden følte stadig større.

Armita var uten kompromiss i ermet. Eneste løsning, dikterte hen, var å stoppe hormon manipulering av biomatene og konvertere alle tilbake. Alt av ord, kunst og meninger i kollokvier fikk passere. En natt med argumentasjon og leppestimulator ga ingen bevegelse i standpunktet.

Armita dro, uten at Fronten hadde sagt ja eller nei, aller minst *Heni*. Men de fikk forhandlet seg til en ukes «justeringer», en betenkningstid.

Heni trøstet seg med tårer og sex hos *Lindan* ... hun måtte forstå ...

Helt åpenlyst overnattet de nå i hans leilighet. *Lindan* holdt rundt ham, men følte et sting av redsel og for å bli brukt. *Heni*, helt motsatt, bygget seg opp med selvtillit, ganske ubeskjedent, så seg mer og mer som *Julius Cesar* da han seiersrik med sine legioner vente tilbake mot *Roma*. Et nervøst Senat ga han den gang ordre om først å oppløse legionene. *Cesar* sa nei, og krysset elva *Rubicon*, marsjerte mot Rom, og ble keiser. *Heni* visket denne fortellingen i *Lindans* øre, sa at han sto nå ved sitt *Rubicon*.

Bevares min Cesar, jekk deg ned, tenkte hun, men sa det ikke, for hun beundret også hans kamplyst, og det lå autoritet i lufta, både det professorale og respekt for å velge Fronten framfor trygghet, marsjere med følelsene og ideene inn i det usikre.

Kapittel 26

Samspillet og diplomatiets tid var over.

På et haste-innkalt styremøte i Fronten ble det etter litt nøling og spørsmål fram og tilbake enstemmig vedtatt – stikkord: «*krysse Rubicon*».

De følte seg sterke med sin store tilhengerskare, og *Henis* nettverk. *Humania* kunne ikke lett bruke sin makt mot så mange, mente de, det var mot deres idealer. Fengsel, økonomisk eller fysisk tvang var så godt som avskaffet i *Humania*. De hadde direkte kontroll gjennom biomatene, genetisk modulering og AI styrte nettverk, om det trengtes.

De mest datakyndige i Fronten utarbeidet et alternativt kryptert nettverk for kommunikasjon, som ikke *Humania* kunne blokkere, og avlytting ble støyskjermet, mente de. *Adrik*, den lokale klubblederen, med gode kontakter inn i *Coronas* ledelse, hadde skaffet Frontens et stort areal i kunstfløyen i den sentrale boligboba. De fleste i *Corona* sympatiserte med Fronten, det viste entusiasmen rundt festivalen og oppslutningen til *Henis* foredrag. Men folk flest visste ikke om hormon manipulasjonen.

Følelsen av sterk folkelig støtte ga frontkjemperne ekstra mot, kanskje overmot. De var bakoverlente i tid og kultur, men samtidig framoverlente, ville fornye det gamle, og erobre fremtiden. En sympatisør av Fronten styrte noen kommunikasjons satellitter, og ble en viktig brikke i masterplanen for et kryptert «mørkt» globalt internett til Fronten. *Los Angeles* gruppa jobbet hardt for å finne en metode de kunne sperre *Humanias* styring av biomatene, slik at de gode sidene ved biomatene ikke ble blokkert. Ingen av de andre forsto hvordan alt dette kunne gjøres, men satte sin lit til dem.

Altså, det ble jobbet på høygir hele betenkningstiden *Humania* ga. De mobiliserte til kamp, konfrontasjon, noe som hittil har vært utenkelig i *Humania*. Hormonene bidro.

Første framstøt ble et cyber-slag om kontrollen av helse-biomatene. *Humania* prøvde uten forvarsel å kode inn en hormon-reversering i helse-biomatene hos alle de som Fronten hadde startet å modifisere, som gjaldt flere hundre. Særlig ville de reversere økt testosteron nivået. Frontens team fra *Los Angeles* var forberedt. De klarte å blokkere *Humanias* framstøt hos de som fremdeles oppholdt seg på *Corona*, som var de fleste.

Heni hadde da et hissig hologram møte med *Armita*. Påstander haglet begge veier, freste som hund og katt, og endte i total kollaps, men begge holdt likevel åpne de holografiske spesial-linjer til hverandre.

Fronten hadde samtidig flere møter med *Breidablikk*, satte opp enkle lyd møte mellom ledelsene, uten holografi, for lettere å kryptere. Styret på *Breidablikk* med *Matias* i spissen var sylskarpt klar i sin tale: Fronten måtte gi opp hormon og gene modifisering; alt annet – greit. *Matias* appellerte til samling, at de hørte til på *Breidablikk* og måtte komme tilbake, at det var en god basis for bevegelsen uten å endre biomater. Men *Heni*, *Leon*, ja alle i Frontens styre på *Corona* følte i kropp og sinn at hormonene var verdt å kjempe for, ga en dyp innsikt sterkere enn logikk og strategi. Et slagord var «tilbake til mennesket - la hen igjen bli hun og han».

Møtene endte derfor uten enighet, og med økt bekymring.

Kapittel 27

Det ble et par uker overtid, stille før stormen. *Armita* slakket i tids-tøylene og håpet på fornuft. Fronten på *Corona* fikk samtidig mer tid til å samle ressurser fra både sympatisører og de som ble hormon modifisert.

Innskyter at *Humania* ikke har penger i 2000 talls forstand. I sin tid, ble pengene først digitale, og kryptovalutaer ble forbudt. Til slutt ble det en felles verdensvaluta og børs, en slags global kryptovaluta, AI kontrollert og knyttet til statlige føringer. Lønnsdannelse, eller ressurs allokering som det het, ble regulert gjennom forhandlinger mellom stat, næringer og fagforbund, litt som i gamle dager, men uten streik eller lockout våpen. Ved alvorlig uenighet dømte en spesial-konstruert nøytral AI. Gjennom mange prosesser og forandringer heter det ikke lenger penger, men «ressurs», og forkortes **G** etter Gaia, også et ord for kloden. Den disponible mengde **G** lagres i hver persons biomat system, og kan overføres omtrent som penger, men med AI og myndighets kontroll. Fronten hadde altså fått mye «ressurser» på konto. For å unngå *2020-klubbens* konti avtalte de fordeling seg imellom på frontstyrets medlemmer. *Heni* merket samtidig at «ressursene» fra *Akademia* til ham ble redusert til en akademisk grunnpakke.

En kveld sto plutselig *Armita* holografisk foran han, mens han tankefull så utover *Coronas* landskap av fargerike småfisk og koraller under en funklende havoverflate. Solen holdt på å gå ned. *Armita* la an en formell væremåte og tale, ville bare opplyse til *Heni* under hånden at *Humania* vurderte å «tvangs-deportere» Frontens sentrale gruppe tilbake til *Breidablikk*. De hadde kontaktet *Breidablikk*, der alle var velkomne tilbake. Uten å vente på svar forduftet hun som ånden i flaska.

Heni visste at *Humania* hadde taket på *Breidablikk*, og sikkert ville lykkes med å tvangskonvertere helse-biomatene hvis de flyttet tilbake. *Los Angeles* folka jobbet på spreng med et sikrere sperrenettet, men ba om mer tid.

Heni sammen med *Lego* revurderte kriseplanen, og innkalte til et hastemøte i Frontens utvidete ledelse. Alle møtte fysisk og med god støyskjerming, i dekke av en kunstforestilling. «Kriseplan 2» ble valgt, som betød en midlertidig tilbaketrekning til et trygt sted der *Humania* ikke kunne intervenere, og da bare en mulighet: «*Den biologiske enklaven*».

Heni husker sin gerilja lærdom fra *Mao Zedong*: *gå bare til angrep der du er lokalt overlegen, ellers retrett*. Nå var det retrett, å bli på *Corona* var for usikkert.

Nærmere om planen.

Alle enklaver er friområder med varierende grad av selvstendighet, likevel under *Humanias* kontroll, med bare et unntak, nemlig den lukkede *Biologiske enklaven*. Den er totalt avskjermet for mennesker, som et gigant-eksperiment på hvordan miljø utvikler seg uten menneske påvirkning. De siste 500 år har ikke mennesker satt sin fot i enklaven, annet enn kledd i sterile romdrakter. Området er en stor øy med hvite sandstrender, bugnende sletteland og skoger. Midt på reiser seg mektige fjell med snø og isbre nær toppen. Derfor inkluderer enklaven neste alle klimasoner. Den voktes strengt, men tiltrekker seg mange nysgjerrige turister eller visitarios, på god avstand og kontroll.

Tarek fra havenklaven er kompis med folk som jobber med visitarios til *Den Biologiske enklaven*. De bruker spesialbygde undervanns adris med opptil 100 deltakere, en romslig ubåt. Ingen får slippe ut under ferden, men det åpnes et «kaptein *Nemo panorama*» av fargerikt liv under vann, samtidig som en avansert stetoskop-mekanisme med kikkert og tredimensjonalt kamera skaper et holografisk bilde der visitarios «blir med» innover i landskapet i enklaven, møter ville dyr og natur.

Selve enklaven er innkapslet i et «barrikade-felt» både under og over vann, som er en avansert magnetisk kuppel utviklet opprinnelig som forsvar under tidligere kriger. Nå benyttes det til innkapsling av større områder. Verken gjenstander, dyr eller mikroorganismer slipper gjennom, men vind og vær blåser gjennom nesten naturlig. Regn og sol fra himmelen over møter ingen hinder.

Tarek og hans venner kjenner til to sikkerhets-sluser under vann. Det er fordi man av og til må inspisere, kledd i romdrakt. De kjenner kodene for å komme gjennom slusene. Planen er derfor at alle som frivillig ønsker å fortsette hormon ferden, kan bli med Frontens ledelse inn i enklaven gjennom slusene. Et kupp.

Fronten planlegger å ha med utstyr til å etablere et levedyktig samfunn i enklaven, et samfunn av «hele mennesker». I alle fall tenker *Heni* slik, og hans fantasi løper videre, ser det nye samfunn som syntese av moderne teknologi og opprinnelig menneske. For, produksjonsmessig ønsker de å dra nytte av all teknolog, er bare mennesket som må «tilbake». De vil også beholde den delen av helse biomaten som hindrer sykdom og elding. En ideell løsning tror *Heni*! Han stoler på at *Los Angeles* gruppa gjør sin beskyttende del av jobben. Til slutt blir *Humana* nødt til å akseptere dem, prediker *Heni*. De må godta dem som en selvstendig enklave, hans *Roma*. *Vi er fortropp for den nye tid*.

Dager og timer tikker og det innkalles til et oppfølgende hastemøte i Frontstyret. Stadig fler innser at på *Corona* kan de ikke bli, og tilbake til *Breidablikk* føles som et totalhavari. Derfor står *Heni* og *Lego* styret bak «*Kriseplan 2*», det

bekreftes. De føler seg som *Mao* i en kritisk fase under «*Den lange marsjen*»; noe *Heni* har dosert om ved flere anledninger.

Ennå gjenstår en del logistiske problemer, blant annet å skaffe mer utstyr, også jaktvåpen, uten at *Humania* får mistanke. *Den biologiske enklaven* på vei til *Breidablikk*, og de må finne en holdbar begrunnelse for å stoppe der – interessen for det opprinnelige. Planen hamres ut i detalj. *Heni* kjemper seg tid ved å sende hyppige melding til *Armita* at de vil dra tilbake til *Breidablikk*, men trenger mer tid for å planlegge og avvikle kulturforpliktelser på *Corona*.

Hun svarer ikke, men *Heni* tar det som et stilltiende ja, da «ingenting» skjer.

Kapittel 28

Dagen kom for «hjemreise» - et innholdsrikt ord med dobbelt bunn. De var svært godt forberedt. *Humania* hadde ikke fått snus i planene, iallfall ikke røpet at de visste noe. Utreise fra *Corona* for så mange forutsetter en offentlig godkjenning, og de fikk, som ventet, spørsmål om hvorfor de ville innom *Den biologiske enklaven*. Begrunnelsen var interessen for natur lang tilbake, ikke bare kultur og folk. Det ble akseptert, men satte et ekstra granskende lys på reisen.

I alt var det 170 personer som dro, inkludert hele Front-styret bortsett fra den lokale lederen *Adrik*, så det var viktig å fortsette i bevegelsen på *Corona*. Alle 170 var i prosess for hormon justering. Det ble stilt som krav, for ikke bare ble de i «samme båt», men hormon kravet minsket sjansen for å få med en «spion».

Hva ble fortalt til dem på det krypterte nettet, jo, at de midlertidig skulle bo i enklaven for å fullføre hormon justeringene; at de hadde alle hjelpemidler med dit, at det var en unik mulighet for å utvikle seg til «hele mennesker», at de sto sterkere sammen i enklaven.

Umiskjennelig fikk dette et stadig tydeligere preg av vekkelsesbevegelse. En god del hadde trukket seg. Til gjengjeld var de som reiste mentalt revet med; fikk sin kritiske sans bedøvet. Mange kom fra kulturelt aktive miljøer på *Corona*; både hinduer, buddhister, kristne og karismatiske filosofgrupper, ja var en fargerik forsamling, både utvendig og innvendig. Ingen stilte spørsmålet åpent: får vi beholde de gode sidene av biomatene og *Humanias* behagelige liv?

Heni sto mer og mer fram som en inspirerende lederskikkelse, ja som en profet hevet over det professorale. I stille studer lente han seg tilbake og omfavnet situasjonen, ble å fullbyrde farens *taoistiske og konfusianske* idealer. *Taoistisk* selvdisiplin og begjær har hele livet også vært *Henis* veiviser og følgesvenn.

Avreise gikk etter planen, med bare to personer som spontant frafall. De var så mange at det ikke var påfallende å leie en egen «airbus». Alt ble klarert, og de mellomlandet som bestilt i baseområdet for ubåtene til *Den biologiske enklaven*, hadde på forhånd spesialbestilt 2 ubåter. *Tarek* hadde arrangert at kompisene som støttet dem fikk oppdragene. Alle hadde streng beskjed om å spille *visitarios* rollen.

Så langt hadde alt gått etter planen, idet ubåtene gled gjennom krystallklart vann på vei til slusene, den eneste porten inn til enklaven. Guiding ble sløyfet og de styrte direkte mot slusene. Men så, åpningskodene virket ikke, slusene var blokkert og passordene slettet. Det blinket rødt. *Heni* kvakk til, også han blinket rødt! Kanskje burde han ant dette ... det hadde gått for knirkefritt.

- *Vi må snu.*
- *Er det ingenting dere kan gjøre!*
- *Nei, vi må snu.*

Heni sto dirrende foran navigatøren, som hadde han fått et høyvoltage strømstøt gjennom seg. Etter gjentatte oppfordringer ...

- *Ok - det finnes et nødsystem som utløses hvis vi sitter fast i slusen, slik at magnetotron feltet ikke maler oss i stykker, vi kunne ... men ...*

Hen fikk ikke sagt mer ...

- *Kjør på!*
- *Men ...*
- *Det er en ordre, kjør på ...*

I slike situasjoner blir handling spontan, ikke rasjonell, frikoplet risiko, tilkoplet autoritet. Navigatøren ble paralyisert av *Henis* ladete reaksjon, følte hans autoritet, og ga etter, satte ubåten snute i stor fart mot den imaginære sluseåpningen, bare synlig på navigasjons displayet.

Først kjente de en vibrasjon, som økte i styrke, så en kraftig oppbremsing idet alt lys slukket. Navigatøren utløste da nød-kontrollen. Trykket økte som var de midt i en eksplosjon, trommehinnene var ved å sprenges, alt lys slukket, så kom et regn av gnister rundt dem, tordenvær. Lyset kom blafrende tilbake. De merket at ubåten igjen akselererte og navigasjons-skjermene lyste flimrende opp, viste krystallklart vann rundt, med den hvite stranda i enklaven i det fjerne.

- *Vi klarte det!*

Navigatøren tørket kaldsvette idet *Heni* omfavnet, men hvilte ikke på «seieren», visste at alarmen nå gikk hos *Humania*, så kontaktet *Lego* som ledet den andre ubåten, forklarte raskt situasjonen og beordret at også de umiddelbart måtte kjøre gjennom, for alt avhang av det. Mesteparten av utstyret var i *Legos* ubåt. Etter flere nølende runder fikk *Lego* overtalt navigatøren, men det var nok halvhjertet. Det vites ikke helt hva som hendte. De kom inn i slusen og delvis gjennom, men trykk og gnistregn var kraftigere, etterfulgt av flere eksplosjoner. Ubåten ble ustyrlig i bevegelsene, motoren ruste, og navigasjonen låste seg. *Heni* kunne høre *Lego* fortvilet rope ... *vi kjører til bunns, nei vi stiger, nei vi faller ...* så forsvant ordene i støy og spraking. På skjermen fulgte de ubåten dansende ferd rundt og rundt, høyt og lavt, men den var gjennom slusen. Som en delfin hoppet den i vannet, stupte ned og opp, før den til slutt etter mange byks kjørte seg fast mot noen klipper i strandkanten. Elektrisk energi fra motoren ble utløst, så vannet rundt boblet og kokte. Hvit røk steg opp og dekket dem.

Heni beordret at de raskt la seg ved stranden rett ved de havarerte, tok med seg *Tarek* med biohjellene og et par mann i en rednings gummiflåte, beordret at alle andre foreløpig måtte ble i ubåten.

Det blåste friskt. Bølgene brakk innover vraket, som knaket i sammenføyningene. Flåten duppet som en kork opp og ned, men kom seg til slutt bort til vraket, la seg i le innenfor, hoppet ut på grunt vann og vadet mot vraket. Motorene var i ferd med å gå tom for energi nå, og skummingen rundt stilnet, oppvarmet vann ble skyldt til side av bølgene. To luker på siden var alt åpnet og flere var i ferd med å komme seg ut. *Lego* var en av de første som ålte seg ut, og klatret med spenst opp på toppen av vraket og vinket til de som kom fra gummibåten, kastet ned en leder og de klatret opp. Han kunne fortelle at det ikke var mange sårete, trodde han, selv om rystelsene hadde vært voldsomme. De fleste hadde beskyttende smarttøy.

Men, sa han, da *Heni* og følget hadde kommet helt borttil, *to eller tre personer har sendt signal at de er fastklemt i et rom fylt med vann, og vi finner ingen oksygenmasker.*

Han trengte ikke be to ganger, for *Tarek* melde seg og var på sprang inn før noen rakk svare. *Lego* hev seg etter med *Heni* hakk i hel.

De måtte kjempe seg vei mot strømmen av redde mennesker på vei ut. *Lego* rev med seg et brekkjern og en hodelykt som han ga til *Tarek*, før han på *Legos* anvisning åpnet en sluse. Vannet fosset inn, men *Tarek* kastet seg mot og dykket nedover i dypet. *Lego* fikk festet et sikringstau på han.

Det varte noen åndeløse minutter. Skroget vred seg faretruende, og motorene sendte sine siste surklende sukk gjennom vannet. Så rykket det i tauet og *Lego* dro straks til, halte opp, ble forbauset og glad da to bevisstløse personer var festet til tauet. De ble lagt på dørken. *Lego* og *Heni* startet lungeredning. Den ene fikk etter hvert skjelvende bevegelser, gulpet og hostet opp saltvann. Den andre, som *Heni* hadde, lå fremdeles livløs. *Lego* ropte om noen kunne hente en sjokkdrakt, en videreutvikling av tidligere tiders livreddingsutstyr. Den lukker seg som en kapsel over personen og med sin AI diagnostiserer, inkludert elektroshokk, kunstig åndedrett og injeksjoner.

Men ingen fant noen drakt. Når det desperat trengs, er ofte hjelp lengst borte.

Det varte ikke lenge før også *Tarek* kom opp, og hadde med nok en person, som straks ble lagt ned, og i mangel av sjokkdrakt, startet han gjenopplivning, drillet inn fra rutine i hav-enklaven. Personen var en ung vakker hen, tydelig feminisert, ikke til å unngå å legge merke til, selv der hun lå blek. Etter kort tid begynte hun å gulpe opp saltvann. Sakte, men sikkert gikk det rett vei. Bare hen ved *Heni* hadde ingen livsreaksjon, og da en sjokkdrakt endelig kom, viste det hjertestans med flatt EKG, og en datastemme konstaterte død - MORS.

Kapittel 29

Humania hadde opprettet et eget «hovedkvarter» i *Stockholmi* for overvåking og oppfølging av *2020-klubben* og *Fronten*.

Ikke uventet hadde de fulgt med på hele utviklingen, mye tettere enn *Fronten* visste eller håpet på. *Armita* måtte midlertidig flytte til hovedkvarteret. Den fysiske tilstedeværelse kan ikke teknologi helt erstatte.

Strategien var å spille med lengst mulig, men hadde hele tiden mistrodd *Heni* etter at hans hormoner endret seg. Brekkpunktet kom når de planla å invadere *Den biologiske enklaven*.

Humanias etterretning og fagfolk var dyktigere enn *Heni* og hans eksperter håpet på. De gjennomskuet det meste. I tillegg hadde de et hemmelig våpen, «et spionkamera» gjennom en sentral person i *Fronten*, holdt navnet tett til brystet. Lykken var, sett fra *Humania*, at han tidligere hadde fått en spesial biomat der overvåking var koplet direkte til synsnerve og hjerne, slik at synsinntrykk ble overført direkte til en sentral når de koplet seg på. Øynene hans ble på en måte spionkamera linser.

Selv om front-teamet fra *Los Angeles* var gode til å sende ut falske hormonverdier og skjermes, klarte ekspertene i *Humania* å overliste tilstrekkelig til å forstå det større bildet.

Derfor var de forberedt på avhoppet til enklaven, og hadde sikret slusetilgangene. Likevel, de forutså ikke den desperate manøver å bore seg inn.

Calma satte krisestab. For første gang var hen tydelig stresset, som vanligvis var den *Stoiske ro*. *Armita* måtte tåle kritikk for at de ikke hadde slått til før. Nå kunne *Fronten* forurense og torpedere hele hensikten med *Den Biologiske enklaven*. *Calmas* ordre var ikke til diskusjon:

- steng ned alle biomatene, null dem ut, det er jo det disse skrullene ønsker, så skal de få det ...
- men ...
- ikke no' men ...
- men også kommunikasjons biomaten?
- også den, eller du *Armita* kan opprettholde noe kontakt så vi lettere følger ... og beholde den ene som før, du vet hvem

Calma snudde seg på helen og tronet ut.

Slik ble det. Bare «spionen» beholdt sin kommunikasjon og sine biomater fullt ut. *Armita* valgte å ha en viss kontakt med *Heni*, og med *Lindan*, av taktisk nødvendighet, men deres andre biomater ble skrudd helt av.

Det lå bitterhet i luften. *Armitas* ord til *Lindan* ble kledd med kulde. Lenge.

Armita fortalte ikke rett ut hva *Calma* hadde beordret. De ville raskt nok merke det. Dessuten overrasket det *Armita* at *Calma* valgte denne strategien, ikke hentet dem raskt ut med en romdrakt kledd militars, som ikke ville vært noen stor operasjon for mektige *Humania*. Hun spurte noen eksperter som svarte at mange i enklaven kunne være smittet av farlig virus og parasitter som ikke helsebiomaten var programmert for, men ekspertene var usikre. Kanskje dette var grunnen, men *Armita* mistenkte at *Calma* ville isolere Fronten, også fra media, det mer enn frykt for virus. Hun hadde fått sin *Robinson Crusoe*.

Armita fikk raskt tilbakemelding fra *Calmas* stab at det gikk lettere enn forventet å stenge biomatene. Fronten må ha fått skadet sitt sperreutstyr. Endelig kunne *Armita* senke skuldrene, sette seg ned, lukket øynene, puste dypt og rolig, presse på et punkt slik at helse-biomaten ga hjertelige støt. Det hele var snudd på hodet ... *Heni, Heni hva har kommet over deg ... vi var jo et velsmurt team.*

Kapittel 30

De strandete hadde etablert seg på et åpent slettelandskap rett innenfor kystlinjen som snodde seg med hvit sand avløst av lave fjellutspring, og et mylder av hekkende fugl. Et grønt landskap med palmer, Ammete trær og et tropisk mangfold, strakk seg innover og til slutt oppover krumme åsrygger. Enkelte topper løftet seg nakne mot det blå.

Det var umulig å merke at alt dette var innkapslet i et gigantisk magnetfelt, som en klokke der vind og vær strømmer gjennom, men alt biologisk liv støtte mot en ugjennomtrengelig vegg.

Alle fra ubåtene var nå samlet på sletta. Personskadene var små, bortsett fra hen som døde. Hun som *Tarek* reddet skrantet ennå, hostet og var blek, og hele tiden satt han ved båren, holdt hånden og ga litt drikke når hun ba om det. Ellers var det hektisk virksomhet med rekker av folk fram og tilbake fra båtene. De reddet ut og bar opp utstyret og personlig bagasje.

Heni og *Lego* og teamet fra *LA* gikk rastløst rundt og kontrollerte at alt gikk greit, men måtte innse at mye utstyr var skadet. Spesielt hadde det gått hardt ut over elektronikk fra den delen som lå under vann. Teamet sa at alle sperrene mot *Humania* dessverre var nede, men de jobbet hardt for å få noe tilbake. Deres alternative kommunikasjonskanal var også taus. Årsaken var saltvann i systemet. To av tre transport bo-bobler var ødelagt, men smartdukene i veggene kunne brukes, er som «sirkustelt» med smart-duk som spennes opp og bæres elektromagnetisk. Heldigvis var utstyret til solpanel intakt, sammen med utstyr for jakt og fiske. Også jordbruks-pakken var bevart, og inneholdt det meste fra såkorn og rotvekster til lette jordbruksmaskiner. Mat til de første dagene hadde alle fått beskjed om å ta med. Ingen sultet.

Heni var bekymret, ante trøbbel, følte seg ikke frisk heller, tappet for energi. Men folk sto på og gjorde det beste ut av situasjonen. Innen mørket falt på, hadde alle fått «tak over hodet», og de basale behov var håndtert. Bare *Tarek* satt som låst til båren uten tanke for seg selv, følte stadig sterkere, bekymret og gledet seg, måtte være hormonenes nye melodi i ham.

Det lysnet av dag, og gikk et par dager slik. De kom stadig mer i orden, etablerte seg som en liten landsby. Temperaturen var behagelig, med en frisk bris og passe dose sol, men nettene kom brått på. I stjerneklart mørke tonet det inn mange fremmede lyder. Folk lå undrende og lyttet. Et par ganger hadde større dyr med glupske hensikter nærmet seg, men ble skremt bort med flammekastere. Noen små-aper blandet seg til stadighet nysgjerrig inn, men ble feid av banen. *Heni* fikk etablerte en bevæpnet nattevakt post.

Lego sammen med et par andre hadde alt vært på flere jaktturet og høstet bra med fugl og småvilt, og et par hjortedyr. Jakt med skarpe våpen var, som vi vet, så godt som forbudt i *Humania*, men *Lego* hadde alltid næret lyst til å være jeger, helst som på 2000-tallet. Endelig fikk han levd det ut. Da de på vanlig måte skulle søke i det interne hukommelses-arkivet etter navnene på byttet, var det som å se inn i sorte hull, informasjon var blåst bort. En ubehagelig følelse vokste. Bøker fantes knapt lenger, ikke engang en penn. *Lego* merket at han hadde bedre tilganger, skjønnte sammenhengen og holdt det klokkelig skjult, forsikret til seg selv ... *jeg er et bindeledd, ingen sviker ...*

På mange forskjellige områder og nivå spredde følelsen av tomhet seg, og raskt. *Heni* forberedte en appell til neste morgenmøte, måtte oppfordre til å dele på oppgaver, være solidarisk. *Vi skal klare det*, var hans motto ... *Humania har fratatt oss hormoner og potensialer, redusert livet til kollektiv trygghet. Her har vi muligheten, kan frigjøres, bli hele, men det er en lang vei foran oss, vi må stå sammen ...*

Bra sagt, tenkte han, de har hørt det før, men nå trengs en understrekning. Han klarte ikke som vanlig å diktere appellen til sin hukommelse, dessuten gikk resonnementer litt i surr. Derfor så han seg rundt etter noe så enkelt som papir og blyant, i det minste noe å feste ord på, men alt slikt var satt på museum. Også hans omfattende viten lå som i en tåkeheim, var der, men var vanskelig å gripe.

Frustrasjonen over dette ble avbrutt da *Lindan* kom strigråtende, og kastet seg i armene hans ... *jeg får ikke kontakt med barna mine!*

Heni prøvde trøste, sa at kommunikasjons biomaten fungerer dårlig i enklaven, *vi jobber med et alternativt system. Kommunikasjons-teamet vil sikkert få det opp å gå i morgen.*

Hun holdt ennå hardere rundt ham, fant sengen han var tildelt, som var i den fungerende felt boligbobla, nå blitt som en stor sovesal. Direkte innsyn skjulte de med et lite forheng og la seg nakne inntil hverandre. En stjernehimmel løftet seg over dem, en tynn halvmåne seilte sakte som en gondol over himmelhavet mellom stjernene. Dyrestruper sang sine savn mot månen.

Neste morgen påtok *Lego* seg å gå runden til alle, annonsere med høy stemme at det var samling til felles morgenmøte. Han hadde all sin gamle energi, og mer til, og blikket løp ivrig fra den ene til den andre, hadde en egen dybde og glød. Han tok en sving innom *Tarek* som hadde sovnet ved fotenden til båren, rusket i ham, bråvåknet, og hun på båren slo opp øynene, smile, var bedre, fikk et kyss på kinnet.

I bakkant sto *Heni* og gruet seg til møtet ... hvordan skulle han inspirere, og svare på bekymrete spørsmål? Han pustet dypt, sa til seg selv, *du må hente fram*

*det sterke og mest professorale. Men det lå i tåke, ante og fryktet nok sammenhengen ... biomatene ... at *Humania* hadde klart å slå mer av enn de hadde forutsatt ... tenkte ...*

Det tidligere livet, mitt liv. Jeg eier det ikke lenger ... alle notatene, alle tankene ... slått i stykker som bølger mot klippene. Mitt indre landskap er i brann, hukommelsen flykter i skjul. Kanskje er det bra, en renselse, må glemme for å vite det vesentlige, ellers blir fortiden for tung å bære. Nå løper jeg fra flammene ned mot stranden, møter havets dønninger som er fordums stormer, med dypets mildhet.

Kapittel 31

Ryktene spredde seg raskt på *Breidablikk*. *Matias* hadde en lang samtale med *Adrik*, som ikke ville dramatisere eller fortelle for mye, visste heller ikke hva som hendte etter at de dro. Det var *Matias* som kunne fortelle om den dramatiske inntrengingen på *Den Biologiske Enklaven*, fordi *Armita* hadde kontaktet ham og fortalt noe, ville ha *2020 klubbens* støtte for *Humanias* reaksjon.

Matias svarte at dette måtte de diskutere internt først, og hva skulle han si til de andre ... dette var gått helt ut av kontroll, ut av sin rette dimensjon. *Matias* visste, hormonene var *Humanias* hellige gral. Det var overmott av Front-kjemperne å utfordre, samtidig invadere den forbudte biologiske enklaven. Men han forsto og forsto dem ikke, respekterte og respekterte ikke. Hvorfor var *Breidablikk* ikke nok for dem, det er nok for han.

Ikke uventet var meningene på *Breidablikk* delte. Snart spredde informasjonen seg kloden rundt til alle *2020 klubbens* medlemmer og sympatisører. For noen ble Front-folkene helter, et etterlengtet opprør. Tenk, selveste professoren var med! Likevel, de fleste innså, det kunne ikke føre fram. Deres følelser og tanker var i biomatenes kontroll, avdempet, og sympatien nådde derfor ikke inn til hjertet.

Samtidig ble flere kunstnere inspirert og dannet støtte grupper, ville lage holistisk teater om Frontens aksjon. Noen hadde erfaring fra «aksjonsteater». *Matias* kunne aldri si nei til kunst, og forsikret at *Breidablikk* ville bistå. Men han ante snubletråder, best å følge med.

Plutselig ble det ikke måte på *Humanias* og særlig *Armitas* velvilje og initiativ overfor *Breidablikk*. En dyreelskende gruppe på *Breidablikk* hadde lenge hatt planer om en ny form for hundeoppdrett. I *Humania* var regelen at alle hunderaser ble sterkt modifiserte, både genetisk, hormonelt og med egne biomater ble de gjort stadig «snillere» og mer sosiale. Noen ble som robot med dyre-AI. Hunder til jakt fantes offisielt ikke.

Gruppen på *Breidablikk* ville tilbake til «de ville hundene», egentlig som hunder på 2000-tallet, som slett ikke var ville, men likevel mer dyriske og uten biomat kontroll av hormonene. Derfor hadde *Humania* først sagt nei, men nå signaliserte de et ja, med forbehold om kontroll av salg og omfang.

Jubelen sto i taket og dyr ble samlet inn fra fjern og nær. De fikk bygget en egen hundepark i utkanten av *Breidablikk*, og søkte etter ekstra ekspertise.

Ganske raskt ryktes det og mange kom for å se hundene, mange bestilte. De laget morsomme filmer, f.eks. «*Fantomet med Ulv*», der de animert en ekte «ulv», hormonnøytral og gnistrende, og en feminin *Sala* som naturlig seksuell.

Dette gikk nok vel langt for *Humania*, men foreløpig så de en annen vei. Fokus var på enklaven, og da trengte de *Breidablikk* på parti.

Et annet overraskende og mer spektakulært initiativ kom fra *Humania*. En gruppe fra *Bleidablikk* fikk tilbud om å delta under «gjenoppliving». Nedfrosne personer fra 2000 tallet skulle tines opp. De hadde hatt en dødelig sykdom og lot seg nedfryse i håp om å tines opp i en tid der sykdommen kunne helbredes, og det kunne den i *Humania*. Likevel hadde de ventet i det lengste, til nå. Forskere mente at miljøet rundt *Breidablikk* vil ha spesiell interesse av å bivåne, og at de som vekkes kjenner seg mer igjen når de ser dem.

Matias sier med et skjevt smil ja takk til tilbudet. Kan det bli kontakt med virkelige mennesker fra 2000 tallet, tine tidens isfjell? Han drar sammen med 4 andre. En av dem er lege med nevrologisk spesialitet i sin biomat. De kler seg i 2000-tals tøy.

Opptiningen går katastrofalt galt. De opptinte legges under oppvarming i en hjerte-lunge maskin, men får vedvarende epileptiske anfall, uforståelig lyder og fakter, river seg løs, og må tvinges til ro, dopes ned, har blitt zombier med forvrengte nerver, et *Frankensteins* trollspeil fra 2000 tallet! Til slutt blir de avlivet, på *Humanias* ordre.

Matias ser på med åpen munn, klarer ikke samle tankene før alt er over, men spør da legen: *hvorfor?* Hen er usikker, men ikke overrasket: *feilen er nok at nedfrysingen den gang var for sakte, men overrasker meg at Humania ikke testet før opptining. Med vår teknologi er det mulig å teste nedfrosne nervebaners potensiale. Det kan de ikke ha gjort.*

Etter noen dager kommer forklaringen, slik tolker i alle fall *Matias* det.

En redigert film av opptiningen blir publisert. Rykteflommer sprer seg på nettet, og det harseleres med etterkommerne av de som gravla dem, at de annonserte «verdensrekord i alder». Denne litt spesielle humoren slo an. I tillegg hevdet *Humania* at de opptinte skulle gjenføde noe av 2000 tallet, men det ble som å grave opp vampyrer og tro de var snille. Noen medier brukte det til å vende folkemeningen mot *Breidablikk*, spesielt mot Fronten. Også *Breidablikks* «naturlige kjæledyr» fikk «sitt pass påskrevet», men ble likevel bare mer populære hos viltelskere.

Matias følte seg både brukt og lurt. Men hva kunne han gjøre, måtte smile med systemet.

Kapittel 32

Slik går et års tid, psykologisk stillingskrig, med en sakte glidende utvikling på *Breidablikk*.

Hvordan har de klart seg i *Den Biologiske enklaven*? Kontakten er beskjedent. De som spør i det offentlige rom får ikke svar. Men Fronten glemmes ikke; tvert om, fler og fler spør.

Vi lander nå med vår oppmerksomhet i enklaven. Det har gått et år.

Førsteintrykket er en etablert liten landsby, langt over den enkle forestillingen av et «*Robinson Crusoe-samfunn*» slik media har lekt med. Naturen er en vakker imøtekommende innramming.

Har de likevel lykkes med litt av det forjettete?

Et blågrønt bølgende hav slår lekent mot hvit sandstrand. Nær klippen der ubåten havarerte har de bygget en lang pir eller brygge. Ytterst ligger den intakte ubåten fortøyd, som har fått et nytt dekkoverbygg, antakelig med materialer hentet fra vraket. Utover havet sees mange bøyer, som tyder på aktivt fiske og havfangst.

Landsbyen har en sentral boligboble omkranset av mange provisoriske telt og palmetak, holdt oppe av trekonstruksjoner, som gir et preg av tidligere tider med kreativt håndverk, i mangel av moderne byggematerialer.

Lysarmatur fra vraket og solpanel gjør at energi og lys er til å leve med, men alle må spare. Klima er ekvatorialt mildt og stabilt med sterke kontraster lys og mørke, sol og regn. Om nettene funkler landsbyen som en fallen stjerne fra melkeveiens diadem, og lyset er svakt nok til at stjernehimmelen blir mektig, lysår borte. Men stjerneteppeet varmer ikke, heller avspeiler det alles engstelse, ja, økende engstelse.

I forlengelse av boblen ligger en åpen plass, som et torg med frodig vegetasjon rundt. Gangveier er ryddet i flere retninger mot skogshold og åsene omkring. I et hjørne i skyggen av trær er reist en stor tak-konstruksjon uten sammenhengende vegger. Flere dyreskrotter henger under, dessuten et par store vannbassenger hvor det spretter og myldrer fisk. Folk går fram og tilbake dit, er nok både butikk, fiskeoppdrett og slakteri i kombinasjon.

Sett utenfra virker landsby samfunnet på sitt vis velfungerende. Jakt og fiske kombinert med innhøsting av frukter og grønt. Ingen sulter. Noen mindre arealer i utkanten er pløyd opp, men jordbruket ser ikke ut til å ha kommet skikkelig i gang.

De har etablert et «Front-råd», som naturlig forlengelsen av de som sto i spissen under flukten fra *Corona*, nemlig *Heni*, *Lego* og *Tarek*. I tillegg er inkludert

flere «eksperter» i et fagråd, blant annet datafolkene fra *Los Angeles*, en lege og en teknisk ingeniør. Som ved de fleste revolusjoner råder en form for «demokratisk sentralisme». *Heni* og *Lego* deler på lederskapet, hver på sitt felt. *Heni* framsto lenge som selveste ypperstepresten, *Lego* som den ungdommelige energibunten. Sakte men tydelig er *Heni* svekket og *Lego* styrket. Nå er det *Lego* de fleste setter sin lit til, men bevarer høflig respekt for den gamle *Heni*.

For, både hormonelt, mentalt og aldersmessig har det skjedd mye dette året. Først *Tarek*, som reddet den fastklemte kvinnen fra vraket, *Lena* heter hun. De to har holdt sammen, flyttet sammen. Aldersmessig var de begge i 30-35 årene, så etter at hormon moduleringen ble stoppet, fortsatte den naturlige hormonutviklinger. Helse-biomat ble blokkert av *Humania*, det frigjorde kroppen slik at naturlige fysiologi kunne tre fram. Derfor utviklet de seg til neste fullverdige hormonelle han og hun, med en forsinket pubertet, til og med kom han i stemmeskiftet. Det ga næring til varme følelsene, de ble nyforelskete, brakt sammen av den dramatiske hendelsen. Snart innledet de et seksuelt forhold.

Lego fløt allerede på et maskulint fortrinn, og det skjød ytterligere fart. Samtidig var det noe spesielt med ham, som om ingen av biomatene hans var skrudd av, men ble tilpasset situasjonen. Derfor ble han landsbyens storsjarmør, og hadde seg nok i smug både hos den ene og andre, etter tur.

Henis forhold til *Lindan* fikk store utfordringer. Deres biologiske alder var 79 og 31 år, altså stor forskjell. Den var tidligere så godt som opphevet av biomatene. Men nå? Ikke bare ble deres hormonutvikling forskjellig, men *Henis* alder innhentet ham med stormskritt. Helse-biomaten holder kroppen aldersmessig i et slags «steady state» til nærmere 100 år, deretter en myk nedtrapping til grensen på 130. Men når den brått slås av for tidlig, da vil kroppen «ta igjen» sin alder mye raskere enn årene framover tilsier. Derfor har *Heni* blitt 40 år eldre på under et år, blitt en gammel mann. I tillegg har bortfall av de andre støtte biomatene redusert hans intellektuelle kapasitet, gradvis. Alle har merket det. Nå gjentar han seg ofte, bryter avtaler, glemmer langt utover professoral distraksjon. *Heni* var likevel ikke mer svekket enn at han tok opp kampen mot tidens overmakt, samtidig som han innså det uunngåelige. I stille stunder sa han til seg selv ... *Hvorfor må det være så mye motstand i tilværelsen, eller har jeg glemt min Darwin?*

Både *Lindan*, *Lego* og *Heni* har hele tiden hatt en viss kontakt med *Armita*. I begynnelsen var den svært konfliktfylt for *Lindan*, merket nålstikk i alt *Armita* sa, måtte stadig tigge seg til kontakt med barna der hjemme. Men gradvis dreide stemningen seg ettersom det ble mer og mer klart at *Heni* parkere seg selv. *Armita* fikk medynk, var stadig mer støttende. Til slutt, *Lindan* dristet seg til å

spørre ... *hva med å komme tilbake, forlate enklaven, treffe barna igjen?* Armita svarte unnvikende med utsagn som ... *tiden er ikke moden.*

En dag slapp *Lindan* bomben: hun var gravid. *Heni* brast i gledes gråt, klynget seg til *Lindan*, hadde aldri sett han slik. Sikkert nok følte han det som et uventet perlefunn i hans desperate doble livskamps musling.

Jeg skal bli far ... strålte han ... ekte 2000 talls far.

Lindan la armene trygt rundt ham, lo bekræftende. Men dypt inne var hun ikke sikker; det hadde vært et par netter med *Lego* innimellom.

Hun fant fram et dikt hun for lenge siden hadde gitt *Heni*, sammen med poesi-biomaten, som hun etter forhandlinger med *Armita* fikk beholde. Nå leste hun det til ham fra et krøllete papir:

*jeg vil ha deg
og jeg vet det går
jeg så ditt glimt i øyet
da du åpnet mine lår*

*for jeg vil ha deg
etter fødsler, etter år
ja natten gnager, tviler
men jeg vet det går*

*jeg vil ha deg
over tidens fjell og blåner
våre sinn er kåte sammen
selv når kroppen gråner*

Hun holdt armer og ord rundt *Heni*, som knep igjen gråtkvalte øyne, vandret innover i seg selv.

Hvordan var utviklingen for de andre front-kjemperne i enklaven?

Deres biologiske alder var spredd fra 20 til 100 år. Bortfall av biomatene hadde derfor svært forskjellig effekt, alt fra tenårings oppblomstring til forsert elding, sykdom og død. Alle ble normalt biologisk mottakelige for sykdom. To døde en «naturlig død» og ble begravet ved siden av hen som omkom. Enkel seremoni uten metafysiske påfunn, men tårer.

To eldre hadde utviklet det som åpenbart var diabetes. Flere eldre hadde etter langvarig «forkjølelse» følt at kroppen ble «på vent», et utmattelses syndrom og begynnende demens.

Heni hadde spurt *Armita* om de sykeste kunne tilkoples helse-biomaten igjen, men fått nei. Først når *Lindan* tryglet gikk hun med på å sende inn sprøyter med

insulin. Sende inn? Jo, etter et par dager landet en kapsel i fallskjerm, skutt inn som en ballistisk rakett med mekanisme i seg så den kom gjennom magnetiskjoldet. Kapselen inneholdt også et par antibiotika, Metformin, anti-virus midler og smertestillende. En slags omsorg?

Det er viktig å huske at alle i enklaven meldte seg frivillig til hormon-modifisering, og da det ble konflikt, valgte de å rømme med Fronten. Derfor er de en svært motivert gruppe. Likevel har hormoner og flukten møtt dem med utfordringer de færreste forutså. Reaksjonene har blitt motstridende, alt fra full støtte til bitter avvisning av Fronten. I tillegg har karismatiske og ny-religiøse ideer fenget noen av de yngste, foreløpig bare som ulmebrann. Takket være iherdig innsats fra *Lego* holder de sammen. Han appellerer både til de yngre og middelaldrende, mens *Heni* fremdeles har tillit hos de eldste.

Dessuten, midt i alle problemer er det definitivt noe beroligende ved livssituasjonen i enklaven. Klimaet er som i «Edens have» uten store utfordringer. Bortfall av underholdende teknologi, av tidligere sosiale forpliktelser, og ikke minst taushet fra de indre biomat stemmene og fra svermen av globale kunstige intelligenser – alt dette ga en indre sinnsro til den enkelte, la seg som en beroligende stemning over landsbyen. I tillegg kom følelsen av felles skjebne.

Solen strålte, og de kunne sitte i skyggen og la tankene lekent løpe, erfare den urgamle viten at solen er best i skyggen. Slik sett ga «tilbake til naturen» mening og sjelero, ble mer enn en myte. De var nakne nok til å oppleve nuet, og sindige nok til å tenke at verden ikke var for mennesket alene.

Et viktig sosialt samlingspunkt var da alle en kveld i uken samlet seg rundt et stort bål med grillede dyreskrotter fra jakt og fisk. Både faktisk og billedlig talt var de samlet ved leirbålet, men motkreftene skygge-danset rundt som alver og troll.

Sagt på en annen måte, de hadde gått ut av en digital verden og oppdaget den mer naturlige. Likevel, som rusavhengige ble de lokket tilbake, for savnene fulgte etter dem i de nye fotefar. De hadde valgt en retning, et hoved-tråkk, men oppdaget at det var mange sidegrener og stier. Det var ikke skrevet i stein hvilken sti de til slutt ville velge.

Kapittel 33

På *Breidablikk* gikk tiden saktere kan vi si, etter *Humanias* biologiske klokke; og de var opptatt med sitt. Likevel, stadig fler prøvde følge med på hendelsene i *Den biologiske enklaven*. Det var ikke lett. *Humania* la lokk på nesten all informasjon, blokkerte kommunikasjonen ut og inn av enklaven annet enn den *Armita* og noen i hennes krets hadde, som vi vet begrenset seg til *Heni* og *Lindan*, og til en tredje person, deres «spionøye». *Matias* fikk flere oppringninger fra *Lego*, og skjønte det måtte være med *Humanias* stilltiende godkjenning, de ville vel ikke ha for mange konspirasjons teorier gående. *Lego* forsikret ... *vi klarer oss bra ...* til tross for at biomatene er blokkert. Han snakket i generelle vendinger, men mye lå mellom ordene. Sist røpet han også at *Lindan* var gravid.

Kunst ble det viktigste *Matias* kunne gi tilbake i den vanskelige situasjonen. Han jobbet iherdig for å få ferdig skuespillet om Fronten og flukten. Teaterensemblen som kalte seg «*NOVO aksjonsteater*» fikk ubegrenset adgang til *Breidablikks* scene og utstyr, og det var ikke lite. Dessuten spilte de parallelt inn en film med avanserte AI som klippet sekvensene sammen til en interaktiv «Global», som er en videreføring av tidligere tiders dataspill. Her kan spilleren delta som fullverdig part i et holistisk tredimensjonalt univers og ta valg som endrer hendelsesforløpet. Det er ikke som i gamle dager at det for det meste skytes, drepes, sprenges og brennes. Opplevelsen er likevel intens og invaderende, er både virkelig og uvirkelig, som en styrt drøm. Det første de fikk ferdig var en tradisjonell teaterforestilling på *Breidablikks* hovedscenen. Den ble overført holistisk til utallige 2020 klubb-scener kloden rundt. Opptak spredte seg videre. Som for *Henis* opprinnelige forelesninger, spredde stykket seg kloden rundt, og fenget brede lag langt utover 2020-klubben.

Både teaterstykket, film og dataspill til *Global* fikk tittel «*Stifinnerne 1-3*», som hadde en trippel mening. De så Frontens flukt til enklaven som en stifinner for menneskets framtid, samtidig hadde forestillingene mange valgmuligheter for publikum eller spillere. Handlingene kunne gå helt forskjellige veier eller stier. Snart ble en «sti» framtreende, etter hvert helt dominerende, nemlig alternativet der biomatene til de i enklaven ble erstattet med en «frihets-biomat» som tok hånd om helse og intellekt, men slapp hormoner og følelser fri, og kroppen hadde bare naturlige gener, og innførte to kjønn, sex og naturlig fødsel.

Altså litt av en ønske-sti for mennesket - synd det bare var på *Global*. *Matias* ventet på en reaksjon, og det kom noen oppgitte kommentarer fra *Armita ... det er jo bare dikt og kunst, der er vi tolerante*. De avventet, hadde kontroll.

Spesielt populært ble et lite dikt bakt inn i handlingen, med musikk fra *Beethovens «skjebnesymfoni»* og med holistiske dansere.

(innspilt med musikk og link eller QR kode). Teksten er slik:

*Begjær etter makt
Begjær etter sex
Til Kama fra Karma
væpner vi oss med kultur
holder vi lykten høyt
tar det som kommer
villdyret skal vi befri
løsne det fra sitt bur
men ha kontroll, være fri
danse i livets sommer
for en dag blekner lyset
tiden kan ingen temme
vi vet, høstmørket kommer
tidløs til slutt er vi hjemme
(gjentas flere ganger med små variasjoner, som en suggesjon)*

Humania fulgte det hele med både falke- og ugleblikk, først bare med *Armitas* litt avventende kommentar. Men snart gikk alarmen, kanskje en beskjed fra *Calma*. *Armita* ga *Matias* påbud at kunstnerne måtte endre mekanismene i både spill og stykke slik at mer regimevennlige alternativer dominerte.

Matias trådte lenge vannet, sa han måtte diskutere det med styret og teater folkene, og minnet om ytringsfriheten, som *Humania* hevder de har. Styret var på gli, men teatergruppa nektet å endre noe. Samtidig innså begge parter at «skaden» alt var skjedd, for kopier flommet over, lå ikke lenger bare i *Humanias* digitale «sky». *Humania* valgte derfor til slutt å gå bredt ut med en «kunstforklaring», dessuten bruke anledningen til å skjønne male biomatenes foretreffelighet og risikoen ved manglende hormonkontroll.

Frontfolket i enklaven var intetanende om alt dette. *Matias* fikk snakket med *Heni* et par gang, men ville ikke nevne skuespillet eller *Global*. Dessuten hørtes *Heni* annerledes ut, det merket *Matias*, han repeterte seg, snakket i generelle vendinger, hadde store vyer, men vek unna problemene.

«Stifinnerne» fenget stadig flere. Det strømmet inn med spørsmål og krav om å få vite hva som faktisk skjedde på enklaven. *Matias* holdt igjen, men ryktepresset økte, og han måtte avsanne urimelige påstander med fakta han kjente. Likevel svirret rykter om sult, sykdom, opprør og drap. Bekymringene økte.

Til slutt så *Humaia* seg tjent med å arrangere et digitalt «informasjonsmøte» mellom styret på *Breidablikk*, *Lego* og *Heni*, og på motsatt side *Armita* og to fra hennes stab. *Calma* satt hele tiden i bakgrunnen, men lot andre tale.

For første gang spurte *Matias* rett ut: vil dere ta livet av dem, eller kan de komme tilbake? *Heni* serverte da en filosoferende kamperklæring *at de var på rett vei, og ingen vei tilbake, at de ville dø en naturlig biologisk død*. *Lego* brøt inn, mente de etter forholdene hadde det bra, men lot det henge i lufta om noen ønsket seg tilbake etter hvert, men ikke tilbake til *Humanias* hormonkontroll, måtte bevare den hormonelle frihet de hadde. Slik sparket han bein på *Matias* forsøk på tilbakekomst «uten betingelser». Det ville være kapitulasjon, sa *Lego*. At enkelte ville tilbake, som *Lindan*, ble ikke nevnt, heller ikke at hun var gravid.

Møtet fikk derfor preg av forhandlinger om en våpenhvile, der partene ikke var modne for fred. *Matias* håpet på tilbud fra *Humania* om tilbakeføring av de som var villige til å få aktivert biomatene, og hadde *Lindan* i tankene. Men fikk nei. Konklusjonen fra *Armita* var kort og brutal: *det er uaktuelt for noen å komme tilbake. - Umulig? - Ja umulig*.

Møtet ble da brått lukket. Virus spøkelset kom ikke fram i lyset, men lå bak og spøkte.

Matias ga seg ikke, ville i neste samtale med *Armita* vite hvorfor det var så «umulig». Etter hvert ble det arrangert et holistisk møte med forskere og eksperter. I innviklede vendinger forklarte de at *Den biologiske enklaven* hadde utviklet fremmedartede bakterier, parasitter og virus gjennom årene den var hermetisk lukket. Alle inntrengerne var smittet, noen hadde fått alvorlig sykdom, derfor kunne de ikke risikere å ta dem tilbake. Helse-biomaten var ikke kodet for disse virus og det ville ta lang tid å utvikle et sikkert forsvar. Ingen kunne overprøve forskerne, likevel luktet det forklaringen svidd. Slett ikke alle tok den for god fisk, og på *Breidablikk* gikk diskusjonen seg varm. Dette var første gang de hadde hørt at *Humania* ikke mestret en helseutfordring. Men makt gir sannhet, og de var urokkelige. Dessuten, frontkjemperne vil ikke tilbake, hadde de erklært, ville ikke erkjenne nederlag; kunne ikke erklære det biologiske mennesket som mindreverdige. Aldri!

Matias sammen med styret på *Breidablikk* tenkte fram og tilbake – hva nå? Situasjonen var ny og krevende, låst.

Noen uker gikk og det var på overtid for ny generalforsamling både i *2020klubben* og *Breidablikk*. *Matias* ville innkalle til felles generalforsamling, og samtidig kombinere med en kulturfestival, ikke bare med «Stifinnerne», men bredere. Etter litt nøling fikk han gjennomslag i styret, og satte i gang forberedelser, mange forberedelser.

Kapittel 34

Det er nå omtrent et og et halvt år siden Fronten klorte seg fast i enklaven. Konsekvensene av de frakoplete biomatene blir stadig mer merkbare. *Lindan* forventes å føde om under en måned. Ingen andre har blitt gravide, tross iherdig seksuell aktivitet hos de yngre. *Tarek og Lena* sier de ønsker seg barn. De mistenker at *Humania* har klart å innkode prevensjon hos alle straks de hørte at *Lindan* var gravid. Dataekspertene fra *Los Angeles* er frakoplet mye av sin kompetanse som lå i deres fag-biomater. De kan ikke lenger påvirke biomater eller forhindre *Humanias* komplette kontroll.

Henis mentale tilstand preges stadig mer av akselererende alder og bortfall av biomatene. Han trekker seg tilbake i frustrasjon, og bygger samtidig opp urealistiske storhetstanker om seg selv og «prosjektet». En eldre skare følger ham trofast, dels fordi de er i samme mentale båt, dels fordi de ikke har annet valg. Men de blir stadig færre. Samtidig blir avstanden til *Lego* og de yngre stadig større.

Heni fant god frøst i *Lindan*, men hennes følelser beveger seg sakte men sikkert over til det dobbelt moderlige. En kveld i hennes favn fant *Heni* fram et gammelt dikt han hadde skrevet på et tøyestykke, for de hadde funnet herdet trekull som blyant og tørr bark til papir. Han husket brokker fra et kjent dikt, og tilføyde sin egen fortvilelse:

*Jeg skjønner
hvorfor noen kriger
skjønner
frustrasjonens favntak
skjønner
dere, mine dommere
Men vil dere
noen gang forstå
hvorfor jeg vil lyse
mer enn dere
når mørket faller på*

Armita og hennes folk hadde etter hvert mer kontakt med *Lindan* og *Lego* enn *Heni*. *Armitas* følelser forandret seg fra sjalusi til medynk for *Lindan*, også fordi *Lindan* ble nektet kontakt med barna sine. Selveste *Calma* nedla forbud mot det, hadde hardnet, så det kunne misbrukes til unødig sympati og informasjon.

*Men hva med mitt ufødte barn – det er uten skyld, rent!
Ja, men rent for virus smitte?*

Nå var det *Armita* som presset på oppover i maktsystemet, forlangte å få vite sannheten om smitte, spesielt knyttet til den ufødte. Det fikk hun ikke. Kanskje ingen visste, at det var en risikoanalyse fra *Humalias* mange algoritmer og AI, eller taktikk?

Armita lot *Calma* forstå at fødselen ikke kunne holdes hemmelig for de på *Breidablikk*. For mange visste at hun var gravid. Det ville ikke se pent ut for *Humania* å nekte barnet amnesti ... først da ble *Calma* overveiende stille, lovet å rådføre seg med *Cesarius*.

Gruppen rundt *Lego* hadde helt andre perspektiv. For dem syntes det tidligere livet være i sort-hvitt, nå stadig sterkere i farger, hele spekteret. Problem og konflikt var det nok av, jovisst, men *Lego* sto fram som en karismatisk leder. Han lyttet til alle før han selv mente noe, og trivdes med makten. Hans gruppe var derfor i en mental posisjon for å romantisere seg tilbake til 2000 tallet på stadig nye måter, med hormoner og biologi sluppet fri. For mange unge var dette forløsende, likevel, alt kunne ikke reverseres fra århundrers genetiske fangenskap. Kroppens immunapparat var ikke tilpasset de overveldende utfordringene. Tilbakestilling av gener og immunapparat krevet mer enn å reversere hormonene. Sykdommer og tretthets syndromer sto derfor i kø, men samtidig var de unge innstilt på en fight.

Lego fikk ekstra hjelp fra *Armita*. Hun opparbeidet et stadig bedre hjertelag for ham, og skrudde «of record» på en nødvendig basis helse-biomas beskyttelse hos alle i *Legos* gruppe, som gjorde avstanden til *Henis* folk ennå større.

Teknologisk var enklaven ikke tilbake til 2000 tallet, slett ikke til en *Robinson Crusoe* tilværelse. De hadde avanserte hjelpemidler og våpen, ikke minst mer innsikt. Det største problemet var kommunikasjon, var vant til en tilværelse uten å behøve skrive eller lese, der AI fikset alt, og kommunikasjon var internalisert gjennom biomater og digital hurtiglagring. All verdens bøker og informasjon hadde vært tilgjengelig bare ved å be om det. Skjermer og TV var erstattet med holografi og et indre «display», og kunne lese fra biomatene med lukkede øyne. Men nå? Alt dette var taust og tomt, et sort hull. Både den indre og ytre digitale verden var slått av. De erfarte den gamle sannhet: man skjønner ikke fullt ut nytte før det er borte, på en måte motsatt av det ibsenske at evig eies kun det tapte. Men de hadde pågangsmot, prøvde desperat gjøre det beste ut av det.

Datautstyr fra ubåtene klarte de ombygge til en slags direkte lokale mobiltelefoner. Skjermer fra båtene med AI lagret tekst fungerte som aktivitetslog og til beskjeder. Alle samlet seg daglig «rundt leirbålet» for informasjon, en slags all-møter. Tungvint på en måte, samtidig ga det nytt samhold. *Lego* var beregnende åpen om sin kontakt med *Armita*, men var nøye med å informere og deretter lytte på all-møtene. Likevel, en side med kontakten skjulte

han, den tålte ikke lys ... men sviker var han ikke, for alt han gjorde var til fordel for Front-gruppen. Han var på deres parti, gjentok han som et mantra i seg selv.

De fleste i *Legos* gruppe tilpasset seg tilværelsen, men hormonene sparket i gang nye konflikter, som sjalusi, maktambisjoner og karrieretenkning, misunnelse. Samhold og disiplinen ble stadig vanskeligere. Spesielt kritisk ble en skyteepisode, mulig vådeskudd, men ingen trodde. Den fysiske skaden var liten, et kjøttsår, men den psykiske skaden større. Dette og andre mindre sammenstøt, førte til at *Lego* fikk mandat til å danne en gruppe som kombinerte domstol og politi. Da roet det seg, og skuldrene kunne senkes litt, foreløpig.

Kapittel 35

På *Breidablikk* blåste det opp til generalforsamlinger og festival. Forberedelsene hadde vært mange og strevsomme, men også med entusiasme. Konflikten med Fronten og forskjellig syn lå over som en tordensky, og fordi kunnskapen om enklaven fremdeles var mangelfull, blomstret rykter og konspirasjoner.

Folk strømmet til. Styret på *Breidablikk* måtte sette opp provisoriske boligbobler, og forberedte holografiske overføringer kloden rundt.

De startet med festivalen. En delegasjon fra *Humania* med *Armita* i spissen annonserte sitt komme, og ble høflig mottatt, men holdt seg diskret i bakgrunnen, observerte.

Programmet var mangfoldig med flere gjesteartister. «*Stifinnerne*» fikk størst applaus, spesielt der frihets-biomaten ble nevnt.

Her gjengis bare to sang-dikt der dansere kjempet mot holografiske monstre, og til slutt eksploderer i et ragnarok. Katastrofe sto på dagsorden, også i kunsten.

(innspilt med musikk og link eller QR kode)

Vi ...

*forsvarer det maskuline
men vet det ikke er in
Vil temmer krefter,
som gjør indre blind
hormoner er våre sverd
i kampen for menneskeverd*

*Krigger, katastrofer, alt i grus
tvilen på omsorg, en akilleshæl
Øglen ble fugl, vi kom fra en mus
slik skapes liv, og vår sjel*

Nostalgiske innslag fra 2000 tallets musikere var nesten helt fraværende i festivalen, i kontrast til de første konsertene i klubben.

En hundeutstilling og hundevaddeløp med «*de ville hundene*» slo an. Som nevnt før, hundene er alet opp uten biomat hormonkontroll, er ikke ville, men likevel mer dyriske enn *Humanias* biomat-styrte kjæledyr. Salget gikk strykende, også på festivalen.

Gruppen «*Eksistensialistene*» leste filosofiske smådikt på festivalen, kombinert med musikk fra middelalderens Mozart:

*Lev vel
selv om dronninga dør
må du berge deg selv
verden har skarpe klør*

*Se kulturenes lys og lengsel
Tre ut av ditt fengsel
Drikk tidens eliksir*

*Vern det du er og blir
Vær i lyset av tid deg selv
Bre over deg flokkens fell*

*Det korte livet mellom to evigheter
Det svake lyset mellom to netter
Bær det videre. Blås det ikke ut..*

*En dag tar det slutt
En kveld kommer mørket
Det er ikke tilfeldig
etter regn kommer tørke.*

Festivalen ladet opp energi til generalforsamlingen. Delegasjonen fra *Humania* ble høflig, men bestemt sendt ut, men ingen tvil, de følger nok nøye med. Stemningen slo gnister da *Matias* erklærte generalforsamlingen satt, lot de hjelpende AI og assistenter dempe all uro, fikk vedtatt dagsorden.

Styret innledet ved å vise en animasjon om enklaven og Frontens situasjon. De la vekt på å være så ærlig som mulig; tok med all informasjon de hadde, unngikk ikke problemene, og vektla konsekvensene av at alle biomat-funksjoner var brutalt sluttet av som «straff». Akselererende aldri ble illustrert, men de viste også ungdom som knoppskjøt og fikk igjen sine lyster. *Heni* eller *Lego* ble ikke nevnt ved navn, men ble sagt at det hadde utviklet seg stor forskjell mellom eldre og yngre. Konklusjonen var entydig: de støttet drømmen om hormon frihet, at to kjønn var bedre enn et. Likevel, Frontens flukt til enklaven var en katastrofe, var ikke måten å gjøre det på.

Mot slutten kom det fram at *Humania* hevdet det var virus-smitte i enklaven, virus de ikke kunne takle med helsebiomaten. Animasjonen konkluderte ikke om virus var skremsel eller realitet.

Det ble helt stille i salen idet animasjonen tok slutt.

En ting sto klart for alle: situasjonen var prekær i enklaven; og 2020 klubben måtte bidra, det var et moralsk ansvar, men hvordan? Noen sa: i stedet for å kreve det umulige, må klubben bidra til at tilværelsen i enklaven blir best mulig, siden *Humania* nekter å ta dem ut. Andre sa: skal vi akseptere dette? Nei. Vi må kreve at de tas ut.

Akseptere? Kreve? Med hvilken makt? En murrende usikkerhet i forsamlingene vokste og ble øredøvende kloden rundt. Det poppet opp først et, så stadig fler tilrop, både digitalt og som flimrende hologrammer. AI slapp det hele mer og mer løs. Men tilropene gikk i alle retninger. Det ble umulig å ane i hvilken retning stemningen smøg seg. Til slutt måtte noen samle de flagrende lydtrådene og meningene. *Matias* følte ansvaret, tok ordet:

- *Kjære venner. Det har vært en lang reise for oss hit ... tilbake til fortiden, for å hente styrke til en mer fargerik framtid. Vi har oppdaget at kultur og kropp er nærmere knyttet sammen enn vi ante. Vår klodestat her vært fleksibel, men samtidig trukke klare grenser, for vi kan ikke kaste fra oss alle de fysiske endringene som tid og teknologi har skapt. Mye er bra også med biomatene. Mitt standpunkt er derfor – vi har oppnådd mye – sløs det ikke bort for en drøm som aldri kan bli virkelig.*

... tendenser til fyrop, men også støtte ... og han fortsatte

- *Et ordtak fra 2000 tallet sier – veien er målet. Frontens vei er en blindvei, de kommer ikke videre, deres harde linje stanger imot ... de må selv ta konsekvensen. De vil bli i enklaven, sier de, frivillig og staten sier de må bli. Altså, på et vis enige, og vil få liv på lengde med folk på 2000 tallet. Dette må vi akseptere, støtte dem der de er – slik at de får et best mulig liv, fortsette vår kulturkamp, på vår måte, i best mulig kontakt med enklaven, men jeg gjentar, vi kan ikke kreve dem tilbake, både mot deres og statens vilje.*

Tendenser til piping ble møtt av støtte-rop. Trykket økte. *Matias* trengte ikke AI oppfordring på øret for å løfte begge hender, mane til ro, samtidig som AI la inn beroligende musikk, sikkert nok, påvirket også *Armitas* folk forsamlingen gjennom biomatene, en skremmende kontroll, men akkurat nå var de på lag. Etter et par hvileskjær, tok *Matias* igjen ordet og oppfordret de som var uenige stå fram, komme på podiet og argumentere. Han ga ordstyrer kontrollen til AI, som hurtigscannet og vurderte tusenvis av minnefiler der tanker fremst i bevisstheten ble lagret.

Etter bare et minutt tid, men det følte som en våkenatt, bestemte AI seg, og en hologram-person flimret fram på scenen. Det var en høy slank skikkelse med et uvanlig langstrakt ansikt og et nesten magnetisk blikk. Øynene hadde ovale store iris funklende som i mangefarget krystall. *Matias* kvakk til, for det liknet

en personer i en science fiksjon film 2000 år tilbake, *Avatarer* het den, men ulikt det som nå er avatar kopimennesker.

- *Mitt navn er Andora. La meg først presentere meg. Jeg er født verken han eller hun, det kalles transvestitt. Biomatene klarte ikke få meg til hen og forskere strevde med min gen-modulering i oppveksten. Her er resultatet, og jeg tenker, kunne de ikke latt meg være i fred. Jeg har en drøm om å settes fri, bli barn igjen. Derfor vil jeg tilbake til kjønns mangfold, bort fra Humanias hormon manipulasjon. Men jeg vil heller ikke ha tokjønnnet macho og sex, som også utelukker oss mangekjønnete. Breidablikk er bra, men kultur og nostalgi holder ikke alene, vi må endre hormon-sperrene. Derfor er Frontens tenkning nødvendig for å komme videre, men på en annen måte enn dem, og ikke tilbake til det dyriske mennesket med krig og konflikt. Derfor et kompromiss, en middelvei, med noe Breidablikk kan bli og storsamfunnet kan tolerere.*

Det ble åpenbare støtte rop, men også piping. Andora tok ny sats ...

- *Dette med virus, jeg tror ikke på dem. Vi må kreve at de som vil tilbake til Breidablikk kan komme, og de som vil bli får bli.*

Applausen ble da mer samstemt. Matias følte seg presset, innså at *Andora* pekte på en middelvei, som måtte bli klubbens linje, sa det var unødig med en formell avstemning, tenkte nok at en avstemning kunne brukes mot dem av *Humania*. Stemningen roet seg etter hvert. Møtets tidsplan var langt overskredet. Kulturinnslag ble strøket. Styret foreslo at nåværende styre fortsatte. Det kom forslag om å supplere med *Andora*, noe styret bifalte. Prøvevotering viste et flertall, som ble gjort endelig.

Matias og styret pustet lettet ut. Men så med bekymring framover. Kanskje skal vi ikke tilbake, ikke helt tilbake, for å komme videre fram? *Matias* visste at både *Humania* og Fronten ville avvise «kompromiss-kravet» om å få frivillige tilbake, ikke minst ville de nekte «noen hormonjusteringer» på *Breidablikk*, slik *Andora* antydte. *Matias* fryktet etter dette, at *Humania* kunne vende vrangsidene til *Breidablikk*. Han måtte redde sitt livsverk, stagge aktivistene i klubben.

Kapittel 36

For andre gang kontaktet *Calma* selveste *Cesarius* om denne merkelige saken, framhevet at inntrengerne hadde, mot *Humanias* vilje, i stor grad hormon modifisert seg tilbake til 2000 tallets menneske-dyr. Derfor ble alle biomater skrudd av. Slik sett kunne de fint inngå i *Den Biologiske enklavens* langsiktige eksperiment, *Calma* blafret i et skjevt smil, en bonus når man tenkte etter, en overraskende men ny mulighet.

Dette med virus og smitte? ... tja, forskerne er usikre, svarte *Calma* ... derfor dobbelt viktig at alle blir i enklaven. *Breidablikk* vil ha tilbake de som ønsker det, et håpløst standpunkt, dessuten, tilbake på *Breidablikk*, ville de ha tilgang til media og bli et stort uromoment. Flere ville kunne kreve hormon endringer, også de som ikke har vært i enklaven. Da er vi på en farlig glidebane.

Cesarius nikket. Beskjeden var klar – de på enklaven måtte bli der, og ingen hormonendringer for *Breidablikk*, Punktum. *Men det ufødte barnet?*

Calma kvakk til at *Cesarius* spurte, forsto medfølelsen. *Cesarius* ga *Calma* anledning til å håndtere barnet «på sin måte»; følte de måtte gi litt.

Armita pratet flere ganger med *Lindan*, som lenge var utrøstelig, gråt og følte at livet var låst fast i en ond drøm. Etter hvert knyttet hun håp til at barnet likevel kunne reddes, kunne forenes med bofelleskapet i *Oslovia*. Men hvordan? Ja, hvordan? *Armita* lovet å komme tilbake med beskjed, var innstilt på å få noe til.

Lindan prøvde å snakke med *Heni*, at hans kommende barn kanskje kunne reddes; det var håp. Men han så bare uforstående på henne ... *reddes? Håp? Å være her er håpet og redningen. Hvilket håp?* ville *Lindan* vite ... men han gjentok ... *ser du ikke, vi er på rett vei, og hjelpen vil komme som, jeg kaller det «solvind fra rommets hav».*

Og han skalv som av eksistensiell frost. Hun måtte gripe og holde begge hendene hans, som i en gudløs bønn, kjente de knyttet seg hardt rundt hjertet.

Lindan oppsøke *Lego* samme kveld, gråt. Han hadde styrke til å trøste, måle krefter med hennes fortvilelse ... *alderen har redusert han, men barnet, du må kjempe for det. Selv om du skilles fra det, vil dere alltid være nære sammen.*

Den natten lå *Lindan* krystall våken, med blick i mørket opp mot melkeveien, et altomfattende univers, og kjente barnet sparke mot buken; ville ut og opp ... *ja helt ut, få gripe en hjelpende hånd, en ledestjerne ...*

Hun må ha duppet av, for da det grydde av morgen, ble hun vekket av *Armitas* stemme innenfra gjennom den aktiverte kommunikasjons-biomaten.

Følelsene sto i kø. *Armita* avverget et gråtkvalt utbrudd, sa det var blitt en kampsak for henne å redde det uskyldige barnet. Derfor hadde hun forberedt seg

godt, kontaktet forskere og ingeniører, den beste ekspertise *Humania* hadde, ikke spart på noe.

De har funnet en metode, fortsatte hun, den er vanskelig å forklare, men i korthet: Over enklavens magnetklokke vil det, når tiden er der, sveve et fartøy, en slags gondol med et ovalt rom med krybbe, kall den himmelgondolen.

Lindan merket smilet i Armitas stemme.

Da tiden kommer for å føde vil de først sende ned en kapsel med en kjortel. Det er en partikkel-tett trakt for å forhindre virus lekkasje fra enklaven. Den skal du ta på. Ved et signal vil magneto-synkrone krefter løfte deg opp og inn i gondolen. Der vil du bli desinfisert og deretter føde. En fødselshjelper i romdrakt vil bistå.

Lindan var på spranget med hundre spørsmål, men Armita avverget, det får vente, stol på oss.

Og frakoplet raskt.

Samtidig forhandlet *Matias* med *Armita* og hennes stab.

Kravet om tilbakeføring av Frontens medlemmer ble klubbet ned før *Matias* rakk å gjenta argumentasjonen. Virus smitte var fremdeles et argument. Og modifisering på *Breidablikk*? – ikke tale om, det fikk holde med hundene. Men *Armita* sukret avslaget og fortalte om avtalen for barnet ... *Lindan må likevel tilbake til enklaven etter fødsel.*

Matias forlangte da at barnet bare delvis måtte hormon-modifiseres i oppveksten, bli som *Lego* hvis det ble gutt, som kvinnepartneren hans om det ble jente.

Matias trengte en «seier». Barnet var halmstrået. *Armita* skjønte, og det var innen *Humanias* regler å bli som *Lego* på visse betingelser. Hun klarerte det med *Calma*, som først sa nei, men da *Armita* presset på, ble det godtatt som en mulighet de skulle diskutere. Men barnet måtte da bo i de hormon modifisertes kollektiv fra puberteten, 12 års alder.

Matias tenkte nøye gjennom hvordan han kunne presentere denne «seieren», både til styret og til klubbens mange forventningsfulle medlemmer.

Igjen spilte *Matias* på kunstens strenger. For å gi barnet mer plass i kampen for 2000-talls kultur og mennesker, bestilte *Matias* et nytt teaterstykke:

«*Gjennfødselen*», og satte sine beste kunstnere på saken, ba dem jobbe raskt, og henviste både til Jesus-barnet og sluttscenen i den klassiske 2000-talls filmen «*Romodysseen*». Det skulle ikke mangle på symbolikk. Kanskje hentet han mer fra sin jødiske barndom enn han forsto.

Kapittel 37

I enklaven visste de bare helt overflatisk om maktspeilet rundt dem, hadde hørt litt fra *Lego*, litt fra *Lindan*. *Heni* gikk mer og mer for seg selv, inn i seg selv. For *Lindan* tikket tiden raskere og raskere mot fødsel. *Lego* foreslo for *Heni* at de sammenkalte til et plenumsmøte, men *Heni* unnvek, skjønnte ikke hvorfor, sa bare ... *vi er på rett vei*. Men *Lego* sammenkalte.

Dagen kom. Alt var forberedt. *Lego* bestemte seg – på allmøte den morgenen fortalte han om planene rundt fødselen, om gondolen. Det ble oppstandelse. *Heni* lå på en feltseng, virket sløv. Da *Lego* hadde talt og mye uro spredde seg, reiste *Heni* seg og ba alle gå hver til sitt, men de eldre samlet seg i stedet rundt ham. *Lego* ba om respekt for den gamle, sa han forsto at *Heni* ville snakke i fred med sine. De yngre trakk seg da bort til et annet hjørne av samlingstorget. Luften dirret som truffet av en ny sol.

Vi har nådd scenen i bokens preludium.

Heni legger seg på en feltseng, med sin flokk rundt. *Lindan* føler at både hode og mage vil sprenges, står lenge og hører *Heni* snakke i gåter. Tårevåt ser hun uskarpt, tenker ikke klart. Med ett springer hun til *Heni*, omfavner ham med armer og hjerte, vakler så bortover dit *Lego* har samlet de yngre. Da merker hun en våt strøm nedover bena, og det rykker sterkere i magen. Vannet går. I smerte når hun når fram til *Lego*. De skjønner, og har forberedt seg, så *Lego* gir signal oppover til *Armita*.

Tiden var kommet da hun skulle føde.

Med sterke armer tar *Lego* rundt *Lindan*, i et varmt favntak og smil, bøyer seg til siden og tar opp en stor kjortel som de har fått tilsendt i kapsel med beskjed at *Lindan* skal ta den på før himmelferden. Kjortelen likner en bispekledning fra eldre tider, men er sølvgrå med funkende lyspunkter, som små stjerner. Han legger den rundt henne, og hun kjenner hvordan kappens smartstoff suger seg inntil, lindrer, kjennes som hun blir lettere. En kappefold løfter seg opp fra ryggen og forvandler seg til en gjennomsiktig kuppel over hodet, med et lysskinn som en corona.

Hun puster uten besvær gjennom den, ja lettere.

Lego slipper taket. Sammen med tre andre holder de hender i en krans rundt henne. Hun kjenner seg lettere og lettere, merker til slutt at føttene mister bakkekontakt, svever. De rundt støtter så hun ikke skjener til siden. I et stadig sterkere brus som fra et fossefall, fortettes luften rundt henne, blir som

krystallklart vann i en traktformet virvel oppover. *Lindan* løftes oppover i den, først sakte, så fortere og fortere.

Alle stirrer, følger. Da hun er som en liten fugl mot himmelen, får de øye på et paddelignende lite fartøy, gondolen, skimter at den åpner en luke i bunnen, og *Lindan* som en fugl til ørneredet flyr inn.

Gondolen blir svevende på samme sted. *Lego* hadde fått beskjed – noen av dem må stå der på samme sted avventende, om det enn går timer, for dette er langt fra over. De står støtt, tause, venter.

Inne i fartøyet lander *Lindan* mykt på en oval seng. Kappen løsner, flagrer til side og de tilgrisete klærne spyles med en væske så de oppløses og renner ned.

Snart ligger hun der naken, kjenner barnet sparke, har hyppige rier.

Rommet er rundt med et kuppelformet tak. Et avdempet varmt lys stråler fra tak og vegger slik at det ikke kastes skygge. En person står ved sengen, først urørlig, og har en tynn smartdrakt med hodekappe, som en romdrakt elegant utformet slik at hele ansiktet vises, med et varmt smil. Drakten går over i hudfargete hansker og hvite sko, gir full isolasjon, men formidler likevel på sin måte god kontakt, nærhet.

Lindan hører som en indre stemme hen ved sengen si at dette skal gå bra, men først må hun gjennom en desinfisering. En kjølig spraydusj sviper flere ganger over. Samtidig kjenner hun et avslappende brus gjennom kroppen, skjønner at både kommunikasjons- og helsebiomat er skrudd fullt på.

Hun synker sammen i en rusblandet ro, merker at riene tar mer tak, men kroppen bedøves, ser opp på *gaiamo*, det som i gamle tider het jordmor, avledet av *Gaia*, det urgamle navnet på mor jord.

Hen har milde øyne som maner til tillit, og hender som vet hva de skal gjøre.

Med ett svever et holistisk foster over dem. *Gaiamo* peker, sier det er et eksakt bilde av hennes barn, og det ligger i riktig leie for fødsel, er velskapt, en gutt.

Lindan eksploderer i gledegråt, samtidig kjenner hun det presser mer på, presser og presser ... det er nå ... nå ...

Barnet fødes og det første skrik klinger, navlesnoren klippes. I stedet for å legge babyen inntil mor, vasker *gaiamo* ham nøye, men slik at *Lindan* samtidig kan se, og legger barnet i en liten krybbe, bærer det til en åpen luke som straks lukker seg rundt. Barnet er borte, men det holografiske barnet er ennå der, svevende, ler og gråter, daler ned og legger seg i *Lindans* nakne fang ... smiler, ler og gråter. *Gaiamo* går til *Lindan*, ordner etterbyrden, forklarer at vi må gjøre det slik med barnet for en sikker utgang fra enklaven. *Lindan* vet det jo, fikk vite det på forhånd av *Lego*, likevel, en utrøstelig følelse vokser i henne; å bli mor skulle vært så mye mer.

De gir seg tilstrekkelig og god tid. *Lindan* stelles etter alle kunstens regler, får ligge litt til med det holistiske barnet inntil seg, serveres mat og drikke, får etter hvert nye smartklær, og med seg en egen sekk med utstyr. Det holografiske bildet viser hele tiden barnet som smiler, gråter, ler. Etter en stund legges det til en AI robot-mammy eller androide for amming, slik rutinene er i *Humania*.

Til slutt kommer *Gaiamo* med kappen hun ble ført opp i, sier det er tid for nedstigning, trøster at *Humania* har lovet spesialtilgang i biomaten slik at hun kan følge utviklingen til barnet. *Lindan* merker at *Gaiamo* gir et armslag og klemmer ekstra idet hen legger kappen rundt, har tåreblanke øyne.

Så virvles hun ned, som hun steg opp, fort og mykt i et fossefall av krefter. Der nede venter *Lego* og et par andre med åpne armer og mange spørsmål. De utrøstelige trøster hverandre.

Kapittel 38

Det er duket for siste scene ... Matias sier det slik til alle de utålmodige etter nyheter om Fronten og enklaven; og sier det til skuespillere og kunstnere for det nye verket «Gjenfødselen». Han setter sin lit til stykket.

Stykket ble likevel noe helt annet enn de fleste hadde sett for seg, som all ekte kunst, og tok av på symbolikkens vinger, innbakte alt fra datidens tenkere, som *Orfeus, Osiris, Jesus, Spinoza, Kant, Sartre, Darwin, Einstein*, men også flere moderne *Humana* tenkere.

Leseren må se for seg at scenen kan veksle mellom holografi og personer, og skaper holografiske illusjoner rundt skuespillerne og i tillegg direkte telepatisk i tilhørerne. Lyd og musikk kan også komme «innenfra» i tilhørere eller utenfra, et effektivt samspill.

Premiere-dagen er kommet. Full sal på *Breidablikk*, og utallige simultanoverføringer er arrangert. Et gigantisk stort **silketeppe** skjuler scenen, med et klassisk preg i dype klare farger og et motiv med jordkloden i midten, med glødende og dansende mennesker i og rundt. (se bilde)

(innspilt med musikk og link eller QR kode)

Scene 1:

Teppet trekkes til side.

Tolv nakne mennesker sitter rundt et gnistrende leirbål med holografisk høye flammer. Scenen henspiller til enklavens og Fronten folk ført tilbake til det naturlige eller opprinnelige.

Flammene kaster lys og skygger over de alvorlige ansiktene. Ordet «*Prometeus*» flagrer gjennom flammene der gnister stiger opp, ordene brenner og forsvinner, deretter dannes en setning buktende som røyk: *Prometeus ga oss ilden? ...Er vi likevel frosne?...* lyser opp, gnistrer og forsvinner.

De tolv reiser seg langsomt, kroppene deres reflekterer gløden fra bålet, og begynner en ringdans rundt bålet, med et urmenneske preg. Etter hvert løper de en etter en gjennom ilden. For hver gang blir en **holografisk kopi** skapt ved siden av dem, en **android** kopi som et speilbilde. Til slutt fylles scenen med mange holografiske kropper ved siden av de tolv. Alle beveger seg i en kaotisk, men hypnotisk ballett og dans, etter hvert mot kanten av scenen.

Scene 2:

Lysene dempes og *Andora* trer frem. Hennes høye, tynne skikkelse er innhyllet i et sterkt lys som får øynene til å funkle som iris var fullsatt av blåblanke safirer. Alle samler seg rundt henne.

Hun hever armene, og en gigantisk, **hvit musling** materialiserer seg holografisk mellom dem. Først er den lukket, men åpner seg sakte. I den ligger **et nyfødt (holografisk) barn**. Det klynker, men vender seg snart mot publikum, smiler. En homerisk barnelatter toner i de indre kanaler, mens *Andora* i det ytre rom deklamerer et *Haiku dikt* ... framført som et ritual eller messe til barnet:

*Det korte livet mellom to evigheter
Det svake lyset mellom to netter
Bær det videre. La det ikke slukke.*

Assosiasjon til den nyfødte fra enklaven er åpenbar.

Barnet vokser nå raskt. Hologrammer viser at barnet snart bli til **en ung voksen mann**, ikke en hen, som til slutt reiser seg i muslingen og skrider ut av den. Han synger en melodi fra *Bob Dylan: "My Own Version of You"*, en sang om å skape noe nytt levende av gamle døde deler. AI simultanoversetter ordløst som en forståelse til publikums indre øre.

Scene 3:

Beethovens *Skjebnesymfoni* spilles opp, (de har blitt glad i den) og lysene på scenen pulserer med musikken. **Androidene** trer frem, og utstråler gjennom øynene som lysende prosjektorer holografiske bilder av ødeleggelser, kaos og krig rundt de tolv menneskene. Dels er det bilder av kriger fra 2000 tallet, dels «androide-krigene» mye senere der avansert kunstig intelligens prøvde nedkjempe mennesket. Publikum merker musikken «innenfra», en effekt som skaper en følelse av nærhet til forestillingen.

Den spente følelsen av kaos og kamp blandes med glimt av håp: lysstråler som bryter gjennom de mørke bildene. Publikum ser det som en kamp mellom mørket og lyset, en metafor for de valg menneskeheten til alle tider står overfor.

Midt i kaoset ved muslingen står *Andora* og holder beskyttende rundt den unge mannen vokst fra den nyfødte, kalles nå: **HAN** (*som symbol videre.*)

Holografiske projeksjoner viser eller hvert som krigshandlingene stilner **en teknologisk overstyrt verden**.

Scene 4:

Etter hvert samler alle seg som i **en dansende strøm rundt muslingen og de to**. *HAN* er nå kledd i en kappe som for innvidde kan minne om en Jesus skikkelse, men er ikke entydig, og sies ikke, kan også assosiere med Buddha, Moses eller noe ur-menneskelig.

HAN går bort til muslingen, slår mot den, og **den forsvinner i et gnistregn**. Samtidig lyder en sakral musikk, som en klostermusikk. *HAN* løfter da armene mot de på scenen, og fordi *HAN* er et hologram, kan de la det gnistre mellom hendene, mens *HAN* holder hendene høyt til det former seg i gnistregnet **en stor ball eller kule**. *HAN* holder den hele tiden høyt, og Andora løfter nå også armene mot kulen. Alle rundt stilner i dansen og stopper opp, ser mot kulen, som vokser ennå mer i størrelse, flimrer i forskjellige farger, men til slutt mest i blått, og blir en assosiasjon til jordkloden, vår Gaia.

Andora vender seg mot publikum:

"Denne er vår fortid, fremtid, vår byrde."

Kulen eller kaller den nå kloden, begynner å skinne sterkere. Holografiske bilder bølger som filmer på overflaten, er av **kamp for tilværelsen gjennom mange tider og teknologier, fra hardt slit i jordbruk, industri, på havet og under havet, kamp for overlevelse, men også luksus, dekadens**. Dette bølger etter tur rundt overflaten av kloden, men mye også telepatisk inn i publikum slik at de lettere oppfatter. Samtidig vokser kloden mer og mer, mens bildene roterer hele tiden rundt, og det kommer stadig nye, før kloden utvider seg så mye at den legger seg rundt *HAN*, og til slutt danner en beskyttende stor **gjennomskinnelig klokke rundt HAN**.

Da stilner alle bildene på klodeoverflaten og en stemme klinger for både det ytre og indre ører, med flere språk eller dialekter, og gjentas flere ganger:

«Alle trenger kjærlighet, særlig de som ikke fortjener det»

Andora prøver å komme inn til *HAN* men kastes tilbake fra overflaten av kloden, kneler i stedet foran den.

Scene 5:

Hele scenerommet fylles av stemmer, både en indre og ytre: den ytre er en mannsstemme, den indre en kvinnestemme. De veksler, og framfører et dikt, der teksten illustreres av holografiske personer som dukker opp, deretter feider ut. Myk musikk veksler med tilrop og fyrop. Kloden med *HAN* står i midten, gjennomskinnelig slik at man ser *HAN* strekker seg etter de holografiske personene.

*Alle trenger kjærlighet
særlig de som ikke fortjener det.*

*Hun sitter på en stol
til det skjærer seg sår i lårene
Han ligger i sin seng
men det er lenge siden naken nærhet*

likevel ... alle trenger kjærlighet

særlig de som ikke fortjener det.

*Han var nok en lurendreier
med pipe og paragrafer, et pakk
som sølte bort andres liv, men til slutt
satt han ensom i stolen og drakk*

*ja ... alle trenger kjærlighet
særlig de som ikke fortjener det.*

*Det var mobber han var
den sterkeste gutten i gjengen
men vi hørte han vætet i sengen
og skar seg til blods
så fikk han sin straff*

*men alle trenger kjærlighet
særlig de som ikke fortjener det*

*Kan du dømme deg selv som far
vil du dømme alle, og klandre
Kan du tilgi, medgi og elske
kan du snu rundt, og ville forandre*

*for ... alle trenger din kjærlighet
særlig vi som ikke fortjener det*

Endel strofer gjentas av tilhørerne i salen, det kommer en puls som utløser det. *Andora* som hele tiden har knelt ned foran kloden, strekker armene rundt: *"Gaia Gaia, du er vår fortid, fremtid og vår byrde» Gjentas.*

Deretter går hun ryggende bøyd ut av scenen, slik de gjorde for keiere og profeter i eldre gullalder.

Musikken toner ut, og scenen blir stille, bare **lyden av hjertebank** som en slags tikkende klokke klinger gjennom rommet og i tilhørernes indre øre, HAN står som frosset inne i kloden, og til slutt en øredøvende taushet, kontrast. Stemningen roes helt ned.

Scene 6:

De nakne skuespillerne, 12 i alt, og alle er nå med 3 hologram kopier av seg selv, de har i scenen foran beveget seg sakte dansende i periferien, men trer nå klarere fram. De begynner igjen å **danse rundt kloden** med *HAN* inne i. Til

slutt danner alle hologram kopiene tre dansende sirkler rundt kloden og utenfor dem de 12 nakne skuespillerne.

Lysene dempes igjen. En stemme begynner å lese **et latinsk dikt**, klangfulle uforståelige ord som i et ritual.

HAN slår kraftfullt ut med armene, spenner dem mot innsiden av kloden, mens han gjentar som i en besvergelse:

jeg gir dere igjen ilden, gir dere dyret menneske, homo sapiens.

Den innerste dansende sirkelen av androider blir da med ett omskapt til **små frekke aper**.

Dette gjentar seg 3 ganger. Den midtre ringen blir omskapt til store **gorillaer**, som leker og jager etter små-åpene.

Til slutt, den ytterste ringen blir til **roboter eller androider** i forskjellig størrelse og form.

Man skjønner på tegn og lyd at robotene i ytre ring symboliserer biomatene og *Humana* samfunnskontroll. De sender laserstråler i mange farger rundt i alle retninger. Vi kaller dem heretter **biomatene**.

Skuespillerne som er i periferien (og som ikke er hologrammer), blir skrekkslagne og viker til alle kantene i utkantet av scenen.

Samtidig begynner de små åpene å danse sammen med gorillaene. Dansen blir stadig mer hektisk, samtidig som laserstråler skytes mot dem og i alle retninger fra biomatene. Det ender i **et kaos av musikk, dans og lys** – som slutter med et brak, en mørklagt scene.

Scene 7:

Andora kommer springende inn på den mørklagte scenen. Alt annet er i mørke. Prosjektorer gjør at øynene hennes igjen stråler som smaragdene, kaster funklende laserstråler mot kloden og *HAN*, som da med ett skimtes i mørket. Alt annet er fremdeles i mørke.

Et lite dikt lyder, med metallisk stemme til elektronisk musikk. Språket er klassiske latinsk, men simultanoversettes til alle, her på norsk:

*Måter til makt er mange
noen har hånden knyttet
andre tar hånden full
I systemet er all en fange
som solene rundt sine sorte hull*

Androide biomatene med lysende stikkende øyne trer frem fra mørket. De projiserer holografiske **bilder av ødeleggelser og kaos**, delvis som kriger og

ødeleggelse fra en teknologisk avansert krig med droner og roboter, som «Star Wars» og Matrix 2-3 liknende scener.

Bildene flagrer og blir til slutt kastet rundt og mot de tolv menneskene/skuespillerne som står i periferien av scenen. Publikum kjenner musikken «innenfra», en effekt som skaper en følelse av nærhet og deltakelse.

Både **apene og gorillaene** kommer etter hvert i bølger fram i biomatenes lyskjegler og bilder, der de både leker, parrer seg uhemmet og sloss, på en måte i samsvar med voldsutøvelsen i bildene.

Det hele øker og øker i intensitet. *Beethovens Skjebnesymfoni* er igjen en del av musikken, og bygger seg opp til en slags **heksedans**.

Scene 8:

Det faste punkt på scenen er nå *Andora* som står i midtpartiet av scenen nært inntil kloden og *HAN* mens heksedansen og krigsbildene flagrer rundt dem. Samtidig skjer det en dramatisk **forvandling av HAN**: håret gråner, ansiktet får markerte trekk, blir til en profet skikkelse, se for deg «Moses», men vi aner også en likhet til professoren. *HAN* løfter **en tavle** med innskrifter. Tavlen lyser opp, og den viser tre linjer, som er et *Haiku* diktet fra tidligere:

Det korte livet mellom to evigheter

Det svake lyset mellom to netter

Bær det videre. La det ikke slukke

Etter litt **kaster HAN tavlen mot klodeveggen**. Straks eksploderer tavlen og ordene, og sender alle bokstavene og brokker av ord i diktet ut som et stjerneregn. Det trenger gjennom klodeveggen og ut, som lysende prosjektiler. Med lysglimt treffer bokstavene, en etter en, alle biomatene, som er androider og roboter i forskjellig størrelse og form. Understrektes av dramatisk musikk. (*at drømmen om 2000 tallet rammer og truer Humania?*)

Biomatene blir, en etter en når de treffes, forvandlet til **smeltende plastiske former** som beveger seg eller flyter utover. Da skjer til slutt noe helt uventet, den plastiske massen som var biomatene former seg og løfter seg utover som **en stor sort kuppel med sprakende gnister**, til den omslutter alle, både kloden med *HAN*, *Andora*, skuespillerne, apene og gorillaene. Skuespillerne som er utenfor kloden begynner nå å danse, mest som en rituell sakte dans rundt kloden. (*Er kuppelen isolasjonen rundt enklaven, storsamfunnets absolutte makt? Mange tolkninger.*)

Scene 9:

Kloden med *HAN* blir nå mer og mer rød, mer opphetet. *HAN* står inne i kloden med utstrakte armer og ben, og i 90 graders vinkel mellom seg. Det vil likne og symbolisere en gammel tegning av *Leonardo da Vinci* med **mennesket i det gyldne snitt**. *Andora* går ned på kne i ærbødighet foran *HAN*

Med ett slår flammer ut fra kloden, og den står snart i **full brann**. *HAN* kjemper for å komme seg ut, klarer det ikke. Litt komisk framstilt tar det fyr i *HAN* sitt skjegg og profetklær. (*Heni som eldes?*) Da tar *Andora* rundt *HAN* og formelig trekker ut av den brennende kroppen **et nyfødt barn**, det samme vi så i muslingen. (*arven etter Heni lever videre/ fødes på ny, Lindans baby?*) *Andora* med barnet løper gjennom klodeveggen, ut gjennom flammene, og tas hånd om, bæres og løftes av de 12 skuespillerne. Aper og gorillaer blir sammen med restene av *HAN* igjen inne i kloden, kjemper for å komme ut, men klarer det ikke, blir stadig mer desperate. (*kanskje de innesperret i enklaven?*). Den sorte kuppelen over blinker i lyn og stjerner, men rammer ikke skuespillerne eller barnet med *Andora*, som alle danser en slags rituell dans til hektisk elektronisk musikk.

Sakte utvider kloden seg, brenner kraftigere, mens de danser og danser rundt. **Plutselig eksploderer kloden** i et voldsomt brak, intensiv musikk, farger og uklare former slynges fra kloden ut i hele scene rommet ... lenge. Biomat kuppelen rundt glimter og lyner, og noen gnister daler nedover. **Med ett blir alt svart**, med en dryppende taushet – før de 12 og *Andora* bærende på barnet kommer fram i en lyskjegle og bukker. **Teppet faller**. Det er slutt.

De tolv skuespillerne og *Andora* (*nå uten barnet*) kommer bukkende inn på scenen foran teppet, sammen med et par regissører og musikere ikledd gamle Shakespeare kostymer. Publikum holder overrumplet pusten, applausen er først nølende, men bygger seg opp, så trampeklapp, så nye dype bukk. Så ettertanker, løpende som åndesvermer over kloden.



Etterord

Matias og flere med ham satt først som i limbus, men måtte delta og klappe ... måtte innse at kunst ikke gir klare svar, skal ikke gi det. Men håp? Hva mente de med gorillaer og småaper, at kloden brenner? Og *HAN*, var det professor *Heni*, eller kanskje *Lindans* barn ... eller den nye redder og messias født til oss som en perle i musling, en frelser spådd i urgamle myter? Kloden er ennå ung, livet ved sin begynnelse, selv *Humania* er bare et lite steg på stjerneveien.

Matias merker at både hans AI personlige assistent, poesibiomat og egen intuisjon visker ham i det indre øret et ekko fra *Heraklit*:

Omnia fluit ... alt flyter.

Snart manøvrerer han seg ut av folkevrimmelen, finner et stille sted, lukker øynene for å åpne sinnet, tenker ... *eksplosjonen til slutt, en smeltedigel ... slutten kroner verket, finis coronat opus ... det spørs, det spørs.*

Er ikke vårt opprør liv laga? Det skal enklaven ha: de ble først. Ingen før har klart å frigjøre seg fra Humanias gene-hormon kontroll. De er på nye veier, men en begynnelse som bærer, eller tilbake til sapiens som aper, til kaos og eksplosjon?

Tankene hopet seg opp i *Matias*, og hva vil folk mene, alle i «2020 klubben» og «Fronten» mene, for han vet, teatergruppa konvergerer umiddelbart forestillingen til et fleksibelt dataspill med mange holografisk mulighet. Spilleren kan selv står i rommet som midt på scenen, og velge sin rolle både som skuespiller, ape, *Andora* eller *barnet/HAN*. Ikke bare kan spillerne påvirke forløp og utfall, men legge inn nye scener som kan «kjøpes» fra en base teatergruppa har. En AI «kontrollør» eller Android følgesvenn til spilleren, gir hver gang poeng for kunstnerisk og politisk dyktighet, og det blir utfordrende

hvem den lar «vinne». Derfor blir spill varianten kanskje det viktigste og mest utfordrende, ikke minst for *Humania*. Som sist.

Sikkert nok, slutt-scenen også utenfor teateret er ennå ikke skrevet med tidens penn. *Matias* stopper opp i sin tidsreise til det opprinnelige, urkraften ... kanskje har de rett, hvorfor tilbake når verden har gått videre, alt er helt annerledes?

De endelige mål vet ingen. Alle er blindet for framtiden, og veien tilbake kan ingen ta. Vi finner ikke sikre svar, men må tro på en retning å gå.

Det er ingen tryllefloyte, likevel, om du lytter gjennom livet kan du danse til alle de tolv magiske tonene.

Fin

Happy endings only happen in the movies.

Når ville du helst levd – i år eller 4084?

**

lasseefskind@icloud.com 2024/25

www.efskind.com

*Jeg har laget en prosaisk utfyllende beskrivelse av systemet og «demokratiet» i *Humania*, men er usikker på om den skal være et vedlegg i boken.*

Den er ikke med i dette manus.

Under - midtpartiet av det store silke teaterteppet:



Mennesket og androidene ...

